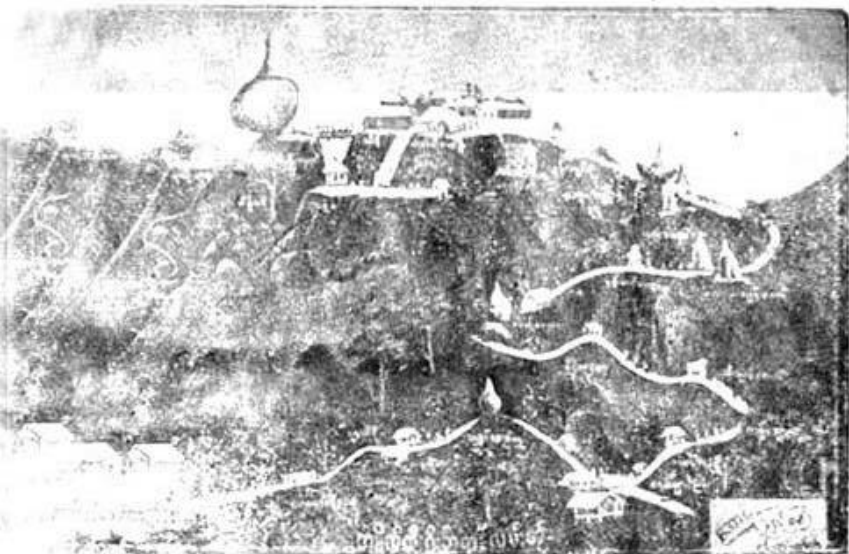

ကျိုက်ဆီးဂိုးဆံတော်ရှင်

စေတီတော်ကြီး၏သမိုင်း။

နှင့်

ကျိုက်ပေါလောဘုရားသမိုင်း

အကျဉ်းချုပ်။

မှတ်ပုံတင်ပြီး။ မူပိုင် နှင့် စာအုပ်ပိုင်ရှင်

ဦးချစ်ရွှေ-ပေါ်စောရှင်

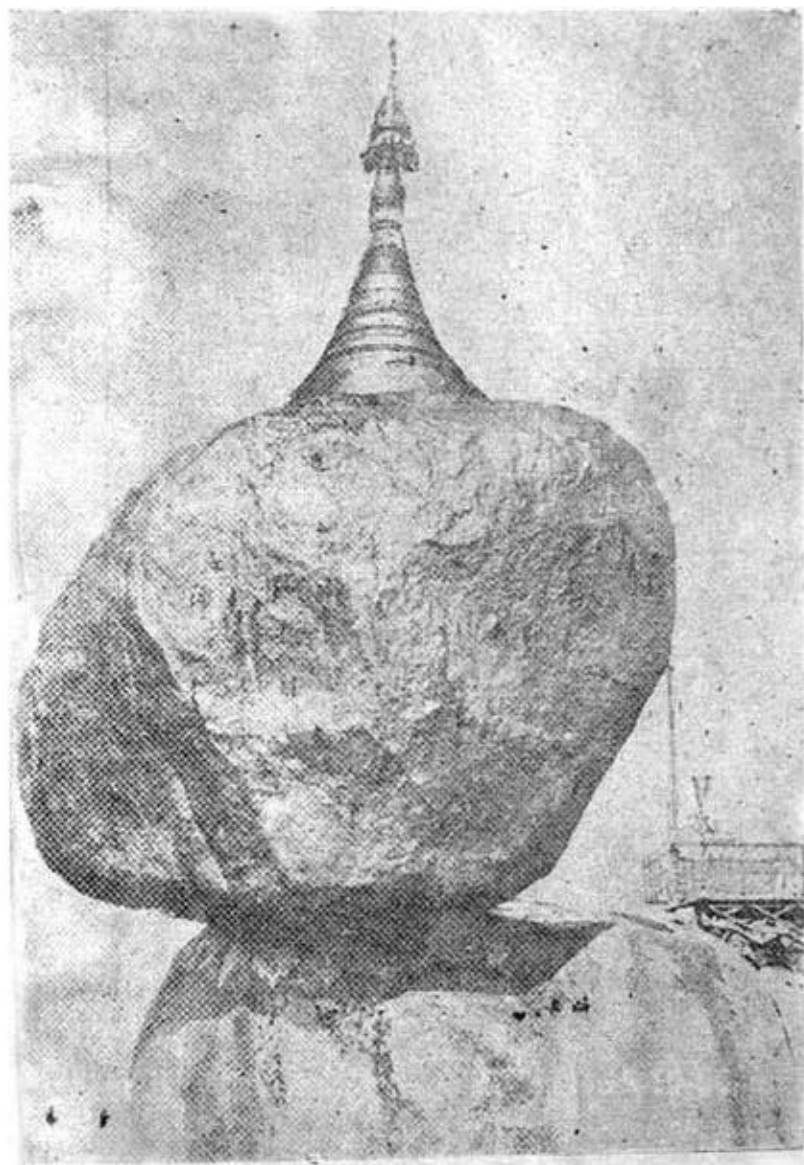
ရွှေဆိုင်ကုန်သည် သီတာလမ်းတောင်ပိုင်း ကျိုက်ထိုမြို့။

၁၃၂၆-ခုနှစ်။

တဘိယ မှိုင်ခြင်း။

၁၉၆၄-ခုနှစ်။

အဘိုး ၂-ကျပ် ၇၅ ပြား။

ကျိုက်ထိုမြို့ ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီး

ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင်

စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ သမိုင်း

နိဇံ

ကျိုက်ပေါလော ဘုရားသမိုင်း

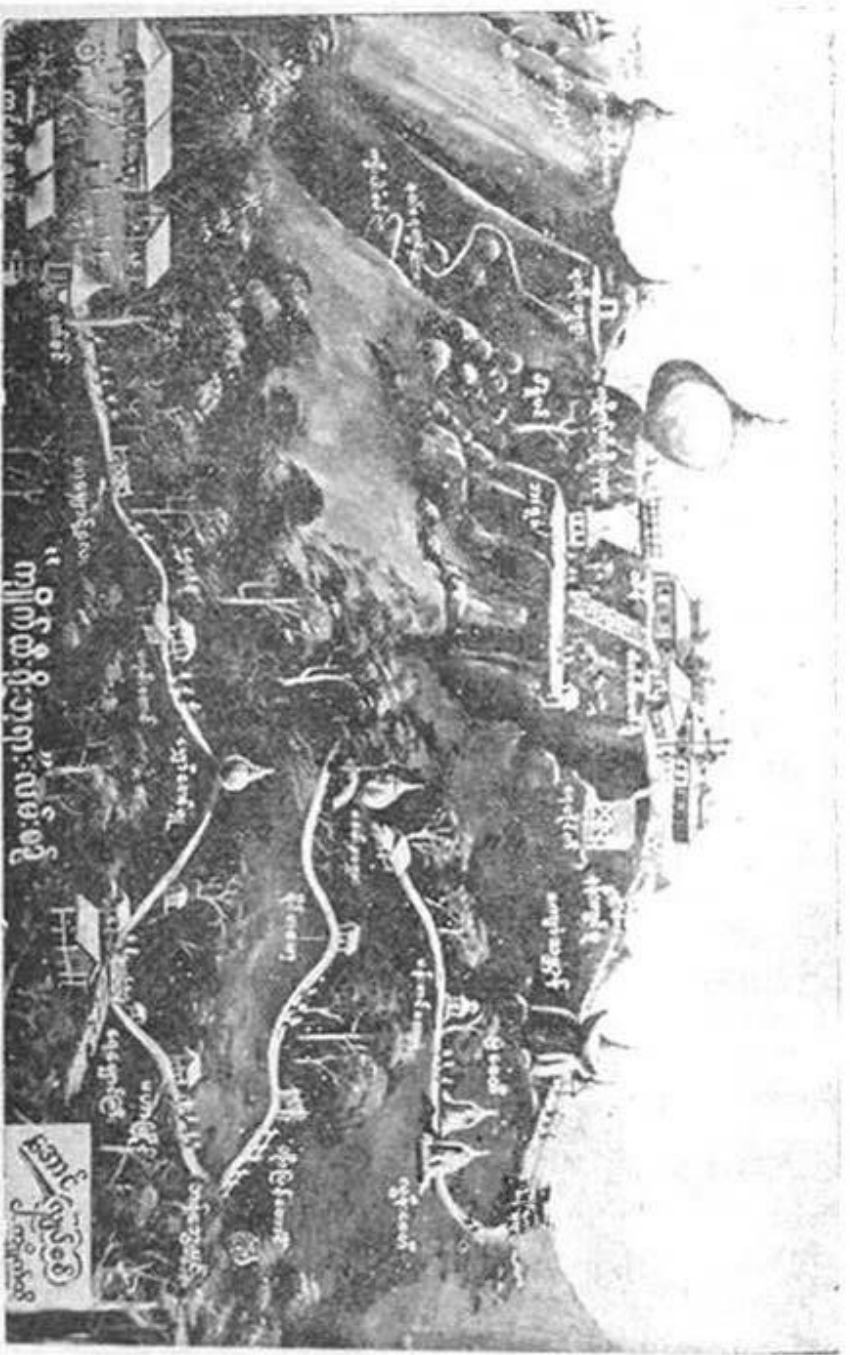
အကျဉ်းချုပ်

အမှတ် ၄/၃၉၂၈ ဖြင့် မှတ်ပုံတင်ပြီး
မှတ်ပုံတင် မူပိုင်ရှင်နှင့် စာအုပ်ပိုင်ရှင်

ဦးချစ်ရွှေ - ဒေင်္ဂါ စော ရင်

ရွှေဆိုင်းကုန်သည် သီတာလမ်း၊

ကျိုက်ထိုမြို့ ။

ကျပ်ထီးပိးဘုရားလမ်းစဉ်

ရွှေဘိုမြို့နယ်
ရွှေဘိုမြို့

ကျိုင်းထီးရိုးတောင်တော်ကြီးပုံ

မဟာဗုဒ္ဓသိန္ဓေဝဘိုးဘိုးကြီးပုံတော်

ဇေယျတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ

(ပဉ္စ ဂုဏံ အဟံ ဝန္တာမိ)

နိဒါန်း

တနင်္သာရီတိုင်း သထုံခရိုင် ကျိုက်ထိုမြို့နယ်၏ မြောက်ဘက် အရပ်
ခရီး ၁၆ မိုင်ဝေးသောနေရာ ကျိုက်ထီးရိုးဟု နာမည်တပ်ပဗ္ဗသေလာ
ဝေဆာမောက်မြို့ ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ် တည်ရှိ
သည် ကျိုက်ထီးရိုး တောင်တော်ဟု ခေါ်ဆောင် သမုတ် အပ်သော
တောင်တော်ကြီးတွင် လေးအင်သစ္စာ ဆရာကင်းခါ မင်္ဂခရီးဖြင့် မုချ
အပြီး ပိုင်ပိုင်ကြီး ရရှိတော်မူသော သုံးလူ့ ဘသခင် ဂေါတမဘုရားရှင်
သည် ဝေနေယျကြာ သတ္တဝါများကို လွန်စွာ သနား မဟာ ဂရုဏာ
တော် ရှေ့ထား၍ ပေးသနားတော်မူခဲ့သော ဆံတော်ရှင် ဓါတ်စစ်
ကျိန်းလစ် စံနေတော် မူရာ ဖြစ်သော အဟောအတ္ထရို မဏိရတနာ
ကျောက်တော်ကြီး စေတီမဟာဝယ် သာသနာ့ရောင်ဝင်း ကမ္ဘာခြင်း
အောင် လင်းပြောင်လျှမ်းလျှမ်း၊ ဖူးမြင်သူ အံ့မခန်းအောင် တည်ထား
လျက် လွန်မင်းစွာ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ခါ ရှိလှပေတော့သည်။

ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား အများသတ္တဝါ ဝေနေယျာတို့ များစွာ
မှတ်သား အားထားယုံကြည် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ အဆီအနှစ် ဝိသုဒ္ဓိကို
ခံယူသုံးဆောင်တော် မူနိုင်ကြပါစေရန် မျှော်မှန်း၍ အတ္ထ ပရဟိတ
၂-ပါး အများပြည်သူ ရဟန်းရှင်လူတို့အား သုတပွားစေခြင်းငှာလွန်
ခဲ့သော ၁၂၈၀-ခုနှစ်က ဤကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင်စေတီတော်ကြီး
၏ သမိုင်းကို မှပိုင်နှင့် စာအုပ်ပိုင်ရှင် မောင်ထွန်းလွင်အမည်ဖြင့် ထုတ်
လုပ် ပုံနှိပ် ရောင်းချခဲ့ပါသည်။ အဆိုပါ မောင်ထွန်းလွင်သည် ယခု
မှပိုင်နှင့် စာအုပ်ပိုင်ရှင်ဦးချစ်ရွှေ ဒေါ်စောရင်တို့၏သား ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်အခါက ရန်ကုန်မြို့ မောင်ဂိုမာရီလမ်း ဒီးဒုတ်ဂျာနယ် စာပုံနှိပ်တိုက်တွင် ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်ပိုင်ရှင် စာရေးဆရာကြီး ဦးဘချိုက ကျမ်းစာများနှင့် ညှိနှိုင်းပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်ခါ ဝါတ်ပုံများစွာဖြင့်ရိုက်နှိပ် ရောင်းချခဲ့ပါသော်လည်းတိုင်းပြည်အခြေအနေအရာ ဘုရားဖူးများ မလာ မရောက်ချိန်နှင့်ကြုံသဖြင့် ထပ်မံပုံနှိပ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို ဆိုင်းငံ့ထားရပါသည်။

ယခုမှတစ်ဖန်ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ တန်ခိုးအနန္တဖြင့်အဆိုပါ ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီးအားဖူးမျှော်ရန်သုဂတိခန္ဓာစစ် နွေရာသီအချိန်ကစ၍ မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်မှ ရှေးအခါ ခေတ်ဟောင်းကနည်းတူ ရဟန်းရှင်လူတို့ မြောက်များစွာစတင်ခါ ဘုရားဖူးရောက်လာကြပြန်လေရာတွင် ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်စေတီတော်ကြီး၏ သမိုင်းကို ထိုထိုသောပုဂ္ဂိုလ်များသည် သိလိုချင်၍ ကျိုက်ထိုတွင် ဝယ်ယူရရှိခိုင်ရန် စုံစမ်းရှာဖွေကြပြန်လေသောကြောင့်ယခင် ကျိုက်ထိုမြို့နေ ယခုရန်ကုန်မြို့သို့ အခါအားလျော်စွာရောက်ရှိနေပါသော၊ကဝိဘိသက္က နက္ခတ် ဝါတ်ပရောဂ မိန္ဒောလေးဘာသာစည်းရုံးရေးမှူးဆရာကြီး ဦးသိန်းအား ထပ်မံပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်ပါရန် ပန်ကြား ပါသောကြောင့် ဆရာကြီးဦးသိန်းက ပညာပါရမီအကျိုးငှာဗဟုသုတလိုလားကြသော ရဟန်းရှင်လူ အမျိုးသားအမျိုးသမီးအတွက် ရှာဖွေစုဆောင်း မှတ်သိထားသော ဥာဏ်ပညာဖြင့် ပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်လျက် ယခုအခါ တန်ဘိုးများတက်လျက်ရှိသော်လည်းဗဟုသုတလိုလားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များအကျိုးငှာ စရိတ်ငွေ ပိုမိုကုန်ကျခံကာ ထပ်မံပြုပြင် ပုံနှိပ် ထုတ်လုပ်ပါသဖြင့် ကာရံဝါကျပုစိပါဒ်နှင့်စာအရာ လိုသည့်တာကို ကောင်းစွာဖြည့်စွက် ပို့သည့်အချက်ကို ပယ်ဖျက်ခါ ဘတ်ရှုတော်မူနိုင် ကြပါစေသောဝိ။

၎င်းပြင်မှတစ်ပါး ကျိုက်ထိုမြို့တွင်ရှိ တန်ခိုးကြီးလျက်ထင်ရှားကျော်စောနေသောကျိုက်ပေါလော ရုပ်ရှင်တော်ရုပ်ပွားဘုရားရှင်၏ သမိုင်းအကျဉ်းချုပ်ကိုလည်း ယခုကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်ကြီး၏ သမိုင်းနှင့်ပူးတွဲလျက် စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် စုဆောင်းရှာဖွေ ရရှိ

ထားသည်မှ တဆက်တည်း ထုတ်နှုတ်၍ လိုရင်းများကိုသာ ဗဟုသုတ
လိုလားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ထည့်သွင်းပို့နှိပ်ထားသည်ကို ဝေ
ဘန်ခါ သိမှတ်တော်မူနိုင်ကြပါကတည်း။

ဤသမိုင်းကို ဝယ်ယူ ဘတ်ရှု ဆောင်ထား ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ
အားလုံး ကြက်သရေမင်္ဂလာတိုးခါ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာကျန်းမာစွာဖြင့်
လိုရာဆန္ဒ မကြာခဏပြည့်ဝ ကြပါစေသော်။

ကျန်းမာချမ်းသာစွာနှင့်
ဦးချစ်ရွှေကျိုက်ထိုမြို့။

မာတိကာ

- ၁။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသထုံပြည်ကြီးတွင် တိဿဘုရင်ကြီး စိုးစံတော်
မူခြင်း ၁
- ၂။ မင်းသားညီနောင် နှစ်ပါး ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ တောထွက်
ရန် တိုင်ပင်ခြင်း ၂
- ၃။ မင်းသားညီနောင် နှစ်ပါးကိုအိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ ခန့်အပ်ရာ
ငြင်းပယ်ခြင်း ၃
- ၄။ မင်းသားညီနောင် နှစ်ပါး ရသေ့ ရဟန်း ပြုခွင့်ရခြင်း ၄
- ၅။ မင်းသားညီနောင် နှစ်ပါး ရဟန်းပြုခါ တောထွက်တော်
မူခြင်း ၄
- ၆။ ရသေ့ မင်းသားညီနောင် နှစ်ပါး သီးခြားနေထိုင် တရား
အားထုတ်ကြခြင်း ၇
- ၇။ မင်းသား ရသေ့ ညီနောင်နှစ်ပါး ဘွဲ့ပုံတော် ထားခြင်း ၇
- ၈။ ဂစ္ဆဂီရိတောင်နှင့် ပန္နာဂီရိတောင် အကြောင်း ၇
- ၉။ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်နှင့် နဂါးမ တွေ့ဆုံ အကြောင်းပါခါ ၂၂ လုံး
ဥချထားခြင်း ၈
- ၁၀။ တိဿရသေ့ကြီး ထိုဥ ၂ လုံး ကောက်ယူရရှိခြင်း ၉
- ၁၁။ ဥကြီး ၂ လုံးကို ရသေ့ ညီနောင် နှစ်ပါး ဝေငှယူခြင်း ၁၀

၁၂။ ဥကြီး ၂-လုံးမှ သားယောကျာ်းကလေးများ ပေါက်
ဘွားခြင်း ၁၀

၁၃။ ညီတော် သီဟရသေ့ထံရှိ ဥမှ ဘွားသော ယောကျာ်း
လေး အနိစ္စရောက်ခြင်း ၁၃

၁၄။ တိဿ ရသေ့ကြီး ဇင်းကျိုက် တောင်မှ ကျိုက်ထီးရိုး
တောင်အနီး မုဆိုးတောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြွတော်မူခြင်း ၁၄

၁၅။ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်နှင့် မုဆိုးတောင် အကြောင်း ၁၇

၁၆။ ရသေ့တောင်နှင့် ကြက်မဝပ်တောင် အကြောင်း ၂၀

၁၇။ တိဿရသေ့ကြီး ထံသို့ သိကြားမင်းနှင့် ကံရင်စော်ကဲ
ဒါယကာများ လာရောက် ဆည်းကပ်ခြင်း ၂၂

၁၈။ ကျီးပါးစပ်ဂူနှင့် ဝိဇ္ဇာခိုရုံအကြောင်း ၂၃

၁၉။ နဂါးမနှင့် သားမတို့ ကျောက်ယပ်ကြီးတွင် တွေ့ဆုံ မိတ်
ဆွေဖွဲ့ပုံနှင့် နဂါးမ ဝိဇ္ဇာခိုရုံကို တွေ့ခြင်း ၂၄

၂၀။ ဝိဇ္ဇာခိုရုံနှင့် နဂါးမ ကျီးပါးစပ် ဂူတွင်း၌ တွေ့ဆုံခါ
ပေါင်းသင်း နေထိုင်ကြခြင်း ၂၆

၂၁။ ဝိဇ္ဇာခိုရုံ နဂါးမကို စွန့်ပစ်ထွက်ပြေးခြင်း ၃၀

၂၂။ နဂါးမ ဥ၂လုံးဥထားပြီး နဂါးပြည်ပြန်ခြင်း ၃၂

၂၃။ ငပန်းတင် (ခေၣ်) ကရင်ကလေးကို တိဿရသေ့ကြီး
ကောက်ယူရရှိမွေးထားခြင်း ၃၄

၁၄။ တိဿရသေ့ကြီး ကျီးပါးစပ်ဂူတွင်းမှ ၂၂-လုံး တွေ့ရှိ
ကောက်ရပြန်ခြင်း ၃၅

၂၅။ ကျီးပါးစပ်ဂူမှရသော ၂၂ လုံးကို တိဿရသေ့ကြီးနှင့်
ညီတော် သီဟရသေ့ တို့ ဝေငှယူပြီး မိန်းကလေး
၂ယောက် ပေါက်ဘွားခြင်း ၃၆

၂၆။ တိဿရသေ့ကြီး ရရှိထားသော ၂၂မှ ပေါက်သည့်မိန်းက
လေးနှင့် ငပန်းတင်ကို ကရင်စော်ကဲကြီးတို့ တောင်းယူ
မွေးခါ ရွှေနန်းကျင်အမည်မှည့်ထားခြင်း ၃၆

၂၇။ သီဟရသေ့ကြီး ရရှိထားသော ၂၂မှ ပေါက်သည့် မိန်းက
လေးကို အပေါင်သူကြီး တောင်းယူမွေးခါ နာဂသူဇာ
အမည်မှည့်ထားခြင်း ၄၃

၂၈။ ၂၂မှ ပေါက်ဘွားသော ညီတော်သီဟရသေ့၏ သားငယ်
စုကေပြီး မိတ္ထီလာပြည်တွင် ဂဝမ္မတိရဟန္တာ မထေရ် ဖြစ်
လာခြင်း ၄၇

၂၉။ နာဂဝိဇ္ဇာမင်းသားကို ထီးနန်းအပ်ခါ ဘုရင်ပြု၍ မိဖုရား
ပါ ဘိသိက်ခံခြင်း ၅၀

၃၀။ ညီတော် သီဟရသေ့၏သားတော်၂ဘွား စုတေပြီး ဂဝမ္မ
တိ ရဟန္တာဖြစ်ခါ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ ရှေးဦးစွာ ကြွလာခြင်း ၅၄

၃၁။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့တွင် ရှင်တော်ဂေါဓေနှင့် နောက်ပါသံဃာ
တော် အရှင်မြတ်များ သီတင်းသုံးတော်မူရန်စီမံခြင်း ၅၅

- ၃၂။ ရှင်တော်ဘုရား သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ နောက်ပါသံဃာ ၅၀၀နှင့်
ကြွလာခြင်း: ၆၁
- ၃၃။ ရှင်တော်ဂေါရမ မြတ်စွာဘုရားထံမှ ရသေ့ သူမြတ်တို့
ဆံတော်ခါတ်ရရှိကြခြင်း: ၆၆
- ၃၄။ ဆံတော်ရှင် ဓါတ်များကို ကိုးကွယ်ရန် စေတီတော်
တည်ခြင်း: ၆၇
- ၃၅။ တိဿရသေ့ကြီးထံတွင် ရှိသော ဆံတော်ရှင် ဓါတ်မြတ်
၃-ဆူကို သိကြားမင်းနှင့် သီဟရာဇာမင်းတို့ ဘုရားတည်
ရန် လျှောက်ခြင်း: ၆၉
- ၃၆။ ဆံတော်ရှင် စေတီတော်တည်ရန် ကျောက်တော် ကြီး
အကြောင်း: ၇၃
- ၃၇။ ဆံတော်ရှင်ခါတ်မြတ်ကို ပူဇော်ပွဲကျင်းပခြင်း: ၇၉
- ၃၈။ ဆံတော်ရှင် ဓါတ်မြတ်များ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ကွန့်မြူး
တော်မူခြင်း: ၈၁
- ၃၉။ ဆံတော်ရှင်ခါတ်မြတ် ၃-ဆူကို ဌာပနာခြင်း: ၈၃
- ၄၀။ ဆံတော်ရှင်ခါတ်မြတ် ဌာပနာ၍ စေတီတည်ခြင်း: ၈၃
- ၄၁။ ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် စေတီမြတ်ကို မဟာဣသိန္ဒေဝ
နတ်မင်းကြီးအား အပ်ထားစောင့်ရှောက်စေခြင်း: ၈၄
- ၄၂။ သိကြားမင်းက တိဿဓမ္မသီဟရာဇာ ဘုရင်အား ဥဘွား
ရွှေနန်းကျင်ကို သိမ်းပိုက်၍ မိဖုရားတင်မြှောက်ရန် ညွှန်
ကြားခြင်း: ၈၉

၄၃။ ကျိုက်သမ္ဗန်စေတီတော်အကြောင်း ၇၉

၄၄။ တိဿဓမ္မ သီဟရာဇာ ဘုရင် ရွှေနန်းကျင်ကို တောင်းယူ
တော်မူခြင်း ၉၀

၄၅။ မိဘုရားကြီးရွှေနန်းကျင်မကျန်းမာ၍ ကရင်လူကြီးများ
ကိုခေါ်ယူစံစမ်းခြင်း ၉၆

၄၆။ ရွှေနန်းကျင်ကို ရိုးရာထုံးစံ နတ်စားရန် ပြန်လွှတ်ခွင့် ပေး
စဉ် ဖခင်ဖြစ်သူ စေ့ကဲကြီးနှင့်မောင်ဖြစ်သူ ငပန်းတင်တို့
ရောက်လာခေါ်ဆောင်သွားခြင်း။ ၉၇

၄၇။ ရွှေနန်းကျင် သားအဖခု ယောက်တို့ကျိုက်ထီးရိုးတောင်
မဲသနုရှာသို့ ပြန်လာရာ ရေမြောင်ကြီးခေါ် စခန်းကြီး
ရောက်ခြင်း ၉၈

၄၈။ ရွှေနန်းကျင်သားအဖသုံးယောက်ကို ဟုန်းနတ်ကြီးကြိမ်း
မောင်းပြီး နတ်ကျားနှင့် လိုက်ခြင်း ၁၀၃

၄၉။ ရွှေနန်းကျင် အမောဆိုခါ အနိစ္စ ရောက်ခြင်း ၁၀၄

၅၀။ မိဘုရားရွှေနန်းကျင် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ခြင်း ၁၀၇

၅၁။ ရွှေနန်းကျင်ကျောက်ရုပ်တည်ရှိသောနေရာ ၁၀၉

၅၂။ ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် စေတီမြတ်ကို ထပ်မံပြင်ဆင်
လှူဒါန်းခြင်း ၁၁၀

၅၃။ ကျိုက်ထီးရိုးစောင်၏မြောက်ဘက် အရပ်ရှိတောင်တော်
နှင့် စေတီတော်များ အကြောင်း ၁၁၀

၅၄။ ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် စေတီတော်၏ ယင်ပြင်ပေင်
 တွင်ရှိ ကျောက်စင်ကြီးကြီး အကြောင်း ၁၁၂

၅၅။ နတ်ရေတွင်းအကြောင်း ၁၁၂

၅၆။ ကျီးကန်းပါးစပ်(ခေင်) ကျီးပါးစပ်ဂူအကြောင်း ၁၁၃

၅၇။ နတ်ချောက်နှင့်နတ်ချောက်စမ်း ၁၁၃

၅၈။ သဲဖြူချောက်နှင့်စမ်း ၁၁၄

၅၉။ ကျီးပါးစပ်ဂူမှ ကာကုဏ္ဍဘိလူးကြီးနှင့် သဲဖြူချောက်မှ
 ဘိုးနီ(ခေင်) ဝါဠုယက္ခ သူရဲကြီး အကြောင်း ၁၁၄

၆၀။ ငပန်းတင်ကျောက်မှ ဟုန်းနတ်ကြီးအကြောင်း ၁၁၅

၆၁။ ကင်မွန်းစခန်း နတ်ကြီးနှင့် စီးတော်ကျားပါ သူရဲကြီး
 အကြောင်း ၁၁၅

၆၂။ ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် ဓါတ်မြတ် စေတီတော်ကို
 စောင့်ရှောက် နေသောဘိုးဘိုးကြီး မဟာဣသိန္ဒေဝနတ်
 မင်းကြီးအကြောင်း ၁၁၆

တရုပ်လူမျိုးများ ယုံကြည်ချက်မှာကား ၁၁၆

၆၃။ ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ကုန်း
 တော် ယင်ပြင်တော်နှင့် နတ်တောင် ဗောဓိပင် မှန်မြေ
 ဖလ်မြေ တံခွန်တိုင်အကြောင်း ၁၁၈

၆၄။ မုဆိုးတောင် အကြောင်း ၁၂၅

၆၅။ ရသေ့တောင် အကြောင်း ၁၂၅

- ၆၆။ ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်မြတ်ကြီးသို့ ပူးမျှော်ရန် ခရီးစဉ်
အကြောင်း ၁၂၆
- ၆၇။ ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် မြတ်ကြီးသို့ တောင်တော်စခန်း
ခရီးစဉ်အကြောင်း ၁၃၁
- ၆၈။ မြစေတီနှင့် လွမ်းစေတီ အကြောင်း ၁၃၂
- ၆၉။ ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် ဘုရားရှိခိုး ၁၃၂
- ၇၀။ ဆရာကြီး ဦးဘသောင်၏ ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင်
ဘုရားရှိခိုး ၁၃၄
- ယခုတိုင် ခေတ်စားလျက်ရှိသော ကျိုက်ထီးရိုးသီချင်းမှာ
သပြန် ၁၃၅
- သီချင်း ၁၃၅
- သီချင်းချ သပြန် ၁၃၆
- ကျိုက်ပေါလော ဘုရားသမိုင်း အကျဉ်းချုပ် ၁၃၇
-

ကျိက်ဆီးရိုးဆံတော်ရှင်

စေတီတော်ကြီး၏ သမိုင်း

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသဗ္ဗဒ္ဓဿ။

၁။ သုဏ္ဏဘုမ္မိ သထုံပြည်ကြီးတွင် တိဿဘုရင်ကြီး

စိုးစံတော်မူခြင်း

သုံးလူ့တွင်ထား သဗ္ဗညုရှင်တော် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ခါနီး ကာလဝယ်၊ ကရာမည-ကရဏ္ဍကတိုင်း၊ သုဘိန္ဒနဂရဟု ထင်ရှားရှိခါ ရှင်တော်ဘုရားမပွင့်မှီ နှစ်ပေါင်း ၅၀-ခန့်က ယခု သထုံပြည်တည်ရာဌာနသုဘိန္ဒ နဂရမြို့ကြီးဟုဝေးနီးထင်ပေါ် သတင်းကျော်လျက်၊ လွန်စွာမွေ့ပျော်ခါ စတုမဟာ တာဝတိံသာ မာယာစသည် နတ်တို့ပြည်ကဲ့သို့ စည်ပင်လှစွာ သာကြီးသာ၍ သတ္တဝါဗိုလ်လူဝပ်သိမ်းသူတို့မှီခိုနေထိုင်ရာ ဖြစ်သော ရာဇဌာနီ မင်းနေပြည်တော် မြို့ကြီးတမြို့ တည်ထားရှိလေသည်။

ထိုသုဘိန္ဒနဂရ (ခေ၀) ယခု သထုံ (ခေ၀) သုဏ္ဏဘုမ္မိ ရာဇဌာနီ မင်းနေပြည်တွင် တိဿဓမ္မ ဘုရင်ကြီးသည် သိရိကပ္ပါ အဂ္ဂမဟေသိ ဓေဝီမိဖုရားခေါင်နှင့် ဘုန်းမီး နေ့လ တွန်းတောက်ပလျက် ဒဿရာဇ ဓမ္မလေးတန် သင်္ဂဟ နာယက ခြောက်ပုံ ခုနှစ်စုံ အပရိဟာ၊ အစပြာသော စည်လာလမ်းကြောင်းနှင့် ကမ္ဘာအစ မဟာသမတ မင်းကောင်း မင်းမြတ်တို့၏ ကျင့်စဉ်ဖြင့် စိမ့်အုပ်ချုပ်ခါ နေတော်မူကြ လေသတည်း။

၎င်းနောက် မင်းမိဖုရားတို့၏ သားတော် ၂-ပါး ဘွားမြင်တော်
မူရာတွင် သားတော်အကြီးကို ပုဏ္ဏားတော်တို့က သိမ်မွေ့နူးညံ့၍ သိပ္ပံ
ပညာ အရာရာတွင် လိမ္မာတတ်မြောက်ခြင်း၊ သူတော် သူမြတ်တို့၏
အလေ့အလာ သီလသိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ဟောပြောကြသဖြင့် တိဿ
ကုမာရဟု ဘွဲ့ပုံတော်အပ်နှင်းခါ၊ သားတော်အငယ်ကို ခြေဘဝါး၌
ခြသော် စက်လက္ခဏာပါနေသဖြင့် သီဟကုမာရဟု ဘွဲ့ပုံတော် အပ်နှင်း
တော်မူပြီးလျှင် အလွန်ချစ်ခင် ယုယစွာ အမျိုးမျိုးသော စည်းစိမ်
ချမ်းသာ မင်းညီမင်းသား အဆောင်အယောင် များစွာတို့ဖြင့် ထား
ရှိတော် မူလေသည်။

၂။ မင်းသားညီနောင် ၂-ပါး ရသေ့ ရဟန်းပြု၍
တောထွက်ရန် တိုင်ပင်ခြင်း

နောင်တော်ဖြစ်သော တိဿကုမာရ သက်တော် ၂၃ နှစ်၊ ညီတော်
သီဟကုမာရ သက်တော် ၂၁-နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ နောင်
တော်သည် ဘဝအတန်တန်က ရင့်သန်သော ပါရမီ ဓါတ်ခံကြောင့်
သတိ သံဝေဂ၊ တရားတွေ ထင်လာရရှိခါ ညီတော်ကို ခေါ်၍ တိုင်ပင်
သည်မှာ၊ နောင်တော် ညီတော်တို့သည် မနုဿတ္ထ ဒုလ္လဘဟု ဆိုသော
လူ၏ဘဝကို အလွန်အလွန် ရခဲပါလျက် အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံ
အဖျားအကျိုးပေးသန်လှသဖြင့်၊ လူ့ဘဝတွင် လူမင်းဖြစ်သော အသက်
ဦးဆံပိုင်သည့် ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်းမင်း၏ သားတော်များ ဖြစ်လာ
ကြလေသည် အလျောက်၊ သီးမွေ့နန်းမွေ့ ဆက်ခံခြေက ယွင်းသွေတိမ်း
ပါးမှု မတရားသော် ရှည်လျားသံသရာ ဝန်လေးရာသော အကြောင်း
တို့ကြောင့် အနာဂါတ် ဖြစ်သော ဘဝ သံသရာတွင် တဆင့်ထက် တ
ဆင့် မြင့်မြတ်ခါ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ဧကန်ရောက်ရှိ ခံစားစံစား နိုင်
အောင် သံဝေဂ တရားနှလုံးသွင်း အားထုတ်၍ အရေးသည် စည်းစိမ်
နှင့် ပျော်မွေ့ ခါ အေးနေ၍ မဖြစ်နိုင်၊ တောတောင်ပျော်မွေ့ ရသေ့
ရဟန်း ပြုလုပ်လျက် သီလသိက္ခာမြဲစွာနှင့် သမထ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း

ပါ စီးဖျမ်းအားထုပ်ရသော်မှ လျှော်ကန် သင့်မြတ်မည့် အကြောင်းကို ပြောဆို တိုင်ပင်သောအခါ ညီတော်သည်လည်း ပါရမီရှင် ဖြစ်သည့် အလျှောက် လွန်စွာနှစ်ခြိုက် သဘောကြိုက်ညီပြီး ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ထံ ခွင့်ပန်ရန် ညီနောင် ၂-ပါး သံဓိဋ္ဌာန်ချခါ တောထွက်ဘို့ အရေး ကြံစီတွေးခါဖြင့်သာ ရှိနေကြလေသတည်း။

၃။ မင်းသား ညီနောင် ၂ ပါးကို အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ ခန့်အပ်ရာ ငြင်းပယ်ခြင်း

မင်းမိဖုရား ၂ ပါးတို့သည် သားတော် ၂ ပါးကို လွန်စွာ ယုယခါ ဂျစ်ခင်ကြင်နာစွာ အမျိုးမျိုးသော စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့် ထားခါ နေသတိမူသည်တွင် အချိန်တန် အရွယ် ရောက်လာ သောကြောင့် သားတော် အကြီးဖြစ်သော တိဿကုမာရမင်းသားကို အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ အပ်နှင်းပေးသနားတော်မူလေရာ ရသေ့ ရဟန်းပြုလုပ်လိုကြောင်းဖြင့် အတန်တန်ငြင်းပယ်တောင်းပန်လျှောက်ထားသောကြောင့်သားတော် အငယ်တိဿကုမာရမင်းသားအား အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာအပ်နှင်းပြန်လေရာ နောင်တော် တိဿကုမာရ မင်းသားကဲ့သို့ပင် ငြင်းဆန်ခွင့်ပန်လျှောက် ထားပြန်၍ မင်းမိဖုရား ၂ ပါးက ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့မှာ ဤ သားတော် ၂ ပါးသာလျှင် ကံအားလျှော်စွာ ရရှိခါ သံယောဇဉ် ငြိ တွယ်နေသဖြင့် ထီးနန်းညွန့် မပျောက် မပျက်စေလို သောကြောင့် ရသေ့ ရဟန်း ပြုခွင့်မပြုနိုင်၊ အကယ်၍ သားတော် ၂ ပါးအနက်သား တော်တပါး ထီးနန်းဆက်ခံ စိုးစံမည်ဖြစ်ပါက ခမည်းတော် မယ်တော် တို့ စိတ်မချမ်းမြေ့ သော်လည်း ဖြေနိုင်စရာ အကြောင်း ရှိသေးသည်ကို မိန့်တော် မူလျက် ထပ်မံ ခန့်အပ်ရာ မင်း မိ ဖုရား ၂ ပါး ကြံစည် အား ထုတ်ခါ နေတော် မူကြသည်။

၄။ ပင်းသား ညိုနောင် ၂ ပါး ရသေ့ ရဟန်း ပြုခွင့်ရခြင်း

ဤသို့နှင့်ပင် ညိုနောင် ၂ ပါးသည် ရသေ့ ရဟန်း ပြုခွင့်မရကြ သဖြင့် စိတ်သောက ဖြစ်ခါ မှိုင်တွေ့နေရာမှ ပွဲတော်တည်ရန်ကိုပင်ကောင်းစွာ သုံးဆောင်ခြင်း မပြုကြဘဲ မအိ မသာ ပိန်ခြုံးခါ ရှိနေသည်ကို မင်း မိဖုရား ၂ ပါး သိရှိသဖြင့် တွေးတောကြံဆ တိုင်ပင်ကြကာ သားတော်များကို ခေါ်တော် မူပြီးလျှင် ညိုနောင် ၂ ပါးအနက်၊ တပါး ဥပရာဇာ လက်ခံရန် ယခင်နည်းတူ မိန့်မှာတော် မှုသော်လည်း ရှေးက ကဲ့သို့ပင် ငြင်းပယ်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြုခွင့်ရရန် ထပ်မံ သံတော်ဦးတင်ကြသောကြောင့် သားတော်များသည် ရသေ့ ရဟန်း ပြုခွင့် မရကြလျှင် တနေ့ထက်တနေ့ အသက်အန္တရာယ် ဆိုးရှုံးဘွယ်ရာ ဖြစ်ချေ တော့မည်ကို စိုးရိမ်တော်မူကြသဖြင့်၊ သာသနာ့ ဒါယကာ - သာသနာ့ အမွေခံလည်း ဖြစ်စေတော့ဟု တိုင်ပင်တော် မူပြီးလျှင် အသက် ရှင်လျက်ပင် တွေ့ရ ခြေမည်ကို တွေးဆခါ ရသေ့ ရဟန်းပြုခွင့် ပေးသနားတော် မူလေသည်။

၅။ ပင်းသားညိုနောင် ၂ ပါး ရသေ့ ရဟန်းပြုခါ တောထွက်တော်ပူကြခြင်း

ပင်းသားညိုနောင် ၂ ပါးသည် ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ တောထွက်ရန် ခွင့်ပြုချက် ရလေလျှင် အကြံတော်အောင်မြင်သဖြင့် အလွန် ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခါ အားအင်ပြည့်တင်းစိမ့်သောငှာရက်သတ္တတပါတ်ကြီး အဟာရ မှီဝဲကြပြီးလျှင် ရသေ့ ရဟန်း ပြုခါ အဘွဲ့ တကွ သုခဏ္ဍ ဘုမ္မိ (ခေါ်) သထု မြို့အရှေ့ တောင်အရပ်ရှိ ဂစ္ဆကိုရိတောင်တော် ခခန်းသို့ ကြွမြန်း ဆိုက်ရောက်ခါ သီလသိက္ခာပြည့်စုံစွာဖြင့် ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းများကို ကြိုးပမ်း အားထုတ် ရိုသေစွာ ကျင့်ကြံ နေတော် မူကြသောကြောင့် များမကြာမှီ လောကီဗျာန် သမာပတ်ကို အောင်မြင်စွာ ရရှိ အကြိုးခံစား ကြရလေသည်။

«ဂုဏ်သိက္ခာသေဝါဒဗျူဟာသုံးစွဲ ငွေငါးထောင်ကျော် ဝယ်ယူ
ခွင့်ရပြီး ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဖိုးဖြူက အစီအစဉ် ချမှတ်ခဲ့သည်။»

၆။ ရသေ့ မင်းသား ညီနောင် ၂ ပါး သီးခြားနေထိုင်
တရားအားထုတ်ကြခြင်း

ဈာန်သမာပတ် ရကြပြီးသောအခါ နောင်တော်က တဖန် အကြံရှိ
တော် မှုသည်မှာ ငါတို့ညီနောင် အတူတကွ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခြင်း၊
တဦးနှင့်တဦး စကားပြောဆိုခြင်း ရှိနေလျှင် အချိန် ကုန်လွန်ခြေမည်
ဖြစ်သောကြောင့် ခွဲခွာ၍ သီးခြားနေထိုင် ကျင့်ကြံ အားထုတ် ရသော်
ယခုရရှိထားသော ဈာန်တန်ခိုးထက် အကျိုးကြီးသည့် တရားတော်ကို
ဆောလျှင်စွာ ခံစားရရှိနိုင်မည့် မြော်လင့်ချက်ဖြင့် ညီတော် ရသေ့ကို
တိုင်ပင်ရာ နောင်တော်၏ အမိန့်အတိုင်း သဘောတူလျက် နောင်တော်
က ဂစ္ဆဂီရိတောင်၊ ညီတော်က ဗန္ဓာဂီရိကောင်သို့အကြောင်းရှိခဲ့သော်
မီးပြခြင်းအချက် သက်သေ ပြုထား ကြသွား သီတင်းသုံး တရားအား
ထုတ် နေတော်မူကြသည်။

၇။ မင်းသား ရသေ့ ညီနောင် ၂ ပါး
ဘွဲ့ပုံတော်ထားခြင်း

ရသေ့ ညီနောင် ၂ ပါး၏ ဘွဲ့ပုံတော်မှာ မင်းသား၏ ဘွဲ့ပုံတော်အ
တိုင်းနောင်တော်ကို တိဿရသေ့၊ ညီတော်ကို သီဟရသေ့ ဟုပင်လျှင်
ဘွဲ့ပုံတော်ထားရှိခါ နေထိုင်ကြလေသည်။

၈။ ဂစ္ဆဂီရိတောင်နှင့် ဗန္ဓာဂီရိတောင်
အကြောင်း

ယခုထု မြို့အရှေ့ တောင်ဘက်ရှိ (ဇင်းကျိုက်တောင်သည်) ဂစ္ဆဂီ
ရိ တောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤတောင်သည်ရှေးအခါက ပင်လယ်ကမ်း
ပါး တောင်ခြေဖြစ်လျက် တောင်၏ အနောက်ဘက်ခြေရင်း ကမ်းပါး

နှင့်မနိုးမဝေးပင်လယ်ထဲတွင်ကျွန်းကြီးတကျွန်းရှိခါ ဇင်းကျိက်တောင်ကဲ့သို့ပင် သစ်ပင်၊ သစ်ပွင့်၊ သစ်သီး ဆန်းကျယ်စုံလင်စွာ အနံ့ အရသာ မျိုးစုံခါ အရိပ်အာဝါသပါတင့်တယ်စွာဆေးအတွက် တန်ခိုးပျာသော နေရာမြူးတူးပျော်စရာ ဖြစ်သောကြောင့် နဂါးပြည်မှ နဂါးများသည် ဤကျွန်းသို့မကြာခဏလာရောက်ခါမြူးတူးပျော်ပါး နေထိုင်လေ့ရှိကြသဖြင့် ဇင်းကျိက်တောင်နှင့် ဤကျွန်းကြီးကိုနဂါးပျော်တောင်၊ နဂါးပျော်ကျွန်းဟုပင် ခေါ်ကြသည်။

ဗန္ဓာဂီရိတောင်သည် သထုံမြို့၏ အရှေ့ဘက် ခပ်ယွန်းယွန်းရှိ ဇွဲကပင်တောင်)ဖြစ်ပါသည်။ ဤတောင်များသည်ရှေးအခါကစိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး ရိပ်ကြီးတောတောင် နေရောင် မသန်းဘဲဩဇာရသာ တန်ခိုးပျာသော ဆေးသစ်ပင်များ အဂ္ဂိယ ဖိုသိုးသမားတို့ အတွက် အကြီးများသော တွေ့ပစ္စည်းများပါ ဆန်းကျယ်စွာ အထူးသဖြင့် စုံလင်ပေါများသောကြောင့် ဝိဇ္ဇာစိုရ်စေတီဂျီများဆေးအလို့ငှာ ပျော်ပါးလာရောက် နေထိုင်လေ့ရှိကြလေသည်။

၉။ ဝိဇ္ဇာဂီရိနှင့် နဂါးပတွေ့ဆုံ အကြောင်းပါခါ
ဥပုယံး ဥချကာခြင်း

တရုတ်ဆေးဝါး အဆိုပါ ဇင်းကျိက်တောင်အနီး နဂါးပျော် ကျွန်းကြီးတွင် နဂါးမသည် လူမိန်းမအသွင် နုပျိုချောမွတ်စွာ ဆင်ယင်ခါ ဖန်ဆင်းလျက် ထိုကျွန်းကြီးပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်စွာ ကခုန် သိဆိုခါ မြူးတူး ပျော်ပါးနေခိုက် ဝိဇ္ဇာစိုရ် လူလင်ပျိုတဦးသည် ၎င်းကျွန်းကြီးသို့ ဆေးဝါးရှာ အလို့ငှာ လှောက်လာရာတွင် တွေ့ဆုံမိကြသဖြင့် မေတ္တာဆက်ဆံ ကိုယ်လက်နှီးနှော ကြသောကြောင့် လူမိန်းမအသွင် ဖန်ဆင်းထားသော နဂါးမတွင် ပဋိသန္ဓေစွဲကပ်ရှိသဖြင့် နဂါးတို့ထုံးစံ လူသားနှင့် ဆက်ဆံ ငြိတယ်စွဲကပ်သော ပဋိသန္ဓေကိုနဂါးပြည်သို့ ယူဆောင်ရိုး

မရှိ သောကြောင့် သန္ဓေရင့်မာအောင် ဆိုင်းငံ့ နေပြီးမှ ဥချရန် အချိန်စေ့ရောက်၍ ၎င်းကျွန်းကြီးအနီး ခိုက်သရေကြီး တခုပေါ်တွင် ဥ ၂-လုံး ဥချတားပြီး စွန့်ပြစ်ခါ ပြန်သွားလေသည်။

၁၀။ တိဿရသေ့ကြီး ထိုဥ ၂ လုံး ကောက်ယူရရှိခြင်း

တိဿရသေ့ကြီးသည် ဇင်းကျိုက်တောင်ရိုး တလျှောက်မှ သစ်သီး သစ်ဥကြီးငယ်များကို ရှာဖွေ သုံးဆောင်ခြင်းဖြင့်၎င်း။ တောင်အနီးရှိ ကျေးရွာများမှ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသော ဒါယကာတို့ လှူဒါန်း ပူဇော်သက္ကာများကို မှီဝဲသုံးဆောင်ခြင်းဖြင့် မျှတတော်မူခါ တောင်၏ အနီး အနား ဝန်းကျင်ရှိ ဘောတောင် တလျှောက်သို့ ဣရိယာပုတ် ညီမျှစေခြင်းငှါ စင်္ကြန်သဘောဖြင့် မကြာခဏ သွားလာ လှည့်ပတ်လေ့ ရှိသည်ဖြစ်၍ တနေ့သောအခါ လှည့်လည်တော်မူရာတွင် သံသရာမှ ကံဆုံလာသည့်အတိုင်း တောင်ခြေရင်းကမ်းပါးအနီး ခိုက်သရေကြီး အပေါ်တွင် လူ့ရုပ် လူ့ဘုံ၌ တရံတခါမျှ မတွေ့မကြုံဘူး အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဘနန်းရှိသော အဆိုပါ ဥကြီး ၂-လုံးကို တွေ့သောအခါ ကောက်ယူလိုသော အာသာစိတ်ဖြစ်တော်မူလာသဖြင့် ကောက်ယူရာ၌ ဥပါဒ်ဘေးရန် အန္တရာယ် တစုံတရာရှိမရှိ စုံစမ်း ကြည့်သော် ဘေးမသိ ရန်မခတ် ရယူနိုင်ကြောင်းသိ၍ ဥကြီး ၂-လုံးကို ကျောင်းသစ်ကမ်းသို့ ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်စွာ ယူဆောင်တော် မူလာလေ သတည်း။

၁၁။ ဥကြီး ၂လုံးကို ရသေ့ညီနောင် ၂-ပါး

ဝေငှ ယူခြင်း

တိဿရသေ့ကြီးသည် ထိုဥကြီး ၂-လုံးကို ယူဆောင်၍ ကျောင်းသင်္ခန်းသို့ ရောက်သည့် ခဏတွင်ပင် ရရှိသော ဥကြီး ၂-လုံးအကြောင်း ညီတော် သီဟရသေ့အား ပြောဆိုပြသရန်အတွက် ညတွင်မီးပြအချက်ဖြင့် ညီတော်ကို ပြသခေါ်လေရာ နောက်တနေ့ ညီတော် ရောက်လာသဖြင့် ထူးဆန်းသော ဥကြီးများ၏ အချင်းအရာ တွေးတော ဆင်ခြင်ခါ တောင်ခြေ၏ သမုဒ္ဒရာပင်လယ် ကမ်းနား နဂါးမနှင့် ဝိဇ္ဇာ တွေ့ဆုံသင့်မြတ်ခါ သန္ဓေရသဖြင့်၊ နဂါးမ ဥချစွန့်ထားခဲ့သော ဥကြီးများ ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် ညီနောင် ၂-ပါး တစ်စုံ သိမ်ယူထားရန် သဘောတူခါ ညီတော် သီဟရသေ့သည် ဇွဲကပင်တောင်သို့ ဥတလုံး ယူဆောင်ကြွသွားခါ သိမ်းဆည်းထားတော် မူလေသည်။

၁၂။ ဥကြီး ၂-လုံးမှ သားယောက်ျား ကလေးများ

ပေါက်ဘွားခြင်း

ထိုကဲ့သို့ ညီနောင် ၂-ပါး အသီးအသီး သိမ်းယူထားပြီး ကာလပေါက်ဘွားချိန် စေ့ ရောက်သောအခါ နောင်တော် တိဿရသေ့ကြီး ယူထားသော ဥမှ ရှုခြင်စဘွယ် အင်္ဂါကြီးငယ် လက္ခဏာပြည့်စုံ ငုံ့ပန်ကြော့ရှင်း အဆင်းအသရေ တင့်တယ်လှပသော ယောက်ျားကလေး ပေါက်ဘွားလေသည်။ ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ညီတော် သီဟရသေ့ ထံရှိ ဥမှလည်း ထိုနည်းတူစွာ ယောက်ျားကလေး ပေါက်ဘွားသဖြင့် နောင်တော် တိဿရသေ့ ထံသို့ ဖူးမျှော်ကန်တော့ခါ ပြသလျှောက်ထားရန် ယူဆောင်၍ ရောက်လာရာ နောင်တော်ကလည်း သားယောက်ျား ကလေး ပေါက်ဘွားကြောင်းဖြင့် ညီတော်သို့ ပြသခါ တချိန်တည်း လို

မင်းသားရသေ ညှို့အောင်ကောသလ်ယုဂျိထားသော ဥကြီး ၂ လုံးကိုဝေယူနေကြပုံ။

ပင် ပေါက်ဘွားသော ယောက်ျားကလေးများဖြစ်၍ မွေးလှည့်ကြုံ ကံ ဆုံခါ ဘဝက ပါရမီ အဟုန်ကြောင့် ငါတို့၏ သားများပင် ဖြစ်တော့ သည် တကားဟု အလွန်ချစ်ခင် ကြင်နာ သံယောဇဉ် တွယ်တာလျက် ရသေ့ ညိုနောင်၏ တန်ခိုးဖြင့်၊ ဓိဋ္ဌာန်ခါ လက်ညှိုးမှ နို့ ရည်ယိုထွက် စေပြီးလျှင် အသီးအသီး ယုယပိုက်ထွေး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ထား ကြလေသည်။

ဥဘွား ၂ ပါး ဘွားမြင်သော သန္တရာဇ်မှာ ဘိုးတော် အဉ္စနမင်း ကောဇာသက္ကရာဇ် ၈၆၄၅ ဖြိုပြီးနောက် ၈၉၁၃ နှစ် သက္ကရာဇ်တွင် ပေါက်ဘွား ကြလေသည်။

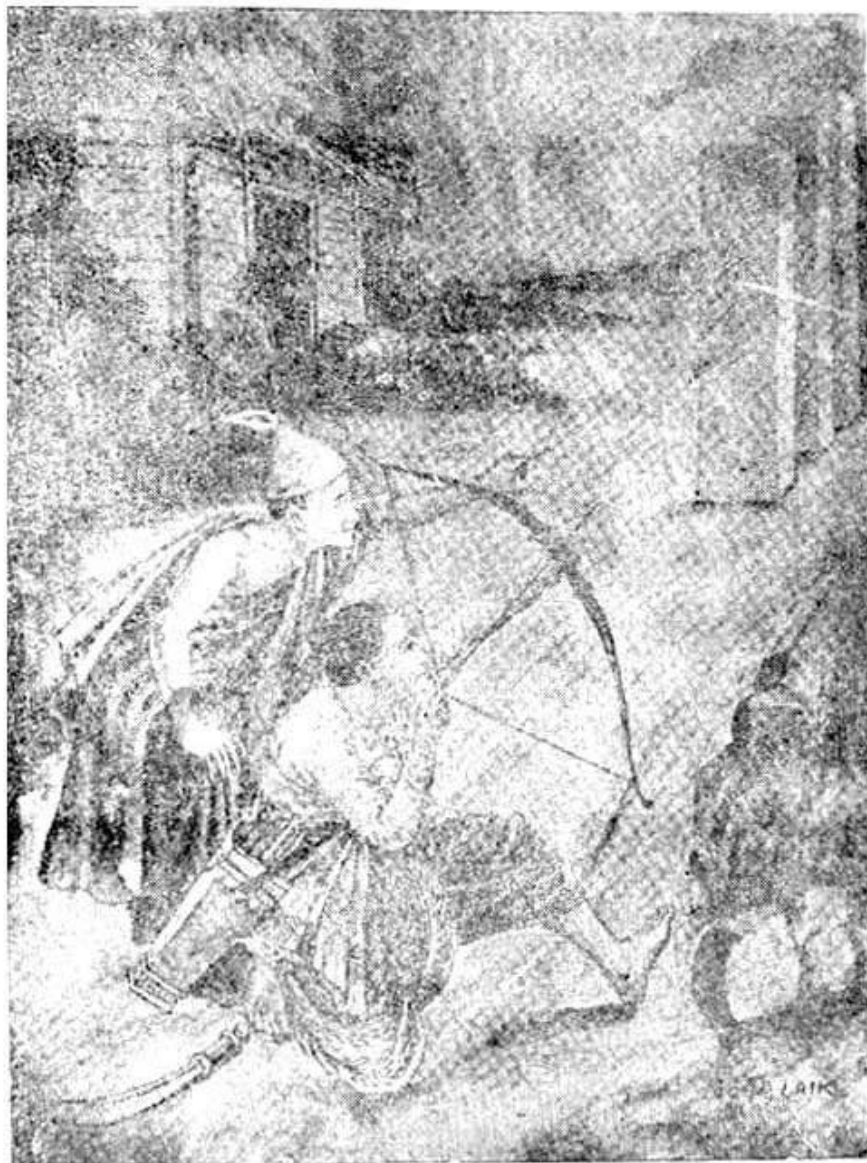
၁၃။ ညီတော် သီဟရသေ့ထံရှိ ဥပု ပေါက်သော
ယောက်ျားကလေး အနိစ္စရောက်ခြင်း

ဇွဲကပင်တောင်ရှိ ညီတော်ရသေ့ထံ ဥပုပေါက်ဘွားသော သူငယ် သည် ၉ နှစ်ကျော် ၁၀ နှစ်အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ကျောက်ပေါက် သောရောဂါဖြင့် အနိစ္စရောက်၍ ဇင်းကျိုက်တောင်ရှိ နောင်တော် တိဿရသေ့ထံ သွားရောက်လျှောက်ထားသောအခါ နောင်တော်က သံဝါရာတွင် ကျင်လည်သမျှ ဤဒုက္ခမျိုးသည် လွှဲရှောင်မရ သခါရ ဖြစ်မြဲဓမ္မတာဖြစ်၍ သံဝေဂ ယုတ္တိရာဖြစ်ကြောင်းသာဟု ပြောကြားခါ ကျန်ရှိသော ဥဘွားကိုသာ ချစ်ခင်ယုယ စောင့်ရှောက်ဘို့ အရေးရှိနေ သေး၍ ဇင်းကျိုက်တောင်မာပင် အတုတကူ ပြောင်းရေ လျက် တိုင်ပင် နေထိုင် ကြလေသည်။

၁၄။ တိဿရသေ့ကြီး ဇင်းကျိုက်တောင်မှ
 ကျိုက်ထီးရိုးတောင်အနီး မုဆိုးတောင်သို့
 ပြောင်းရွှေ့ကြွတော်မူခြင်း

ဇင်းကျိုက်တောင်တွင် ညီနောင် ၂ ပါး သားဥဘွားပါ နေကြရာမှ တိဿရသေ့ကြီးသည် ဤအရပ်ကား မြို့ရွာနှင့် နီးစပ်သဖြင့် လူသူ ပရိသတ် ထူထပ်ဆူညံ အဆင်း အသံစသော အာရုဏ် ကာမဂုဏ် တို့ကြောင့် စိတ္တဝိဝေဂ ရနိုင်ရာ အရပ်မဟုတ်သေးဟု အပြစ်မြင်သဖြင့် လူသူ မနီး တောနက်ရာအရပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ရန် ရှာဖွေဦးမှ သင့်လျော်မည် ကြံစိပြီးလျှင် ခရီးဒေသဇာ လှည့်လည်ခါဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ် ရှာဖွေလတ်သော် လူသာမန်တို့ အမြဲနေရန် မဆိုထားဘိ စိတ်ဖြင့် ကြံစိခြင်း ငှါပင် ခဲယဉ်း လှစွာသော တောကြီး တောင်ကြီး မြောင်ကြီး အတန်တန် ပတ်ရန် ကာ ဆီး မြိုင်ကြီး ဂနိုင်ကြီး သေလာ သစ်ပင်သစ်သီး ပန်းပေါင်းစုံစွာ ဇင်းကျိုက် တောင်ထက်ပင်ဝေဆာပေါများသည့် ယခုကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်စေတီတော်ကြီးစံပါယ် တော်မူရာဖြစ်သောကျိုက်ထီးရိုးတောင်ကြီးနှင့်မုဆိုးတောင်ခေါ်သော တောင်ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်သဖြင့် သဲဖြူချောက် နတ်ချောက် နတ်ရေတွင်း ကျီးပစပ် စမ်းချောင်း တို့တွင် ကောင်းမွန် သန့်ရှင်း ကြည်လင်သော ရေစင် ရေကောင်း လိုသလောက် သုံးနိုင်ကြောင်းကိုသိမြင်တော်မူ၍ ဤရပ်မြေသည် အရိပ်ရေနှင့်ပြည့်စုံပေစွ ငါတို့ရသေ့ ရဟန်းများနှင့်လည်း သင့်လျော် လျောက်ပတ်သော ပတိဂူပအရပ်လည်းဖြစ်၍ ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်ခါ ဇင်းကျိုက်တောင်မှ ပြောင်းရွှေ့လာရောက် နေထိုင်ကျင့်ကြံပါက လျော်ကန် သင့်မြတ်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကရည်ပြီး ပဌမသီတင်းသုံးသော ဇင်းကျိုက်တောင်သို့ပြန်၍ ညီတော် သီဟရသေ့ ကိုအကျိုးအကြောင်းပြောလျက် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သထုမြို့ရှိခမည်းတော်မဟ်တော်တို့ထံကိုလည်း သွားရောက်ပြောကြားခါ ဥဘွားသားတော်ကိုပါ ခေါ်ဆောင်လျက် မုဆိုးတောင်သို့ ပျော်ရွှင်စွာကြွရောက်နေထိုင်ကျင့်ကြံအားထုတ် သီတင်းသုံးနေတော်မူလေသည်။

တိဿရသေ့ကြီးသည် သားတော် နာဂဝိဇ္ဇာမင်းသားအား
လေးမျှားအတတ်သင်ပေးနေပုံ။

ညီတော် သီဟရသေ့သည်လည်း ရံဖန်ရံခါ ဇင်းကျိုက်တောင်မှ ဇွဲကပင်တောင် မုဆိုးတောင်သို့ လှည့်လည်ခါ ကြွေထုတ်တော် မူလျက် နှင့်ပင် ဇင်းကျိုက်တောင်၌ပင်လျှင် သီတင်းသုံးကျင့်ကြံ အားထုတ်ခါ နေတော်မူလေသည်။

နောင်တော်တိဿရသေ့ကြီးသည်ဥဘွားသားတော်ကိုသံယောဇဉ် ငြိတူယ်နေသဖြင့် အားလပ်ချိန်တိုင်း ဘုရင်မင်းမြတ်တို့၏ ကျင့်ရာလမ်းကြောင်း ထူးတမ်းစဉ်လာနှင့် တတ်ရုံအပ်ရမည့် အတတ်ပညာ သိပ္ပံအဖြာဖြာကိုလည်း သင်ကြားခါရှိလေသည်ဖြစ်၍ ဥဘွားသားတော်သည်လည်း ဘခင်ရသေ့ကြီးအား ချစ်ကြောက် ရိုသေစွာနှင့်ပင် နာခံမှတ်သားလျက် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခါ နဂါးမနှင့်ဝိဇ္ဇာဓိရိမှပေါက်ဘွားသော သားဖြစ်၍ တိဿရသေ့ကြီးသည် ထိုဥဘွားအား နာဂဝိဇ္ဇာ မင်းသား ဟု ဆွဲတော်အပ်နှင်း ပေးထားတော်မူလေသည်။

၁၅။ ကျိုက်ထိုရိုးတောင်နှင့်မုဆိုးတောင်
အကြောင်း

ဤသို့ တိဿရသေ့ကြီး ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ရာ မုဆိုးတောင် အကြောင်းကား ထိုတောင်၌ တိဿရသေ့ကြီး မရောက်မှီ ရှေးအဘို့ကပင် မုဆိုး တယောက်သည် တောင်၏အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောတောင် မြေောင် ချောက် အရပ်ရပ်တို့ကို လှည့်ပတ်၍ သားငှက်အမျိုးမျိုး တို့ကို ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ပြီးလျှင်တောင်ရိုးအနီးရှိ ကရင်ရွာများသို့သွားလျက် စားသောက်ဖွယ်ရာတို့နှင့် ပလယ်ရောင်းချ၍ အသက်မွေးမြူကာ နေလေ၏။ တိဿရသေ့ကြီးလည်း မုဆိုးအား သနားတော်မူသဖြင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မုဆိုးအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ရန် ကြိမ်ဖန်များစွာပင်ပြော

ဟောဆုံးမတော် မူလေ၏။ မုဆိုးသည်ကား တသက်လုံး စွဲကိုင်လေ၊ ကျက်ခဲ့သော လက်နက်လေးမြားတို့ကို မပစ်မပယ်ရက်၊ ငဲ့ကွက် တွယ် တာခြင်း ရှိသည်ပြင်မိမိ၏ပါရင်းစွဲဝါသနာကိုလည်း ခွာခြင်းငှာ ခက်ခဲ သဖြင့်သူ့ အသက်သက်ခြင်းနှင့်မကင်းနိုင်ရှိလေ၏။ ထိုမုဆိုးသည်နောက် အဘို့၌ ကိုယ်ဝန်နှင့်တကွသော သမင်မတကောင်ကို ဆိတ်လူး မြားဖြင့် ပစ်ခတ်ရာ သမင်မလည်း မုဆိုးရှေ့တွင်ပင် ပြေးရာမှ ငုတ်တရက်လဲကျ သွားပြီးလျှင် မြားဆိပ်သင့်သဖြင့် ကြာမြင့်စွာလူးလိမ့် ကျောက်ကန်၍ နှာသံပြင်းရုစွာချူရင်းပင် သားသေကောင် ဘွားမြင်လျက် မျက်လုံး မျက်ဆံ ချာချာလည်ဘိ၍ မချီမဆန့် ဒုက္ခဝေဒနာခံစားပြီးလျှင် သနား ဘွယ်သေဆုံးရှာသည်ကို မြင်ရာတွင်မှ ထိက်လန့်ခြင်း၊ သံဝေဂ ဖြစ်သဖြင့် စွဲကိုင်နေကျ လေးမြားကို စွန့်ပစ်ပြီးခါ ဆရာဖြစ်သောဘိဿရသေ့ ကြီး ထံ ဘိုးသူတော်လုပ်၍ ရသေ့ကြီး၏ အန္တေဝါသိက တပည့် အဖြစ်ဖြင့် နေလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့မုဆိုးတဦးနေထိုင်သည်ကိုအစွဲပြု၍ ဤတောင်ကို မုဆိုးတောင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြရာ ယခုတိုင် ဘုံအမည် မပျက်ဘဲ မုဆိုး တောင်တွင်လေသတည်း။

ကျိက်ထီးရိုးစေတီတော် တည်ရှိသည့် တောင်မြတ်ကို ရှေး ကာလ က ကျောက်လုံးပျား တလုံးပေါ်တလုံး ဆင့်ကာဆင့်ကာတည်ရှိသည် ကို အစွဲပြု၍ လုံးတင်တောင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြရာ စေတီတော်တည်ပြီး သည့် နောက်ကာလမှ စေတီတော်ကို အစွဲပြု၍ မွန်လူမျိုးတို့၏ ဘာသာ ဖြင့် ကျိက်ဣသိရိုးတောင် တွင်လေ၏။ ထိုသို့တွင်ရာ၌ အဓိပ္ပာယ်မှာ (ကျိက်) ဘုရား၊ (ဣသိ) ရသေ့၊ (ရိုး) ရှက်ထားသည်။ ၎င်းစကား သုံးရပ်ကိုပေါင်းသဖြင့် (ကျိက်ဣသိရိုး) ရသေ့ ရှက်ထားသော ဘုရား ဆိုလိုသည်။ နောက်မှ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကာလရှည်လျားသည်နှင့် ပေါဟာရ စကား ရွေ့လျား ပြောင်းလဲ ပြီးလျှင် ကျိက်ထီးရိုးတောင် တွင်လေ သတည်း။

မွေးဖွားခါနီး သမင်မငယ် မုဆိုးကြီးမြားချက်ဖြင့်လဲခါ
သေရာတွင် မုဆိုးကြီး သတိသံဝေဂတရားရနေပုံ။

၁၆။ ရသေ့တောင်နှင့်ကြက်မဝပ်တောင်
အကြောင်း

ကျိုက်ထီးရိုးတောင်မြတ်၏ အရှေ့ဘက်ရှိတောင်ကြီးကိုများသော အားဖြင့် ကြပ်မဝပ်ခေါ်သော ဆေးပင်များ ပေါက်ရောက်သည်ကို အစွဲပြု၍ ကြက်မဝပ်တောင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ ထိုတောင်၌ ကြက်မဝပ်ပင်၊ ရှမ်းသွေးဆေးပင်၊ နွယ်လောင်းပင်၊ ဆေးကြောင်ပစ်စပ်သော ဆေးပင်ဝါးပင် အမျိုးမျိုးတို့နှင့် ဂမုန်းလိပ်၊ ဂမုန်းဘား၊ ဂမုန်းပင့်ကူ ဂမုန်းရှင်သင်္ဃာတသော ဂမုန်းအမျိုးမျိုးတို့ ပေါက်ရောက်ကုန်၍ ယခုလည်း အပင်မျိုးကို သိနားလည်သူတို့ သွားရောက်ရှာဖွေကြရာ အချို့သော ဆေးပင်ဝါးပင်များနှင့် ဂမုန်းပင်များကို ရရှိကြကုန်၏။ ထိုစဉ် အခါက ယဇ်ပူဇော်သော ဝါဒကိုအထူးလေးနက်စွာ ယုံကြည်ကြသော ကရင်လူမျိုး အချို့တို့သည် ထိုတောင်၌ ကျွဲ နွား ဆိတ် စသည် တို့ကို ကြီးဆွဲချသည့်ပမာ ကြီး ကြိမ် နွယ်တို့ဖြင့်ခိုင်မြဲစွာဘွဲ့ချီ၍ အရှင်လတ်လတ် လည်ကိုလှိုင်းကာမီးပုံ၍ရှိ ပြီးလျှင် ယဇ်ပူဇော်ရာဌာန ဖြစ်သော ကြောင့် ၎င်းတောင်ကို (ဆွဲချ) တောင်၊ ဇွဲကျတောင်ဟု သမုတ်ခေါ်ဝေါ်ကြကုန်၏။

ကျိုက်ထီးရိုးတောင်တော်ကြီး၏ အနောက်ဘက်ရှိ တောင်တန်းကြီးကား ရသေ့တောင် တွင်၏။ တွင်ခြင်း အကြောင်းကား မဆိုးတောင်သို့ တိဿရသေ့ကြီး ရောက်သည့် နောက်၌ ထိုရသေ့ကြီး၏ ကျေးဇူးသတင်း ကျော်စောသံကိုကြားသဖြင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ မှ ရသေ့ သူတော်များ လာရောက်ဆည်းကပ်ကြပြီးလျှင်တိဿရသေ့ကြီး၏ အနီးအပါးတွင် ခိုလှုံ၍ နေလိုသောဆန္ဒဖြင့် ထိုတောင်၌ အမြဲနေထိုင် ကြလေကုန်၏။ ယင်းသို့ရသေ့ အများလာရောက်လျက် ခိုလှုံနေထိုင်ကြသည်ကို အစွဲပြု၍ ထိုတောင်ကို ရသေ့တောင်ဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြကုန်၏။ ထိုတောင်၌ ရှေးအခါက ရသေ့ဂူပေါင်း (၉၉) ရှိသောဟူ၏။ ယခုလည်း ဂူလိက်အများပင် တွေ့မြင်ရ၏။

၁၇။ တိဿရသေ့ကြီးထံသို့ သိကြားမင်းနှင့် ကရင်စော်ကဲ

ဒါယကာများ လာရောက် ဆည်းကပ်ခြင်း

တိဿရသေ့ကြီး မုဆိုးတောင်သို့ရောက်၍ လပေါင်း အတော်ကြာ
သောအခါ၊ ထိုတောင်ကြီးအနီး တောင်မျိုးတောင်ခြေ တလျှောက်ရှိ
ဒိုး ၁၂ ရွာ၊ မဲ ၁၂-ရွာတို့၌၊ ရိုးရာအတိုင်း စည်းစိမ်ဥစ္စာပေါ်၍ သြဇာ
အာဏာနှင့်တကွ ကြီးကဲအုပ်ချုပ်ရသော ကရင်စော်ကဲကြီး ဘိုးကော်
လွတ်နှင့် ၎င်း၏ ဇနီး နန်းကြာတို့သည် တိဿရသေ့ကြီးထံ လာ
ရောက်ဆည်းကပ်၍ တရားခမ္မနာယူကြပြီးလျှင် ရသေ့ကြီးကို ကြည်
ညိုကြရကား၊ ထိုတောင်၌ အမြဲသံတင်းသုံးရန် တောင်းပန် လျှောက်
ထား၍၊ မိမိတို့စားအားအလျောက် ကျောင်းသစ်စား၊ ဆောက်လုပ်
လှူဒါန်းကြကုန်၏။ နောက်အဘို့၌ ဒါယကာရင်း အဖြစ် ဘိတ်မန်
လျှောက်ထားပြီးလျှင် ဆရာရသေ့ကြီး သုံးစွဲရန် အလို့ငှါ၊ ပစ္စည်း
ပရိက္ခရာများနှင့် စားသုံးတွယ် သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို မကြာမကြာ
လာရောက်ပို့လှူကြ လေကုန်၏။

ထိုအခါတွင် ရသေ့ကြီး မွေးမြူထားသော ဥဘွား သားငယ်သည်
မင်းဖြစ်တိုက်သော လက္ခဏာကြီးငယ်များ ထင်ရှား ပေါ်လွင်သဖြင့်
ရွှေချင့်စဘယ် အလွန်လျှင် တင့်တယ်လှပလေ၏။ ဘိုးကော်လွတ် နန်း
ကြာတို့လည်း ထိုသတ္တိသားငယ်ကို မြင်လျှင် အကြောင်းကို မေး
လျှောက်၍ မိမိတို့အား သားအဖြစ်မွေးမြူရန် ပေးသနားတော် မူပါ
မည့်အကြောင်း တောင်းဆိုလျှောက်ထားကြကုန်၏။ တိဿရသေ့ကြီး
လည်း ဤသတ္တိသားကို မည်သူ့ အားမျှမပေးနိုင်ဟု မိန့်တော်၍ ကိုယ်
တော်တိုင်ပင် မွေးမြူတော် မူနေ၏။ ဤသားငယ်သည် နဂါးမနှင့်
ဝိဇ္ဇာခိုရ်တို့၏သား အမှန်ပင်တည်းဟု ဆုံးဖြတ်ယူဆတော်မူ၍ သတ္တိသား
ကို(နာဂဝိဇ္ဇာ)အမည်မည့်တော်မူသည်ကိုလည်း မိန့်တော်မူလေသည်။

ထိုအချိန်ကစ၍ နတ်များသေနှင့် သိကြားမင်းသည်လည်း၊ တိဿ
ရသေ့ကြီး၏ သီလ သိက္ခာ သမာဓိစသော ကျေးဇူးဂုဏ်များကို အာရုံ
ထင်ထင် သက်ဝင် ကြည်ညို သေရကား ရသေ့ကြီးထံသို့ အခါကြီး

ရက်ကြီးဖြစ်သော လပြည့် လကွယ် နေ့တို့၌ ရံဘန်ရံခါ လာရောက် ဆည်းကပ်လေ၏။

၁၈။ ကျီးပါးစပ်ဂူနှင့် ဝိဇ္ဇာဓိရံ အကြောင်း

ဤတောင်၌ ဝိဇ္ဇာဓိရံလှလင် တဦးလည်း ထိုထိုတောင်ရိုး တောင်စဉ် တလျှောက်တို့ကို လှည့်ပတ်၍ မိမိ အလိုရှိသော ဆေးပင် ဝါးပင် များကို ရွာဘွေရာ ရသေ့ကြီး သိတင်းသုံးတော်မူရာ ကျောင်းသစ်၏ သို့ ဆိုက်ရောက်လာသဖြင့်၊ ရသေ့ကြီးနှင့်တွေ့၍ တရားဓမ္မ နာယူပြီး လျှင် ရသေ့ကြီး၏ အနီးအပါးတွင် တရားစကား မပြတ်ကြားနာ၍ နေလိုသောဆန္ဒ ဖြစ်လေရကား အရပ်အပါးသို့ မသွားတော့ဘဲ မိမိနှင့် သင့်လျော်ရာ ကျီးကန်းဂူ၌ အမြဲနေထိုင်လေ၏။ ထိုဂူကို ရှေးအခါက အခြားကျီးများထက် လုံးရပ်သဏ္ဍာန် ကြီးမားသော တောကျီးကန်း နှစ်ကောင်တို့ အမြဲခိုအောင်းမှီနေကြသည်ကို အစွဲပြု၍ ကျီးကန်းဂူဟု သမုတ် ခေါ်ဝေါ်ကြ ကုန်၏။ ထိုကျီးကန်း ၂ ကောင်တို့ကား ထို တောင်၌ရှိသော၊ သစ်သီးကြီးငယ်များကို စား၍၎င်း၊ မုဆိုးတောင် ခြေ၌ မုဆိုးကြီးစွန့်ပစ်ထားသော သားရိုး ငှက်ရိုးများနှင့် စားကြွင်း စားဖတ်များကို ကောက်စား၍၎င်း။ ရသေ့ကြီး ရောက်တော်မူသည့် နောက်ကာလ၌ ရသေ့ကြီးစွန့်ပစ်ထားသော ဆွမ်းကြွင်းများကို စား ၍၎င်း။ ထိုဂူ၌ အမြဲခိုအောင်းမှီနေကြ လေကုန်၏။ ထိုဂူ၏အထက်၌ ကျီးငှက်၏ နှုတ်သီးသဏ္ဍာန် ကျောက်စွန်းကြီးရှိသည်ကို အကြောင်း ပြု၍ ထိုဂူကြီးကို ကျီးပါးစပ်ဂူဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ လေသည်။

၁၉။ နဂါးမနှင့် ဘားမတို့ ကျောက်ထပ်ကြီးတွင်
တွေ့ဆုံ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပွဲနှင့် နဂါးမ ဝိဇ္ဇာစိုရ်ကို တွေ့မြင်

ထိုသို့တိဿရသေ့ကြီး၊ မုဆိုး၊ ဘိုးသူတော်၊ ရသေ့ တောင်၊ ရသေ့
များနှင့် ဝိဇ္ဇာစိုရ်လုလင်တို့ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ကြီး၏ အနီးပတ်ဝန်း
ကျင်၌နေထိုင်လျက် ရှိကြစဉ် နဂါးမတို့အမည်ရှိသော နဂါးမသည်၊ မိမိ
ငယ်ကြင် ချစ်ဦးလင်ဖြစ်သော နဂါးကြီး သေဆုံးသွားသည့် နောက်
တွင် တယောက်တည်း နေရခြင်း၌ ပျင်းရိငြိုးငွေ့ လှသည်ဖြစ်၍ ချစ်သူ
အဖော်ရှာလျက် ကာမဖြင့် ပျော်မှုစွာ နေထိုင်အံ့သောငှာ၊ နဂါး
ပြည်မှ ထွက်ခွါ၍ သမုဒ္ဒရာလှိုင်းစီးပြီး လိုက်လာရာ ကျောက်ထပ်ကြီး
အရပ်သို့ရောက်လေလျှင် ယိုအရပ်၌ အမြဲနေသော ဘားမကြီးတံကောင်
နှင့် တွေ့သဖြင့် မိတ်ဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကြလေ၏။ (ရှေးအခါက ထို
ကျောက်ထပ်ကြီး အရပ်၌ရှိသော ဘားကြီးများသည် အချိန်နှစ်ပိဿာ
ငါးဆယ် သုံးပိဿာခန့်ရှိသည်ဟူ၏။ နဂါးမနှင့် တွေ့သော ဘားမကြီး
သည်လည်း ထိုမျှလောက်ပင်ကြီးမား၍ အသားအရေပြည့်ဝ ဆူဖြိုး
လှသဖြင့် လာပသော ကိုယ်ရှိလေ၏။ ယခု ထက်တိုင်လည်း ထိုအရပ်
တွင် အချိန်တပိဿာငါးဆယ် နှစ်ပိဿာခန့်စီးသော ဘားကြီးများ
ရှိသတော်။ ။ (ဤကားစကားချပ်)။ ဘားတို့မည်သည် နဂါးတို့၏
အစာမျိုးဖြစ်၍ ကမ္ဘာ့ရန်ဘက်ဖြစ်ရကား၊ ထိုမျှလောက်ကြီးမား ဆူ
ဖြိုးသော ဘားမကြီးကို အခြားသော နဂါးမများတွေ့လျှင် မည်သည့်
နည်းနှင့်မျှ မစားဘဲ နေနိုင်မည်မဟုတ်ဖြစ်ပေ၏။ ဤဘားမနှင့် နဂါး
မတို့မှာမူ ပုဗ္ဗေစ ဘဝ ရေစက်ကြောင့် နဂါးမကလည်း ဘားမကို
မြင်လျှင် အစာဟုမထင်၊ ဘားချင်သောစိတ် မဖြစ်။ ဘားမကလည်း
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းမဖြစ်ဘဲ တဦးကို တဦး အထူးချစ်ခင်၍ ကြင်
နာသနားပြီးလျှင် အကျွမ်းတဝင် မိတ်ဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဤ
ဘားမနှင့် နဂါးမတို့ မူလ ပဋ္ဌမ မိတ်ဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ရာ ကျောက်ထပ်ကြီး
ဘုရားအနီး ကိုက်သုံးရာခန့် ကွာဝေးသော တောင်စွန်းတွင် နဂါး
သဏ္ဍာန် အားသဏ္ဍာန် ကျောက်စွန်းများ ထင်ရှား ရှိလေရာ။ ထို
ကျောက်စွန်းများအထက်၌ ယခုအခါ စေတီတော်များ တည်ထား
သဖြင့် နဂါးဘုရား ဘားဘုရားတွင် လေ၏။

နဂါးမနှင့် ဘားမတို့တွေ့ဆုံလျက် မိတ်ဆွေဖြစ်နေကြပုံ။

ဘားမနှင့် နဂါးမတို့သည် အကျွမ်းတဝင် မိတ်ခင်ပွန်းပွဲ၍ နေကြရာ၊ တနေ့သ၌ ဘားမက နဂါးမအား အိုသခင်မ၊ သခင်မသည် ဤအရပ်သို့ အဘယ်အလို့ငှါ လာပေသနည်း။ အကြောင်းကို ပြောပါလော့။ အကျွန်ုပ်လည်း တတ်နိုင်သော အရာဖြစ်က အစွမ်းရှိသမျှ ကူညီပါအံ့ဟု ပြောဆိုမေးမြန်းလေ၏။ နဂါးမကလည်း အဆွေမ၊ နဂါးပြည်၌ ငါ၏ ငယ်ကြင် ခင်ပွန်းရင်းဖြစ်သော နဂါးမင်း သေဆုံးသည်နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သော အခြားသော နဂါးမများနှင့်အတူ တကိုယ်တည်း အတော်မဲ့နေထိုင်ရခြင်း ပျင်းရိလှသည်ဖြစ်၍ ကာမ ချမ်းသာဖြင့် ပျော်မွေ့စွာနေထိုင်အံ့သောငှါ အတော်ရှာလာသတည်းဟု ပြောပေ၏။ ဘားမလည်း အိုသခင်မ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ဤကျွန်ုပ်တို့ နေရာအရပ်မှ အနောက်တောင်အရပ်သို့ အတော်သွားမိလျှင် လူသားများ တွေ့လတ္တံ့။ ထိုတွေ့သော လူသားများကို မေးမြန်း စုံစမ်းပါလေဟု ညွှန်ကြားပေ၏။ နဂါးမလည်း ထိုစကားကို ကြားလျှင် ကြည်လင်သော စိတ်ရှိလျက် မိမိ၏ကမ္မဇိဗ္ဗိ တန်ခိုးဖြင့် မိသားကျ နတ်သွီးအသွင် ရှုချင်လှပစွာ ဘန်ဆင်းပြီးလျှင် အစအတိုင်း လျှောက်၍ လာခဲ့ရာ ကျီးကန်းဂူသို့ ရောက်၍ ဤအရပ်၌ လူသူ အမှန် ရှိမည်ဟု မဂေးပန်းမှ တစိတစောင်း ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှု၍ နေရာ ဂူ၏ အတွင်း၌ လှုပ်ဆင်း တင့်တယ်၍ အရွယ်နှင့် ပြည့်စုံသော ဝိဇ္ဇာဓိရ်လုလင်ကို မြင်လေ၏။ ဝိဇ္ဇာဓိရ်လုလင်သည် ကား၊ ထိုအခါတွင် ဥပုသ်စောင့်သုံး၍ လေသတည်း။

၂၀။ ဝိဇ္ဇာဓိရ်နှင့်နဂါးမကျီးပဝေဂူတွင်း၌တွေ့ဆုံခါ
ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြခြင်း

နဂါးမလည်း၊ ကြည့်ဖြူစိုမက်၊ ချစ်နှစ်သက်လောက်သော လူသား
ယောက်ျားကို တွေ့ပေပြီ။ သို့ရာတွင် ကာမဂုဏ်ကို လိုလားသူ ဟုတ် မ
ဟုတ် မသိသေးချေ။ ရုတ်တရက် ချဉ်းကပ်၍မတော် စုံစမ်းဦးမှ သင့်
လျှော်မည် သဘောပိုက်ပြီးလျှင် ဂူ၏အနီး သင့်လျော်သောနေရာတခုမှ
အခွင့်ကို ကြည့်ရှု၍နေလေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရှုနေစဉ် အခါတွင်၊ ဝိဇ္ဇာဓိရ်
လုလင်သည် တစုံ တခုသော ကိစ္စဖြင့်၊ ဂူမှ ထွက်သွားလေ၏။ နဂါးမ
လည်း မိမိတန်ခိုးအားဖြင့်၊ ပန်းများကိုလျှင်မြန်စွာရှာဖွေ စုရုံး၍ဝိဇ္ဇာဓိရ်
နေရာ ဂူတွင်း၌၊ ပန်းမွေ့ ရာခင်းပြီးလျှင်၊ ထိုလုလင်သည်၊ ကာမဂုဏ်ကို
ခုံမင်လိုလားသဖြစ်က၊ ငါခင်းထားအပ်သော ပန်းမွေ့ ရာထက်၌တက်
ရောက် နေထိုင်လတ္တံ့။ မလိုလားသဖြစ်က၊ ပယ်ရှား၍ ပစ်လတ္တံ့ ဟု
သောအမှတ်ဖြင့်၊ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုကာနေလေ၏။ ဝိဇ္ဇာဓိရ်လုလင်
လည်း အရပ်တပါးမှ ပြန်လာပြီးလျှင် မိမိဂူသို့ဝင်၍ နေမြဲတိုင်း အမှတ်
မဲ့သာနေသဖြင့် ပန်းမွေ့ ရာခင်းထားသည်ကိုရုတ်တရက်မသိချေ၊ နောင်
အတော်ကြာမှသိလေ၏။ သိသော်လည်း တကြိမ်တခါ ခင်းထား ရုံမျှ
ဖြင့် ဂရုမစိုက်ဘဲပင် နေလေရာ၊ နောက်တနေ့၌လည်း ရှေးနည်းအတိုင်း
ခင်းထားသည်ကို တွေ့ပြန်သဖြင့် ဤတောင်ယံ ဂူတွင်းသို့ မည်သူလာ၍
ပန်းမွေ့ ယာခင်းလေသနည်း။ အကြောင်း အဘယ်သို့ ရှိလေသနည်း။
နက်ဖန်သိအောင်စုံစမ်းအံ့ကြ၍ နက်မိုးသောက်ထအခါ၌၊ နေ့တိုင်းကဲ့သို့
အရပ်တပါးသို့ ထွက်သွားဟန် ပြုပြီးလျှင် မနီးမဝေးမှ ပန်းအောင်း၍၊
ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုကာ နေလေ၏။ နဂါးမလည်း၊ ဤသူကား၊
ငါခင်းထားသော ပန်းမွေ့ ရာကို မပယ်ရှာ ချေ၊ ငါးပါးအာရုံ ကာမ
ဂုဏ်ကို ခုံမင်လိုလားမည့်သူပင်တည်း။ ငါ့အားယနေ့ အလိုပြည့်လတ္တံ့
ဟု အောင်မေ့ လျက်၊ ဝိဇ္ဇာဓိရ်ယောက်ျား ထွက်သွားပြီဟူသော အ
မှတ်ဖြင့်၊ ဂူတွင်းသို့ဝင်၍ ပန်းမွေ့ ရာခင်းလေ၏။ ဝိဇ္ဇာဓိရ် လုလင်လည်း
ရှုချင်စဖွယ်မိုးကျမယ်ကဲ့သို့၊ တင့်တယ် တောက်ပသော အမူအယာဖြင့်၊
ဂူတွင်းသို့ဝင်၍ ပန်းမွေ့ ရာခင်းသည်ကို မြင်လေလျှင် အလျှင်တဆော
ဂူသို့ကပ်ပြီးလျှင်၊ သင်ကား အဘူနည်းဟု မေး၏။ နဂါးမလည်း

ကျီးပါးစပ်ပွဲကြီးအတွင်း ဝိညာဉ်နှင့် နဂါးမတို့တွေ့ကြပုံ။

အကျွန်ုပ်ကား ရုက္ခစိုး နတ်သမီးပေတည်းဟု ပြော၏။ ရုက္ခစိုးနတ်သမီး ဖြစ်လျှင် အဘယ်အလိုငှာ ငါ၏ခနရာ၌ ပန်းမွေ့ရာ ခင်းလာ သနည်း ဟု မေး၏။ နဂါးမလည်း ချစ်ခင်စုံမက်သဖြင့်၊ အရှက်ကို မငဲ့နိုင်ဘဲ မိတ်ခင်ပွန်း ဖွဲ့လို၍၊ ထိုကဲ့သို့ခင်းဟန်ကို၊ အတိအလင်း ပြန်ကြားသော အခါ၊ ဝိဇ္ဇာခိုရ်လုလင်လည်း မြင်ကတည်းကပင် ခင်မင် တိမ်းညွတ်ပြီး ဖြစ်ရကား၊ ထိုကဲ့သို့ နဂါးမ ပြောသည်ကို၊ ကြားလျှင်၊ အားရဝမ်းသာ၊ ငါ့အားအလုပ်အကျွေး ရပေပြီဟု နှစ်ဦးသဘောတူပင်၊ ဂူတွင်း၌ အဘူတက မွေ့လျော် ပျော်ပါးစွာ နေထိုင်ကြပြီး ဆရာ ဖြစ်သော တိဿရသေ့ကြီးကံသို့စုံညီသွား၍ ကန်တော့ကြ၏။ ဒါယကာဒါယကာမ အဖြစ်ဖြင့် ဘိတ်မန်လျှောက်ထားလျက် ကျီးကန်းဂူ၌ အမြဲ နေထိုင်ကြ ကုန်သတည်း။

၂၁။ ဝိဇ္ဇာခိုရ်နဂါးမကိုစွန့်ပစ်ထွက်ပြေးခြင်း

ထိုသို့နေထိုင်ကြ၍ ကာလအဘော်ကြာသောအခါ နဂါးမသည် မိမိ နဂါးဇာတိ ပေါ်မည်စိုး၍၊ သဘိကြီးစွာထားလျက် အားပါးတရအိပ်ရေးဝအောင် မအိပ်ဝံ့ရှာဘဲ၊ ရှိခြံကာ အိပ်ရတန် များသဖြင့် စိတ်ချလက်ချ အလိုရှိတိုင်း အိပ်ရအံ့သော အခွင့်ကိုမြှော်လင့်တောင့်တ၍ နေလေ၏။

(နဂါးတို့မည်သည် သတိလက်လွတ်အိပ်သောအခါ အမျိုးတူဇာတ်တူ ချင်းချင်း မေထုန် သံဝါသပြုသောအခါတို့၌ နဂါးဇာတိ ပေါ်မြဲဖြစ်လေသတတ်)။ ။ ထိုသို့ အိပ်ရေးမဝ ရှိနေသည့်အတွင်း တနေ့သ၌ ဝိဇ္ဇာခိုရ်လုလင် ဆေးဝါးအရှာအဖွေ သွားခိုက်တွင် သတိလွတ်လပ်စွာ အိပ်မိသဖြင့် ဇာတိရုပ်ပေါ်ပြီးလျှင် လိုက်ဂူကြီးတခုလုံးအတွင်း၌ နဂါးကိုယ်ဖြင့် ပြည့်၍နေလေ၏။ ထိုသို့နေသည့်အတွင်း ဝိဇ္ဇာခိုရ်လုလင် ပြန်လည်လာရာ ဂူတခုလုံးအတွင်း၌ နဂါးကိုယ်ဖြင့်ပြည့်နေသည်ကို မြင်လေ

လျှင် ကြောင်းအင်ဘယ်သို့ရှိလေ သနည်းဟု ဆင်ခြင်လျက် ပြင်တက်မှ စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှု၍ နေလေ၏။

နဂါးမလည်းထိုသို့ ဝိဇ္ဇာခိုရ်လုလင် ကြည့်ရှု၍နေစဉ်ခဏတွင်ပင် အိပ်ရာမှနိုးသဖြင့် စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် ရုတ်တရက် နဂါးအသွင်ကို ဖျော်ပြီးလျှင် နတ်သမီးအသွင် ဖန်ဆင်းကာ နေလေ၏။ ဝိဇ္ဇာခိုရ်လုလင်လည်း ငါ၏ခင်ပွန်းမသည် နဂါးမအမှန်ပင် ဖြစ်တော့သည်ဟု အံ့အား သင့်စွာနှင့် အတန်ကြာ စဉ်းစားရပ်တန့်နေပြီးမှ ဂုတွင်းသို့ဝင်၍ ရှင်မ၏ ဇာတိရုပ်သွင်ကို ငါဒိဋ္ဌတွေ့မြင်ရပြီ။ ရှင်မ၏မျိုးရိုးဇာတိကို ငါအား ဟုတ်မှန်တိုင်း ပြောကြားတိလော့ဟု မေးလေ၏။ နဂါးမလည်း ဒိဋ္ဌတွေ့မြင်ပြီးမှ မေးမြန်းခြင်းဖြစ်၍ တစုံတရာသော ပရိယာယ်စကားဖြင့် လှည့်ပြား ကွယ်ထောင့်၍ ပြောခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဖြစ်တိရကား မိမိ၏မျိုးရိုး ဇာတိကို ဟုတ်မှန်တိုင်း ထုတ်ဖော် ပြောကြားရလေ၏။

ဝိဇ္ဇာခိုရ်လုလင်သည် နတ်သမီးတမျှ လှပသော ရုပ်ဝါကြောင့် လွန်လျှစ်နှစ်သက်သော်လည်း နဂါးမမှန်း သိသည့်နေ့မှစ၍ တနေ့မှစိတ်မကြည်သော်လည်း မိမိ၏စိတ်သောကကို နဂါးမ မသိ မရိပ်မိစိမ့်သောငှာ ရှေးအခါကဲ့သို့ပင် ထူရှေ့မပျက် ဟန်ဆောင်၍ နေလေ၏။ နောက်အဘိဋ္ဌ ဝိဇ္ဇာခိုရ်လုလင်သည် ငါ့အား နဂါးမနှင့် အိမ်တောင်တက်ပြု၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေသဖြင့် မသင့်မလျော်ချေ။ ထိုနဂါးမနှင့်တွေ့သည့် နေ့မှစ၍ မိမိ၏ဆေးဝါးလုပ်ငန်းလည်း ပျက်ကွက် လစ်ဟင်းချေသည်။ ထိုသို့တပြားကား မိမိ၏ ဆေးဝါးလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်၍ လုပ်ကိုင်ရန် နဂါးမကိုစွန့်၍ အရပ်တပါးသို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားတော့အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင်၊ ဇနီးဖြစ်သူ နဂါးမအား တစုံတရာမျှမပြောကြားခဲ့ဘဲ ခေတ္တမျှ ထွက်သွားသောအနေဖြင့် အမှတ်တမဲ့ထွက်ခဲ့ပြီးခါ ဆရာဖြစ်သော တိဿရသေ့ကြီးကို ဖူးမျှော်ကန်တော့၍ တခုသော ဟောင်စောင်းသို့ ပုန်းအောင်းဆင်းသက်ပြီးလျှင် ထွက်ပြေးလေသတည်း။

၂၂။ နဂါးပ ဥပလုံးဥထားပြီး နဂါးပြည်ပြန်ခြင်း

နဂါးမသည်လည်း မိမိလင်အပေါ်၌ ထွက်ပြေးလိမ့်လောဟု တွေးတောယုံမှားခြင်းမရှိ၊ ပကတိနေထိုင်မြဲအတိုင်း စိတ်ချလက်ချ အမှတ်မဲ့သာ နေသဖြင့် မိမိလင်ယောက်ျား ထွက်ပြေးသည်ကို ရုတ်တရက်မသိ၊ မရိပ်မိရှာလေ၊ အခါတိုင်းပြန်လာချိန်၌ပြန်မလာရာတွင်မူမိမိလင်ထွက်ပြေးလိမ့်လောဟု တွေးတောယုံမှားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဂူတွင်းမှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် အနီးအစပ်ဖြစ်သော တောတောင် အရပ်ရပ်တို့သို့ အထပ်ထပ် လှမ်းမျှော်ခါ ပူပန်ခြင်း ကြီးစွာနှင့် ဆရာတော် ရသေ့ထံ သို့ချဉ်းကပ်၍ မိမိခင်ပွန်း၏အကြောင်းကိုမေးလျှောက်လေ၏။ ရသေ့ကြီးလည်း နုံနက် အဘို့က မိမိထံလာရောက် ကန်တော့၍ ထွက်သွားကြောင်း။ အဘယ်သို့သွားသည်ဟုမသိကြောင်းများကိုမိန့်ကြားတော်မူလိုက်လေ၏။ နဂါးမသည် ရသေ့ကြီးထံမှ ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် ငါ၏လင်သည် ငါ့ကို နဂါးမမှန်းသိသည်ဖြစ်၍ စွန့်ပစ်ထွက်ပြေး လေပြီဟု ရိပ်မိပြီးလျှင် ပူပင်သောနှလုံးဖြင့် ယူကြုံးမရ အိပ်မိခြင်း မှားစွဟု နောင်တကြီးစွာရလျက် သောကမီး တငွေ့ငွေ့ လောင်သည်နှင့် ထိုတိုတောတောင် မြှောင်၍ အရပ်ရပ်တို့သို့ လှည့်ပတ်လိုက်လံကာ အဘန်ဘန်မေ့နှောက်၍ တွေ့လိမ့်နီးနီး မြှော်ကိုးရှာဘေ့ပါသော်လည်း အစအနမူ မထင် မမြင်မတွေ့ရတော့ပြီ ဖြစ်ရကား၊ ဝိတ်လက်လျော့ကာ နေရင်း ဂူသို့ပင် ပြန်လာလေသည်။

ထိုသို့ပြန်လာပြီးနောက် ပူပင်သောကနှင့် စိတ်နှလုံးကို ကြိမ်မီးအုံးသကဲ့သို့ ကိုးကွယ်ရာမရ ဖြစ်သောကြောင့် ပျင်းရိညှိုးငယ်စွာ ငါ၏မိဘဆွေမျိုးတို့ စံရာ ဘောဂဝတီ သာဝည့်မှိုင်းသို့ နဂါးတို့ မြို့တိုင်းသို့ ပြန်သို့ အချိန်အော်သော်လည်း ယခုဝိဇ္ဇာခိုရ်နှင့် ကာယ သံသဂ္ဂကြောင့်ရရှိထားသော သားသွီးပဋိသန္ဓေပါသွားခြေသော်မတော်အခက်ပေါ်လာချက်ဖြင့်အရှက်ကွဲတော့မည်ဖြစ်၍ မှတ်ကြမ္မာကံတရားဖန်ထားရာဖြစ်စေတော့ ၎င်းပြင်တချက် လူသားနှင့်ရသော ပဋိသန္ဓေကို နဂါးပြည်သို့ ယူဆောင်ရိုးမလေ့ မရှိစကောင်း၍ သန္ဓေရင့်အောင် စောင့်ဆိုင်းခါ နေ

ပြီးလျှင် သန္ဓေရင့်သဖြင့်ကျိုးပစပ်ဂူအတွင်း၌-၂လုံး ၂ချထားခဲ့ပြီး ဆရာ ရသေ့ ကြီးအား ဖူးမြော်ကန်တော့မြဲ ဝတ်ကိုမျှ မပြုနိုင်တော့ဘဲ တော တောင် တလျှောက်တွင် ခင်ပွန်းလင် ဝိဇ္ဇာစိုရ်ကိုတွေ့လိုတွေ့ငြားထပ်မံ လှည့်လည်ခါ ရှာဖွေလျက်နှင့်ပင် လင်ယောက်ျားကို အမှီပြုခါ နေရ သော နဂါးမသည် ရှာဖွေ၍ မတွေ့သောကြောင့်ညှိုးငယ်တမ်းတ လွမ်း ဆွတ်လျက်နှင့်ပင် ဘောဂဝတီနဂါးပြည်သို့ ပြန်သွားလေသတည်း။

၂၃။ ပန်းတင် (ခေင်) ကရင်ကလေးကို
တိဿရသေ့ကြီး ကောက်ယူရရှိမွေးထားခြင်း

တိဿ ရသေ့ကြီးသည်၊ သစ်ကြီး သစ်ငယ်၊ ရှာမှီးလိုသည့်ပြင် အ ညောင်းအညာပြေ လမ်းလျှောက်လိုသောဆန္ဒဖြင့်တပည့်ရင်းဖြစ်သော မုဆိုး ဘိုးသူတော်နှင့်တကွ၊ လုံးတင်တောင် ခေင်သော ကျိုက်ထီးရိုး တောင်ပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင်၊ တောင်ဘက်တောင်တန်းသို့ လျှောက် သွားကြရာ၊ ပန်းတင်ကျောက်အနီးသို့ရောက်သောအခါတခုသောချို့ အတွင်းမှ သူငယ်ငိုသံကြားသည်နှင့်သွားရောက်ကြည့်ရှုကြရာ ချို့အေခံ ကျောက်ဖျာငယ်တခုထက်ဝယ် အသက်ရှင်လျက် ကိုယ်တွင် အဖုအလုံး ငယ် များစွာနှင့် အဝတ်နှမ်းတို့ဖြင့် ပတ်ရစ်လျက်ရှိသောဖိလသားရွယ် ယောက်ျားငယ်ကလေးကို တွေ့လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးတို့ သည် ဤကလေးငယ်ကား ကျောက်ပေါက်သည်ဖြစ်၍ ကရင်လူမျိုးတို့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း စွန့်ပစ်ထားသော သူငယ်တည်းဟူသိရှိကြပြီးလျှင် ကောက်ယူ၍ ရှင်လို ရှင်ငြား ဆေးဝါးကုသ မွေးမြူသင့်သည်ဟု ပြောဆို တိုင်ပင်ကြပြီးသော် ဘိုးသူတော်အား ကလေးကို ကောက်ယူစေခါ ကျောင်းသင်္ဃာတို့ပြန်လျက် ယုယစွာ ကုသကျွေးမွေးထားလေသည်။

၂၄။ တိဿရသေ့ကြီး ကျီးပစပ်ဂူတွင်းမှ
၂-၂လုံး တွေ့ရှိ ကောက်ရပြန်ခြင်း

တိဿရသေ့ကြီးသည် တနေ့သောအခါ မိမိထံလာရောက်ဆီးကပ်
တထူးဓမ္မနာယူနေကြ ဒါယကာရင်းဖြစ်ကြသော ဝိဇ္ဇာခိုရ် ခင်ပွန်း
မောင်နှံတို့ကို သတိရသည်နှင့် ရင်းတို့နေထိုင်ရာ ကျီးပစပ်ဂူသို့ ဘိုးသူ
တော်နှင့်တကွ ကြွသွားတော်မူလေသည်။

ဂူသို့ရောက်သောအခါ ဝိဇ္ဇာခိုရ်ဇနီးမောင်နှံတို့ကို မတွေ့သည်နှင့်
ဂူတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ကြရာ မိမိရှေးအခါက ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ ရရှိဘူး
သော ဥကြီးများအသွင်ရှိသည့် ဥကြီးနှစ်လုံးကို တွေ့လေ၏။ ထိုအခါ
ဝိဇ္ဇာခိုရ်သိုး ခင်ပွန်းတို့ ဤအရပ်၌ ရှိအံ့လောဟု ဂူတွင်းဂူပြင် နှစ်ရပ်
တို့၌ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြရာ ခြေရာ လက်ရာစသည့် တစုံတရာမရှိမတင်
သဖြင့် ဇနီးခင်ပွန်းတို့ ၂ဦးတို့ကား တကွတပြားစီ ကဲ့ပြား ထွက်သွား
ကြသည်ဖြစ်ရာ၏ဟု ဆင်ခြင်တော်မူပြီးလျှင် ဥကြီး ၂လုံးကို ကျောင်း
သို့ယူခဲ့၍ ကောင်းမွန်ယုယစွာ သိမ်းထားတော်မူလေ၏။

ထိုသို့ သိမ်းထားသည့်နောက်မကြာမီအတွင်းပင်ဇင်းကျိုက်တောင်
မှ ညီတော်သီဟရသေ့ အဖူးအမြော်ရောက်လာသဖြင့် မိမိသိမ်းထား
သော ဥ ၂လုံးကို ထုတ်ပြု၍ ရှေးကရဘူးသော ဥများနှင့် အလားတူ
ပင်ဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် ဥတလုံးကို ညီတော်အား ပေးတော်မူ
၏။ ညီတော် သီဟရသေ့လည်း ထိုဥကို မိမိကျောင်းသင်္ခန်းသို့ ယူ
ကောက်၍ ကောင်းမွန်ယုယစွာ သိမ်းထားတော် မူလေ၏။

တိဿရသေ့ကြီးသည် ပန်းတင်ကျောက်အနီးမှကောက်ယူ ခဲ့သော
ကရင် ကလေးကိုလည်း ရေကိုအဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ တိုက်တော်မူ၏။ ထိုရေ
ဖြင့် ချိုးလည်းချိုးစေတော်မူ၏။ သူငယ်လည်းကျောက်ရောဂါပျောက်
ကင်းလျက် အသက်အေးမှချမ်းသာရုံမျှမကကိုးဆဲ ခြောက်ဖြာ ဝေဒနာ
ကင်းရှင်းပြီးလျှင် အဆင်း သွင်ပြင်လှပ၍အသားအရည်လည်း လွန်စွာ
ပြည့်ဝလေ၏။ ထိုသူငယ်ကို ကရင်လူမျိုးတို့ မိုးရာထုံးအစဉ်လာအတိုင်း
ပန်းများတင်၍ နတ်ပူဇော်ရာဌာန ဖြစ်သောကြောင့် ပန်းတင်ကျောက်
ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသောကျောက်ကြီးအနီးမှ ရသည်ကို အစွဲပြု၍ ပန်း
တင်ဟုအမည်မှည့်တော် မူလေ၏။

၂၅။ ကျီးပစပ်ဂူမှရသော ၂၂-လုံးကိုတိဿရသေ့ကြီး
 နှင့် ညီတော်သီဟရသေ့တို့ ဝေငှယူပြီး
 မိန်းကလေး ၂-ယောက် ပေါက်ဘွားခြင်း

ယင်းသို့ ငပန်းတင်ကို ဆေးကုသည့်နောက် မကြာမီ အတွင်းတွင်
 ပင် ယခင်သိမ်းထားသော နဂါးဥကြီးမှ ရှုချင်စဘွယ် စင်ကြယ် သန့်
 ရှင်း၍ အဆင်းအသရေနှင့် ပြည့်စုံသော အဏ္ဏဇသတ္တိ သွီးငယ် ပေါက်
 ဘွားလေ၏။ ထိုသို့ တိဿရသေ့ကြီး သိမ်းထားသော ၂၂ မွေ ပေါက်ဘွား
 သောနေ့၊ ပေါက်ဘွားသော အချိန်၌ပင် ညီတော် သီဟရသေ့ သိမ်း
 ထားသော ၂၂ မွေလည်း ထွားနုဖြူစင် ချစ်ခင်စလောက် လှရည်ထောက်
 သော မိန်းမကလေး ပေါက်ဘွားလေ၏။ ထိုကလေးငယ် နှစ်ယောက်
 တို့လည်း ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင် ကြန့်အင်လက္ခဏာများစွာတူညီ ကြလေကုန်
 ၏။ ရသေ့ ညီတော်တို့လည်း မိမိတို့ဥမှ သူငယ်မကလေး ပေါက်ဘွား
 ကြောင်းကို အချင်းချင်း သိကြပြီးလျှင် သတ္တိသွီးငယ်များကို ယခင်က
 ရရှိထားသော သားငယ်များနှင့်အတူတကွပင် အဓိဋ္ဌာန်၍ ရသေ့လက်
 ညှိုး နို့ ရည်တိုက်ကျေး၍ ယုယစွာပိုက်ထိုး မွေးမြူတော်မူကြကုန် သ
 တည်း။

၂၆။ တိဿရသေ့ကြီးရရှိထားသော ၂၂ မွေပေါက်သည့်
 မိန်းကလေးနှင့်ငပန်းတင်ကို ကရင်စော်ကဲကြီးတို့တောင်းယူ
 မွေးကာ ရှေ့နန်းကျင် အမည်မှည့်ထာခြင်း

ထိုသို့ အဏ္ဏဇသူငယ်မလေး မွေးဘွားပြီးနောက် ခက်ပေါင်း အ
 တော် ကြာသောအခါ တိဿရသေ့ကြီး၏ ဒါယကာရင်း ပြစ်သော
 ကရင်စော်ကဲကြီး ဘိုးကော်လွတ်နှင့် ၎င်း၏ဇနီး နန်းကြာဟံ တို့သည်
 လူဒါနိန်းဘယ်များနှင့်တကွ ဆရာရသေ့၏ အပူးအမြော် လာကြရာ၊

ကရင်စော်ကဲကြီး သွိုးကော်လွတ်နှင့် ဇနီးနှစ်ကြား၊ သွိုးရွှေနှင့်ကျင်၊ သားငယ်နှင့်ထင်တို့ပုံ။

ကလေးငယ်များကိုမြင်၍ အကြောင်းကိုမေးမြန်းလျှောက်ထားပြီးလျှင် မိမိကို၌ အမွေခံ အမွေစား သားသမီးတယောက်မျှ မရှိဖြစ်၍ သူငယ် ကလေး ငပန်းတင်နှင့် ဥဘွား သမီးငယ်ကလေးများကို သားသမီးအဖြစ် ဖြင့် မွေးမြူရန် ပေးသနားတော် မူပါမည့် အကြောင်း တောင်းဆို လျှောက်ထားကြကုန်၏။ ရသေ့ကြီးလည်း မပေးလိုဟု ငြင်းပယ်တော် မူ၏။ ဘိုးကော်လွတ် နန်းကြာဟဲတို့လည်း ထိုကလေးများကို သနား မြတ်လေး ယုယပိုက်ထွေး၍ မွေးမြူပါရမည့် အကြောင်းဖြင့် ကြိမ်ဘန် များစွာပင် တောင်းဆို လျှောက်ထားကြလေကုန်၏။ ထိုသို့ တောင်း ဆိုဘန်များသော အခါ ရသေ့ကြီးလည်း ကလေးများ အပေါ်၌ လွန်စွာချစ်ခင် ကြင်နာတော် မူသော်လည်း မိမိနှင့် အနီးပင်ဖြစ်သည့် ပြင် ဒါယကာရင်းလည်း ဖြစ်သည်နှင့် ယုံကြည် စိတ်ချတော် မူရကား ကောင်းစွာ မွေးမြူရန် မိန့်မှာတော်မူပြီးလျှင် ငပန်းတင်နှင့် ဥဘွား သတို့သမီးကလေးကို ပေးအပ်တော် မူလိုက်လေ၏။

ဘိုးကော်လွတ်နှင့် နန်းကြာဟဲတို့လည်း၊ ကလေးငယ် ၂ ယောက် တို့ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တကိုယ် တယောက်စီ ပွေ့ချီဆောင်ယူ၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြပြီးလျှင်၊ သားရင်း သမီးရင်းအမှတ်ဖြင့် လေးမြတ် ကြင် နာသူ မွေးမြူကြကုန်၏ ထိုသို့မွေးမြူ၍ ကလေးငယ် ၂ ယောက်တို့ ပြေးလွှားသွားလာနိုင်သော အရွယ်သို့ ရောက်ကြလျှင်၊ ယောက်ျား ကလေးကို ရသေ့ကြီး ပေးထားသော အမည်အတိုင်း၊ ငပန်းတင် ဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်ကြ၍၊ သတို့သမီးငယ်ကိုမူ ကရင်လူမျိုးတို့ မြတ်နိုး နှစ်သက်လေ့ရှိသော အမည်အစဉ်ဖြင့်၊ ရွှေနန်းကျင်ဟု သမုတ် ခေါ် ဝေါ်ကြ လေကုန်၏။

ဤနေရာ၌ ရွှေနန်းကျင် အကြောင်းကို ဆက်၍ ပြဦးအံ့။ ။ ထို ရွှေနန်းကျင်သည်။ နောက်ကြီးပြင်း၍ အရွယ်သို့ ရောက်သော အခါ တွင်၊ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်တို့၏ လက္ခဏာများ ထင်ရှားပေါ်လွင် ခြင်းဖြင့်၊ အဆင်းပြင်လျှာ၊ လွန်စွာတင့်တယ်လျက် မွေ့မွေ့ သိမ်သိမ် ဣန္ဒြေကြီးရင့် သဖြင့်၊ အကျင့်သိတင်းလည်း ဖြူစင်အဆီ မိန့်ချီအိန် သာယာ၍၊ လိမ်မာရေးခြား၊ စကားချေငံ နေထိုင်ပြေပြစ်၊ ကျစ်လစ်

ပိုပြား၍၊ သနားကြည်ဖြူဘွယ် ရှိသဖြင့် ဘိုးကော်လွတ်၏ အစ်ကို
ရသေ့ကြီး ဘိုးခွေးဖြူနှင့်တကွ ဆွေမျိုးညာတိ အသိမိတ်သင်္ဂဟ အ
ပေါင်းတို့သည် ရွှေနန်းကျင်ကို အလွန်လျှင် ချစ်ကြင်လေးမြတ်ကြလေ
ကုန်၏ ဘိုးကော်လွတ် နန်းကြာဟဲတို့သည်၊ သွီးငယ်ကို လွန်စွာချစ်ခင်
ကြရကား၊ ဆရာရသေ့ ပြန်တောင်းမည်ကိုစိုးသဖြင့်၊ သတို့သွီးငယ် ပြေး
လွှားသွားလာနိုင်သော အရွယ်ရောက်သည်မှစ၍၊ ဆရာရသေ့ ကျောင်း
သို့ မသွားတော့ဘဲ၊ လမ်းဖြတ်ကြလေကုန်၏။ နောက်အဘို့တွင် ငါတို့
သွီးကား။ ဆင်းရဲသား လူသာမန်တို့နှင့် မထိုက်တန်ချေ။ ရေမြေ
သေဋ္ဌ်နင်း၊ ဘုရင်မင်းတို့နှင့်သာ သင့်လျော်ထိုက်တန်သော မိန်းမမွန်
မိန်းမမြတ် ဖြစ်ချေသည်။ ဆင်းရဲသား လူသာမန်တို့နှင့် ထိမ်းမြား
လက်ထပ်လျှင်၊ ငါတို့သွီးရိရူးပင်ပန်းရာသည် ဟိုင်းရှင် ပြည့်ရှင်ဘုရင်
မင်းမြတ်တို့သို့ ပေးအပ်ဆက်သ လိုက်ပြန်ကလည်း။ ငါတို့နှင့် ကွဲကွာ
သဖြင့်၊ သမုဒ္ဒရာသီဒါသောင်ကမ်း ခြားသကဲ့သို့ သွားလာ တက်သက်
ဝင်ထွက်ရောက်ပေါက်ရန် ခက်ခဲရကား သားအမိ သားအဘ သုံးဦး
တို့နှင့် တကွ၊ ဆွေမျိုးညာတိ အပေါင်းတို့မှာ၊ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ
သောကတွေပေသည်သာမက ရေမြေသေဋ္ဌ်နင်း၊ ဘုရင်မင်းတို့မည်သည်၊
တစုံတခုသော အကြောင်းငယ်ဖြင့်ပင်၊ ရုတ်တရက် အမျက်ထွက်လွယ်
၍၊ အပြစ်ပြုလွယ်လှချေသည်ဟု နောင်ရေးကိုမျှော်၍ စိုးရိမ်ပူပန်ကြ
ပြီးလျှင်၊ သွီးကိုမည်သူအားမျှ မပေးလိုပြီ၊ အမြဲဝက်လားအံ့ ကြံ၍၊
သွီးကိုအခြားသူစိမ်းတစုံတယောက်မျှ မတွေ့မမြင်စိမ့်သောငှါ၊ မိမိတို့
ပိုင်သော တောင်ယာတခုတွင် တဲဆောက်၍၊ အစောင့် အရှောက်နှင့်
ထားလေ၏။ ရွှေနန်းကျင်ထံသို့ ဘိုးကော်လွတ်၏ အစ်ကို ရသေ့ကြီး
မိဘ နှစ်ဦး၊ မောင်ငယ်နှင့် ယုံကြည်သော ဆွေမျိုးရင်းချာတို့မှ
တပါး၊ အခြားသူတစုံတယောက်မျှ မထွက်မဝင်ရ ပြစ်လေသတည်း။

အပေါ်မြို့သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော့၊ ဥက္ကဋ္ဌနာဂသုဇာတို့ပုံ။

၂၇။ သီဟရသေ့ကြီး ရရှိထားသော ဥပု ပေါက်သည်
မိန်းကလေးကို အပေါင်သူကြီး တောင်းယူမွေးခါ
နာဂသူဇာ အမည် မှည့်ထားခြင်း

ထိုအခါကာလက၊ ဇင်းကျိုက်တောင်အနီးရှိ ရွာများကို ကြီးစိုး
အုပ်ချုပ်ရသော အပေါင်ကျွဲခြံ သူကြီးသည် တိဿရသေ့ကြီး ဇင်း
ကျိုက်တောင်၌ သီတင်းသုံးတော် မူစဉ်က၊ တိဿရသေ့ကြီး ထံသို့
ပစ္စည်းပရိက္ခာရာများ လှူဒါန်းပူဇော်အံ့သောငှါ၎င်း၊ ဖူးမြော် ကန်
တော၍ အဆုံးအမ ဩဝါဒတရားများကို နာယူအံ့သောငှါ၎င်း၊ မကြာ
မကြာ လာရောက်ဆည်းကပ်မြဲ ဖြစ်လေရာ၊ တိဿရသေ့ကြီး ကျိုက်
သီးရိုး တောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည့်နောက် ညီတော်သီဟရသေ့
ကြွရောက် နေထိုင်တော်မူသောအခါ၌လည်း သီးဟရသေ့ ထံသို့ မကြာ
မကြာပင် လာရောက်ဆည်းကပ်မြဲ ဖြစ်လေ၏။ ထိုသို့ ဆည်းကပ်မြဲ
ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆရာရသေ့ထံသို့ အဖူးအမြော်လာရာ ဆရာရသေ့
ကြီး မွေးထားသော ဥဘွားကလေးမ ကလေးကိုမြင်လာလျှင် ရင်သွေး
ဖာယု ယုယပိုက်တေး မွေးလိုသော စိတ်ဖြစ်သဖြင့် အကြောင်းကို
လျှောက်ထားပေးမြန်းပြီးလျှင် ဤမိန်းကလေးကို တပည့်တော် ဒါယ
ကာတို့အား သွီးရင်းအမတ်ဖြင့် မွေးမြူရန် ပေးသနားတော် မူပါမည့်
အကြောင်း တောင်းဆို လျှောက်ထားသောအခါ သီဟရသေ့သည်
ဥဘွားမိန်းကလေး၌ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခါ ချစ်ခင်သောမေတ္တာဖြင့် မပေး
နိုင် ငြင်း ယ်တော် မူသည်ကို ဒါယကာသူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်တို့
သည် ကြိမ်ဘန်များစွာ တောင်းယူကြသော အခါ ရသေ့ကြီးသည်
ဤမိန်းကလေးသည် အသက်ရှည်ခါ ရှိနေပါလျှင် ရသေ့ ရဟန်း
ကျောင်းဝါမ်းနှင့် မလျော်မတန် ဖြစ်ခြေဟန်ကို တွေးထင်သဘိရပြန်
သောကြောင့် ချစ်ခြင်းကို သည်းခံခါ ကောင်းမွန်စွာ ယုယကျွေးမွေး
စောင့်ရှောက်ပို့စု ထိန်းသိမ်းလျက် သွီးအရင်းအဖြစ် မွေးထားရန် မိန့်
မှာတော်မူပြီး ဥဘွားသွီးကလေးကို သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော် တို့ထံ
ပေးအပ်နှံ လိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ သတို့သွီးလေးကို ပေးအပ်တော် မူလေလျှင် အပေါင်
ကျွဲခြံ သူကြီးသည် ငါ့ကား ယနေ့သွီးရပေပြီဟု ကြည်လှသော စိတ်

ထားဖြင့် ဥဘွားသတို့သွီးငယ်ကို ပွေ့ချီဆောင်ယူ၍ မိမိအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် သွီးကလေးကို အရေးတယူ ယုယစွာ မွေးမြူစောင့်ရှောက်လေ၏။ ထိုနောက် သွီးငယ် ပြေးလွှားသွားလာနိုင်သောအခါ သွီးငယ်နှင့်တကွ ဆရာရသေ့ထံလာ၍ သွီးငယ်ကို ဘယ်ကဲ့သို့ အမည်မှည့်ရပါအံ့နည်းဟု မေးလျှောက်၏။ ဆရာရသေ့လည်း သတို့သွီးငယ်သည် ရေနတ်မယ်ဘွား နဂါးသွီးအမှန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။ ရုပ်ဆင်းပြင်သွင်ကြွန်အင် လက္ခဏာများ မှာလည်း သို့စရာမရှိဖြစ်ချေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်၍ သတို့သွီးငယ်ကို သူ၏ အမျိုးစဉ်လာ ရုပ်ရူပကာ ဂုဏ်အား လျော်စွာ နာဂသူဇာ အမည်မှည့်လေဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။ သူကြီးလည်း ဆရာရသေ့၏ အမိန့်အတိုင်း သတို့သွီးငယ်ကို နာဂသူဇာ အမည်မှည့်လေ၏။ ထိုသတို့သွီးကား ဘုန်းကြီးသော မင်းတို့၏ မိဖုရားကြီး ဖြစ် ခိုက်သော လက္ခဏာ ကြီးငယ်ပါရှိ၏။ နောက်ကာလ အရွယ်သို့ရောက်လေလျှင် အရှက် အကြောက် ကြီးပြီး အကျင့် သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံစေလျက် ပိယာဝါစာ သာယာချိုအေးသော အပြောအဆိုရှိ၏။ မြင်မြင်သင်္ကေ ကြည်ဖြူဆပ္ပါး သနားချစ်ခင် လောက်သော သွင်ပြင်မူယာ ရှိသေး၏။ အပေါင် ကျွဲခြံသူကြီးသည်ကား သွီးနာဂသူဇာကို မိမိကိုယ်တိုင်ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်လျက် တခါတရံ သွီးနှင့် တကွ တိဿရသေ့ကြီးနှင့် သိဟရသေ့ထံသို့ သွားရောက်ကန်တော့၍ သွီး၏ အကြောင်းကို လျှောက်ထားပြု ဖြစ်လေသတည်း။ ရသေ့ညီနောင်တို့လည်း သတို့သွီးကို ကြိမ်ဖန် များစွာ တွေ့မြင် ရသဖြင့် ကြင်နာ သနားခြင်းနှင့်တကွ ငါတို့၏ သွီးပေတကားဟု စိတ်၌ အမှတ်ထားတော် မူကြကုန်၏။ ရွှေနန်းကျင်ကိုမူကား သိုးကော်လတ် နန်းကြာဟံတို့သို့ ပေးလိုက်သည့်နေ့မှစ၍ တကြိမ်တခါမျှ မတွေ့မမြင်ပုသည်နှင့် အမှတ်မရ လုံးလုံးလိုပင် မေ့လျော်တော်မူကြလေကုန်၏။

ရှင်ဂဝမ္ပတိရဟန္တာသည် အခင်ရသေ့ ၊ ပါးထံသို့ကြွရောက်လာပြီးလျှင်
ရှင်ဂဘင်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားအကြောင်း ဟောပြောနေပုံ။

၂၈။ ဥမှပေါက်ဘွားသော ညီတော်သီဟရသေ့၏
သားငယ်စုတေပြီး မိတ္ထီလာပြည်တွင်ဂဝပ္ပတိ
ရဟန္တာမထေရ် ဖြစ်လာခြင်း

ထိုသို့အစဉ်အတိုင်း ရသေ့ ညီနောင်တို့၌ ဥဘွား သတို့သားငယ် တယောက်စီ မွေးမြူထားတော်မူကြရာ ညီတော်သီဟရသေ့၏ သားငယ်သည် ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ရှိသောအခါ ကျောက်ရောဂါဖြင့် အနိစ္စရောက်၍ အနောက်မဇ္ဈိမဒေသရှိ မိတ္ထီလာပြည်ကြီးတွင် သူဌေး တဦး အိမ်၌ဝင်စားလျက် အခြားမရှိသော မိမိ၏ရှေးဘဝဟောင်းကို အောင်မေ့ သိမြင်နိုင်စွမ်းသော ဇာတိသရဉာဏ်ကိုရသဖြင့် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကပင် အထူးသဘိရလျက် တသလွမ်းဆွတ်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုသူဌေးသား ၇-နှစ်ကျော် ၈ နှစ်ရှိသောအခါကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်တွင် ဂေါတမ ရှင်တော်ဘုရားသည် လူ့တွင်ထင်ရှား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူကာ ၁၀၈-ခုနှစ် ၅-ဝါ မြောက်၌ ဇမ္ဗူတဝိုက် မဇ္ဈိမတိုက်တွင် အမြိုက်နိဗ္ဗာန် တရားတော် တည်းဟူသော စည်ကြီးကို ခတ်တီးလှည့်လည်တော်မူလျက်ရှိသဖြင့် သူငယ်၏အဘသူဌေးကြီးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့ကို မိမိအိမ်သို့ပင့်၍ ဆွမ်းလုပ် ကျွေးလေ၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးလျှင် ကိုယ်တော်တိုင်ပင် ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားဟောကြား ဆုံးမတော် မူလေ၏။ ထိုအခါသတို့သားငယ်သည်မိဘများနှင့်အတူတကွမြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို ကြားနာရ၍ သောကပန်တည်လေ၏။ ထိုနောက် မိဘတို့ထံ ခွင့်ပန်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ရှင်သာမဏေ ပြု၍ တရားကို ဘေးထုတ်ရာ မကြာမြင့်မီပင် အထက်မဂ် အထက်ဖိုလ်ကို ရ၍ ရဟန္တာဖြစ်သဖြင့် ဂဝမ္ပတိထေရ်ဟု ကျော်ဇောထင်ရှားလေ၏။ ထိုရှင်ဂဝမ္ပတိထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏သားတော်ကြီးဖြစ်သော ရှစ်ကျိတ်သော မဟာသာဝကတို့တွင် တပါးအပါအဝင်ဖြစ်၍ ဈာန်သမာပတ်ရသော ဈာနလာဘီ ရဟန္တာဖြစ်သဖြင့်မြေလျှိုးခြင်း၊ မိုဗ်းပျံခြင်း အထူးထူး အပြားပြား ဖန်ဆင်းခြင်းစသော တန်ခိုးအမျိုးမျိုးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူလေသတည်း။ ။ (ဤဆီခဲပြီးသည်ကားမွန်ရာဇဝင်စသည်

တို့နှင့် အညီတည်း။ ။ ဝိနည်းမဟာ ဝါ ပါဠိတော်၌ လာသော ရှင်ဂဓမ္မတိသညကား ဗာရာဏသီ သူဌေးသား တဦးပေတည်း။)

နောင်တော် တိဿရသေ့ကြီး မွေးထားသော ဥဘွား နာဂဝိဇ္ဇာ သတို့သားငယ်သည်။ ဆဲ တနွှစ်ခန့် ရှိသော အခါမှစ၍၊ ဆရာရသေ့ ကြီး၏ ဆုံးမဩဝါဒ ခပ်သိမ်းကို မယိမ်းမသွေ နာယူ ကျင့်ကြံလေ့ ရှိခြင်း။ ရဲရင့်ခြင်း၊ သတ္တိဗျတ္တိနှင့်လည်း ပြည့်စုံခြင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တ လည်း ကောင်းခြင်း သိရှိသူ အပေါင်းတို့ လွန်စွာ ချင်ခင် ကြမြင်း ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်၍၊ အရည်အချင်း အဆင်းအသရေ ပြည့်စုံသဖြင့် ရှုချင်ဘွယ်သော ဣန္ဒြေရှိလေ၏။ တိဿရသေ့ကြီးလည်း၊ မင်းသား တို့ တပ်ရာသော အတတ်ပညာရပ်များကို၊ မိမိ ငယ်စဉ်က သင်ကြား တတ်မြောက်တော် မူထားသည့်အတိုင်း သင်္ကေတသားအား သင်ကြား ပြသတော်မူ၏။ သတို့သားလည်း ဆရာရသေ့ကြီး သင်ပြသော အ တတ်ပညာ ရပ်များကို အလုံးစုံ ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်လေ၏။

သတို့သားငယ် ၁၇-နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ သုပိန္နဲမြို့ တိဿမင်းကြီးနှင့် သီရိကပ္ပါ မိဖုရားကြီးတို့သည် သားတော်များနှင့် ကွေ့ကွင်း၍ နေရသော ဆင်းရဲဖြင့် အမြဲပူပင်ခလာ စိတ်နုလုံးရှိသည် ဖြစ်၍ ညှိုးချွမ်းပါးလှသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ဇရာဗုဗ္ဗလ အရွယ်ရောက် လျက် ဝေဒနာစွဲ ခန္ဓာစစ်ခါ နတ်ရွာစံလွန်တော် မူကြလေကုန်၏။

ထိုအခါ မှူးမတ် သေနာပတိတို့လည်း၊ မင်းမိဖုရား နှစ်ပါးတို့၏ ရုပ်အလောင်းတော်များကို ကောင်းမွန်စွာ ပြင်ဆင်ထားကြ ပြီးလျှင် ငါတို့သည် နန်းလောင်း နန်းလျှာ အစစ်ဖြစ်သော သားတော်ကြီး ၂-ပါးတို့ကို လျှင်လျှားစွာ ပင့်ဆောင် နန်းအပ်မှ သင့်လျော်ချေမည်။ ဤအရေးသည် အေးစွာဆိုင်းလင့်၍ မနေသာ၊ လွန်စွာကြီးလေးသော အရေးဖြစ်တိ၏ တကားဟု မှူးမတ်သေနာပတိ အားလုံးတို့ စုဦးညီညွတ် ကြလျက် တိဿရသေ့ကြီးရှိရာသို့ ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ လာရောက်ကြပြီး သော် ခမည်းတော် မယ်တော် မင်းနှစ်ပါးတို့ နတ်ပြည်စံလွန်တော် မူကြကြောင်းနှင့်တကွ၊ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့၏ အမေအနှစ် ဖြစ် သော သုပိန္နဲမြို့ကြီး၏ ထီးနန်းမျက်စက်ကို သိမ်းပိုက်ဆက်ခံ၍ စိုးစံ အုပ်

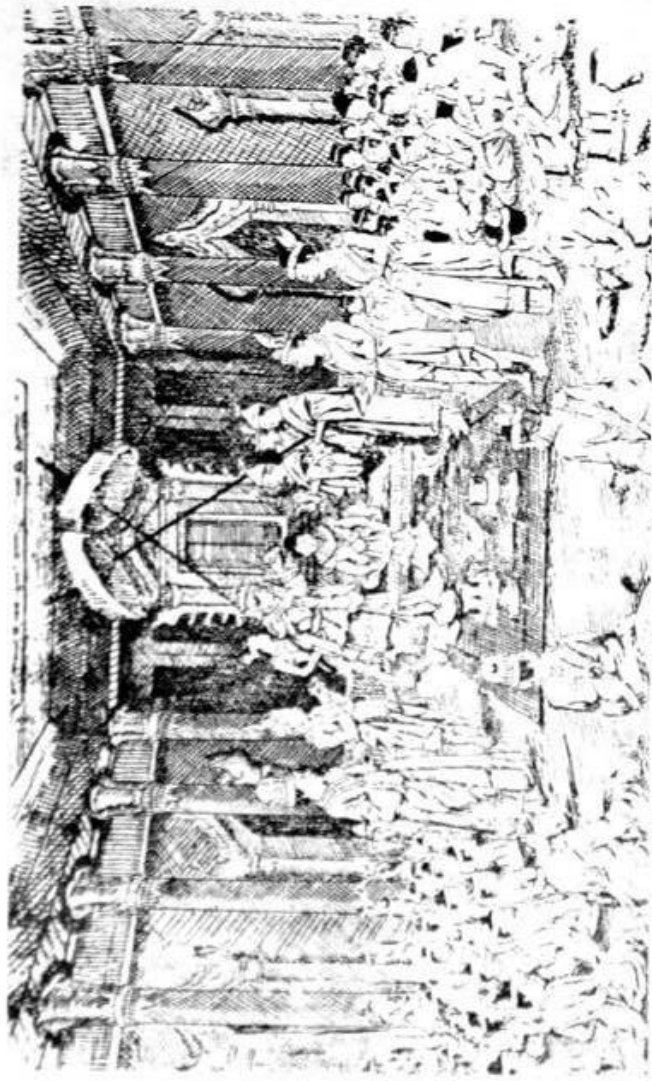
ချုပ်တော်မူပါမည့် အကြောင်း တောင်းပန် လျှောက်ထားကြ လေ ကုန်၏။

တိဿရသေ့ကြီးလည်း အိမ်ရှေ့အရာ ပေးစဉ်ကပင် ပါယ်စွန့်ပြီး ဖြစ်သော ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ယခုအသက်အရွယ်ကြီးမှ တဖန်ပြန်၍ မခံစားလိုပြီဟု ငြင်းပယ်တော်မူ၍ ညီတော် သီဟရသေ့ထံတွင် သွား ရောက် တောင်းပန်ကြစေဟု စေလွှတ်တော်မူလိုက်၏။ မှူးမတ်တို့လည်း ညီတော် သီဟရသေ့ထံ သွားရောက်၍ နောင်တော် တိဿရသေ့ကို လျှောက်ထားသည့် နည်းအတိုင်း တောင်းပန် လျှောက်ထား ကြလေ ကုန်၏။ ညီတော် သီဟရသေ့လည်း၊ နောင်တော် ကဲ့သို့ပင် ငြင်းပယ် တော် မူပြန်သည်နှင့် မှူးမတ်တို့သည် မကြံတတ်ရှိကြရကား ညီနောင် ၂-ပါးစုံညီ ရှေ့တွင် တောင်းပန် လျှောက်ထားအံ့ဟု ကြံကြပြီးသော် ညီတော်ကို ပင့်ဆောင်၍ နောင်တော် ရသေ့ထံ တဖန်လာကြပြီးလျှင် ညီနောင် ၂ ပါးစုံညီရှေ့တွင် တပါးပါး ထီးနန်းဆက်ခံ၍ စိုးစံတော် မူပါဟု များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တောင်းပန် လျှောက်ထား ကြသည်တွင် နောင်တော် တိဿရသေ့က ငါလည်းထီးနန်းစည်းစိမ်ကို မယူလို၊ ငါ၏ ညီတော်လည်း ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို မယူလိုချေ။ သင်တို့ ကလည်း ထီးမွေနန်းမွေ ဆက်ခံမည့် မင်းကောင်းကို ရလိုကြလေသည်။ ယိုသို့ပြစ်ပြီးကား၊ ငါမွေးဘားသော နာဂဝိဇ္ဇာ သားတော်ကို ထီးနန်း အမွေဆက်ခံ၍ စိုးစံအုပ်ချုပ်စေမည်။ သင်တို့သဘော ကြိုက်ညီကြကုန် အံ့လောဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုကောသတို့သား၏ ဘုန်းကံတေဇာအာဏာ တန်ခိုးသည် တက်တိုးသို့ အခွင့်အချိန် သင့်လေရကား ညီတော် သီဟ ရသေ့နှင့်တကွ မှူးမတ်သေ့နာပတိ ဗိုလ်ပါပရိသတ် အားလုံးတို့ပင် ရွှားပြူးဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ကြသဖြင့် သဘောကြိုက်ညီ ပါကြောင်း လျှောက်ထားကြလေကုန်၏။ တိဿရသေ့ကြီးလည်း ထိုသို့တပြားကား သင်တို့သည် အတိုသားအား ထီးနန်းတင်အံ့သော အစီအစဉ်ကို နေရာ တကျ ပြင်ဆင်ကြလေကုန်။ ငါတို့ ညီနောင်လာ၍ သတို့သားကို ထီး နန်း တင်ကုန်အံ့ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ အပေါင်းတို့ကို ပြန်၍ လွှတ်တော်မူလိုက်၏။ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ အပေါင်းတို့လည်း ပြန်

လည် ခဲ့ကြ၍ နန်းတော်သို့ ရောက်လျှင် မင်းမိဖုရား ၂ပါးတို့၏ အလောင်းတော်တို့ကို ဂူသွင်း နှံ့ထားကြပြီး၊ သတို့သားတော်အား ထီးနန်းတင်အံ့သော အစီအစဉ်ကို စီမံကြရာ လေလှည့်၏။

၂၉။ နာဂဝိဇ္ဇာ မင်းသားကို ထီးနန်းအပ်ခါ ဘုရင်ပြု၍ မိဖုယားပါ အိမ်ထောင်ခြင်း

တိဿရသေ့ကြီးသည် ယင်းသို့ မှူးမတ်များကို ပြန်၍ လွှတ်လိုက်ပြီး နောက် သတို့သားကို ချီးမြှင့် နန်းတင်လိုသော ဆန္ဒဖြင့် ကြောင့်ကြ ပျာပါရ များခိုက်တွင် သိကြားမင်း ဆည်းကပ်လာရောက်၍ ဆရာ ရသေ့၌ ကြောင့်ကြပျာပါရ တစ်စုံတရာ ရှိပါသလောမေး၍ သတို့သား ကို အပ်နှင်းအိမ်ထောင်သွန်းလိုသော ကြောင့်ကြပျာပါရရှိကြောင်း ပြော ကြားလေလျှင် တကာတော် သိကြားမင်းလည်း လာရောက်ကူညီပါ မည်ဟု ဝန်ခံ လျှောက်ထား၍ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုနောက် တနေ့သ၌ ရသေ့ညီနောင် နှစ်ပါးတို့သည် သတို့သားနှင့်တကွ နန်းတော်သို့ ကြွ တော်မူကြ၍ ဂူအတွင်းတွင် သွင်းနှံ့ထားသော ခမည်းတော်တို့၏ အ လောင်းကို ဂူမှထုတ်၍ ဗုတ်ကျဉ်းသင်္ဂြိုဟ်တော်မူကြပြီးလျှင် သက္ကိသား အား ဤထီးနန်း၌ပင် နန်းတင်ရသော် ကောင်းမည်လော။ ထိုအရပ် ထက် သူမိနက်သန် မှန်ကန်ကောင်းမွန်ရာ အရပ်၌ ထီးနန်းမြို့ပြ အသစ် တည်၍ နန်းတင်ရသော် ကောင်းမည်လောဟု နှိုးနှောတိုင်ပင်၍ နေ တော်မူကြစဉ် အခါတွင် သိကြားမင်းသည် မိမိဝန်ခံရင်း ရှိသည့် အားပိုင်း လာရောက်၍ ဤအရပ်ထက် သထုံပြည် တည်ရာအရပ်က သာ လွန်၍ ဘူမိနက်သန် မှန်ကန်ကောင်းမွန်ကြောင်း လျှောက်ထားသဖြင့် ရသေ့ နှစ်ပါးနှင့် သိကြားမင်းတို့ သဘောတူညီကြပြီးလျှင် သထုံပြည် တည်ရာအရပ်၌ ထီးနန်းအသစ်တည်စေ၍ ထိုတည်ရာမြေမှ ဗမ္မုရာဇ် ရွှေများ ထွက်သည်ကို အစွဲပြုလျက်မြို့ကို 'သုဝဏ္ဏဘူမိ' ဟုအမည်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ပြီးလျှင် နာဂဝိဇ္ဇာမင်းသားကိုလည်း ညီတော်နောင်တော် မင်း

သုခဏတမ္ပသထံပြည် ရသေ့ သမ္ဗုဒ္ဓိတ ပုဂံ၊ နှင့် သိကြားမင်းတို့ နာဂဝိဇ္ဇာ မင်းသားကို
မာတိသိက သွန်း၍ ထီးနန်းပေးအပ်တော်မူပုံ။

၂-ပါးတို့၏ အမွေစားအမွေခံဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားစေလိုသောကြောင့် ညီတော်နောင်တော် မင်း ၂-ပါးတို့၏ အမည်တော် ၂ ရပ်ကို ပေါင်းစပ်ပြီးကာလ “တိဿဓမ္မသီဟရာဇာ ဘွဲ့တော်သ၍ ဘုရားရှင်ဘိုး၊ နေသကျ၊ အဋ္ဌနမင်းကြီး၏ ပြိုင်ကြွင်းမဟာသက္ကရာဇ်(၁၁၀)ခုနှစ်တပေါင်းလတွင် ရာဇအဘိသိက်သွန်း၍ ထီးနန်းတင်တော်မူကြကုန်၏။ ယင်းသို့ နာဂဝိဇ္ဇာသတ္တိသား မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော ဘခင်ရသေ့ နှင့် ဘထွေးတော် ရသေ့ တို့၏ သဘောတူညီတော် မူချက်အရ ဥဘွား အပေါင်ကျွဲခြံ သူကြီးသမီး နာဂသုဇာကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် မုဒ္ဓါဘိသိက်ခံတော်မူ၍ အဂ္ဂ မဟေသီ အရာထားဘော်မူလေသတည်း။

ထိုသို့ တိဿဓမ္မသီဟရာဇာဘွဲ့ နာမခံတော်မူသော နာဂဝိဇ္ဇာမင်းသည် ရသေ့ သူမြတ် ၂-ပါးနှင့် သိကြားမင်းတို့ကို ကျူးချီးမြှင့်၍ သုဝဏ္ဏဘုမိဉ္ဇ် လူတို့၏ အဓိပတိ သမ္မုတိနတ်ရင်း ဘုရင်မင်း အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေလျှင် မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါး၊ မင်းတို့ကျင့်ရာသော သင်္ဂဟတရား လေးပါး၊ အပရိဟာနိယတရား ခုနှစ်ပါးစသော ရှေးရှေးသော မင်းကောင်း မင်းမြတ်တို့၏ကျင့်ရိုး ကျင့်စဉ် ထူးဟောင်းနှင့်အညီ မင်းပြုတော်မူ၍ ပြည်သူ ပြည်သားတို့ကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သနားကြင်နာ အုပ်ချုပ်တော်မူကုန်၏။ ဘုန်းတန်ခိုး အလွန်ကြီးတော်မူ၏။ ရသေ့ ရဟန်းကို ကြည်ညိုလေးမြတ်စွာ ဆည်းကပ်လေ့ ရှိ၏။ ဘခင်နှင့် ဘထွေးတော် ရသေ့ ၂-ပါးတို့ကို ဆွမ်းဆန်စသော အလှူဝတ်တည်၍ အမြဲပို့လှူ စေ၏။ မိမိ ကိုယ်တိုင်လည်းရသေ့ နှစ်ပါး သီတင်းသုံးတော်မူရာသို့ ထွက်ချီဖူးမြော်ကန်တော့တော်မူလေ၏။

၃၀။ ညီတော်သီဟရသေ့၏သားတော်ဥက္ကားစုတေပြီး
 ဂဝမ္မတိရဟန္တာဖြစ်ခါ သုဝဏ္ဏဘုပ္ပံသို့ရှေးဦးစွာ
 ကြွလာခြင်း

ယင်းသို့မဟာသက္ကရာဇ် (၁၁၀) ခုနှစ် တပေါင်းလတွင် တိဿဓမ္မ
 သီဟရာဇာမင်း နန်းတက်တော် မူသည့်နောက် ရှစ်လခန့် ရှိသောအခါ
 ရှင်ဂဝမ္မတိထေရ်သည် ရှေးဘာက အဘတော်ဘူးသော သီဟရသေ့ထံ
 သို့ ကျေးဇူးဆပ်ရန် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာဘော်မူ၍ မိမိ၏ ဖြစ်
 ပျက်ပုံအကြောင်း အတ္တုပ္ပတ္တိအလုံးစုံတို့နှင့်တကွ ဆရာဖြစ်တော်မူသော
 သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်များကို ဟော
 ကြား ညွှန်ပြတော် မူလေ၏။ သီဟရသေ့သည် ရှင်ဂဝမ္မတိ ထေရ်ကို
 နောင်တော် တိဿဒဘော ကျောင်းသို့ပင့်ဆောင်မဲ့၍ မထေရ်ကိုမြင့်မြက်
 သော နေရာ၌နေစေပြီးလျှင် မထေရ်၏အကြောင်း အတ္တုပ္ပတ္တိနှင့်တကွ
 မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ တပည့်သား ဖြစ်တော်မူကြောင်းများကိုနောင်
 တော်အား လျှောက်ထားလေ၏။ ရှင်ဂဝမ္မတိ ထေရ်သည်လည်း ရှေး
 ဘဝက အဘနှင့် ဦးရီးဘော်ဘူးသောရသေ့ ၂-ပါးတို့အားဘုရားသခင်
 ၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်များကို မိမိဉာဏ် အမြင်ရှိသည့် အတိုင်း
 အကျယ်တဝင့် ဖွင့်ဟဟောကြားတော်မူလေ၏။

ရသေ့ ညီနောင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူး
 တော်များကို ကြားနာရလျှင် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်လိုသောဆန္ဒ၊ ဟော
 ကြားတော်မူသော တရားတော်ကို နားယူလိုသောဆန္ဒ လွန်မင်းစွာဖြစ်
 ကြ၍ ရှင်ဂဝမ္မတိထေရ်အား ဤသို့ လျှောက်ထား ကြကုန်၏။ အရှင်
 ထေရ်မြတ် အရှင်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ဤအရပ်သို့ပင့်ဆောင်၍
 ပေးတော်မူပါလော့။ ဤအရပ်သို့ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကြွလာတော်
 မူပါလျှင် တပည့်တော်တို့နှင့်တကွ ပြည်သူပြည်သား လူအများတို့၌ အ
 ကျိုးစီးပွား များစွာဖြစ်ဆွန်းကြပါလတ္တံ့ ဟု လျှောက်ထားကြကုန်၏။
 ရှင်ဂဝမ္မတိထေရ်လည်း ထိုဘခင်တို့ ဘခင်တို့၏စကားသည် သင့်လှ ပေ
 ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်ဘုမည်သည်ကို တပေးတည်း ပင့်ဆောင်ခြင်း
 ဗွာမသင့်လျော်ချေ။ နောက်ပါသံဃာတော်ငါးရာနှင့်တကွ ပင့်ဆောင်

မှ သင့်လျော်ချေမည်။ ဘခင်တို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်
 ငါးရာတို့ကို ကျောင်းသင်္ကန်း ဆွမ်းဘောဇဉ်စသော ပစ္စည်းလေးပါး
 တို့ဖြင့် ပူဇော်လုပ်ကျွေးနိုင်ကုန်အံ့လောဟု မေးတော်မူ၏။ ရသေ့ ညီ
 နောင်တို့လည်း ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်ငါးရာတို့ကိုကျောင်း
 သင်္ကန်းစသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်လုပ်ကျွေးဘွယ်ကိစ္စမှာ တပည့်တော် တို့၏
 တာဝန်ပေတည်း။ စိုးရိမ်တော် မမူပါလင့်၊ အရှင်မြတ်သည် ရအောင်
 သာ ပင့်ဆောင်၍ ပေးတော်မူပါဟု လျှောက်ထား ကြလေကုန်၏။
 ရှင်ဂဝဗ္ဗတိထေရ်လည်း ဘခင်တို့ ထိုသို့တပြားကား ဘုရားအမှူးရှိသော
 သံဃာတော် ငါးရာတို့အား ပူဇော်လုပ်ကျွေးဘွယ် အစီအစဉ်တို့ကိုသာ
 စီမံပြင်ဆင်ကြကုန်။ အကျွန်ုပ်သည် ယနေ့မှ နောက်၇-ရက် မြောက်
 သောနေ့၌ ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော်ငါးရာတို့ကိုပင့်ဆောင်လာ
 အံ့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပြန်ကြွတော် မူလေသတည်း။

၃၁။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့တွင် ရှင်တော်ဂေါတမနှင့်
 နောက်ပါသံဃာတော် အရှင်မြတ်များ
 သီတင်းသုံးတော်မူရန် စီမံခြင်း

ရသေ့ ညီနောင်တို့လည်းနန်းတော်သို့ဝင်တော်မူကြ၍ သီတရာဇာမင်း
 မြတ်အား မိမိတို့၏သားတော်ဘူးသော ရှင်ဂဝဗ္ဗတိထေရ်၏အကြောင်း
 အရာများနှင့်တကွမြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်များ
 ကို မိမိတို့ကြားနာရသည့်အတိုင်း တဆင့်ဟောကြား၍ ဘုရားရှင်ဂုဏ်၌
 အာရုံသက်ဝင် ထင်မြင် ကြည်ညိုစေပြီးလျှင် ယနေ့မှ နောက်ခုနစ်ရက်
 မြောက်သောနေ့တွင် ရှင်ဂဝဗ္ဗတိထေရ်သည် ဤအရပ်သို့ နောက်ပါ သံ
 ဃာတော် ငါးရာနှင့် တကွ ဘုရားရှင်ကို ပင့်ဆောင်၍ ကြွလာစေတော်
 မူလတ္တံ့။ ။ ထိုသို့ဖြစ်၍ အတုမရှိအဓိပတိပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ
 ဘုရား သခင်တို့နှင့် ထိုက်တန်သည့် လျော်ကန်တင့်အပ် မြင့်မြတ်သန့်စင်

သော မြေအပြင်၌ သံဃာတော်ငါးရာတို့နှင့်တကွ ဘုရားရှင်သီတင်းသုံး
 စံနေတော်မူရန် ကျောင်းဗိမာန်ကို ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြီးမြောက်အောင်
 ဆောက်လုပ်စေလိုကြောင်းနှင့် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်ငါး
 ရာတို့အား ကျေးဇူးလှူဒါန်းရန် မွန်မြတ်လှစွာသော အထူးထူးသော
 ဆွမ်းခံဘွယ်အောင် ချိုချစ်ရသာ ပစ္စည်းပရိက္ခရာ ဘဏ္ဍာ အသုံး အ
 ဆောင်တို့ကိုလည်း အသင့်စီစဉ် ပြင်ဆင်စုဆောင်း၍ ထားစေလိုကြောင်း
 များကို မိန့်ကြားတော်မူကြကုန်၏။

မင်းမိဖုရားတို့လည်း အခင်ရသေ့တို့၏ စကားဖြင့် ဘုရားရှင်ကျေး
 ဇူးတော်အစုံကို ယုံကြည်သက်ဝင်၍ ဖူးမြင်ပူဇော်လိုသော ဆန္ဒအားကြီး
 စွာဖြစ်ကြကုန်၏။ အမည်းတော်တို့၏ အမိန့်တော်အတိုင်း ယခုပင်
 စီရင်ပါအံ့ဟု ဝန်ခံလျှောက်ထားကုန်၏။ ရသေ့ညီနောင်တို့လည်း ထို
 နေ့တွင် မိမိတို့ကျောင်းသစ်ကို မပြန်ဘဲ နန်းတော် ဥယျာဉ်သို့ ဝင်၍
 သီတင်းသုံးတော် မူကြကုန်၏။ မင်းမိဖုရားတို့လည်း ခမည်းတော်တို့သို့
 ဝန်ခံလျှောက်ထားချက်အတိုင်း အခြားတပါးသော ရာဇကိစ္စတို့ကို ယယ်
 ရွားလျက် ချက်ခြင်းပင် မျှူးမတ် သေနာပတိတို့ကို စီးဝေးစေ၍ ခမည်း
 တော် ၂-ပါးကြွလာတော် မူကြောင်းနှင့်တကွ၊ ဤအရပ် ဤဒေသသို့
 အတုစာထွင်ထား ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြွလာတော်မူမည့်အကြောင်း
 များကို မိန့်ကြားတော်မူကြပြီးလျှင် သံဃာတော် ငါးရာ တို့နှင့်တကွ
 ဘုရားသခင် ကိန်းအောင်း စံပါယ် တော်မူရန် ကျောင်းပတော်ကြီးကို
 ယနေ့မှ နောက်ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြီးမြောက်အောင် ပဆောက်လုပ်ကြစေ
 ဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်တော်မူလေ၏။

မျှူးမတ် သေနာပတိတို့လည်း ဤအရေးသည် အလွန်ခက်လေးသော
 အရေးတော်ဖြစ်ချေသည်။ လက်သမားကျွေးများရမှ ပြီးမြောက် နိုင်
 ချေမည်။ ထိုသို့ဖြစ်၍ လက်သမားကောင်း ရရန် နိုင်ငံတော် အတွင်း
 စည်မောင်းလည်စေမှ ဆန္ဒကော် ပြည့်ဝနိုင်မည့်အကြောင်း သံတော်ဦး
 တင်ကြသည်နှင့် စည်မောင်းလည်စေအမိန့်ချမှတ်တော်မူဘဲဖြင့်မျှူးမတ်
 သေနာပတိတို့က ထုံးစံအတိုင်း စည်တော် သားများနှင့် မောင်းတော်
 သားများကို ဆင့်ဆိုစေကြကုန်၏။

သိကြားမင်းတန်ဆင်းသောကျောင်းတော်သို့၊ သီဟရာဇာမင်း
ထွက်၍လာတော်မူ၏။

စည်တော်သားများနှင့် မောင်းတော်သားတို့လည်း။ “အနောက်
မဇ္ဈိမဒေသမှ အတုလ ထွင်ထား ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် တပည့်
သား သံဃာတော် ငါးရာဟိုနှင့်တကွ ဤသုက္ကဘုမ္မိမြို့ကြီးသို့ ကြွလာ
တော် မူလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် တပည့်သား သံဃာတော် ငါး
ရာဟိုနှင့်တကွ ဘုရားသခင် ကိန်းအောင်းတော်မူရန် ကျောင်းတော်
ကြီးကိုခု နှစ်ရက် အတွင်း ပြီးမြောက်အောင် ဆောက်လုပ် နိုင်သော
လက်သမားများရှိလျှင် ပေါ်ထွက်ကြစေ၊ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးက အခွန်
တော်များစွာ ထွက်သော ရွာစားအရာနှင့်တကွ ဆုတော်လာဘ်တော်
များစွာ ပေးသနားတော်မူလိမ့်မည်” ဟူသော စကားဖြင့် နိုင်ငံတော်
အနှံ့အပြား လှည့်လည်၍ စည်မောင်း တီးခတ် ကြလေ၏။ ထိုအခါ
မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော် အဟုန်ကြောင့် သိကြားမင်း
နေရာ ပဏ္ဍိကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာသည် တင်းမာတုန်လှုပ်လေ၏။ သိ
ကြားမင်းလည်း လူတို့ပြည်အတွင်း၌ ချင်းရာ ဘယ်သို့ ရှိဘိသနည်းဟု
ကြည့်ရှုဆင်ခြင်လေသော် ရသေ့ ပုဂါးနှင့် မိမိတို့ တည်ထောင် ဘန်
ဆင်းအပ်သော သုက္ကဘုမ္မိမြို့ကြီးသို့ ဘုန်းမီးအတုလ သုဂတထွင်ထား
ဘုရားမြတ်စွာသည် နောက်ပါ တပည့်သား သံဃာတော် ငါးရာဟိုနှင့်
တကွ ဒေသစာရီ ဖြန့်ချိကြွမြန်းတော်မူစဉ်သော အကြောင်း၊ ဘုရားရှင်
နှင့် ထိုက်တန်သော ကျောင်းတော်ကြီးကို အလျင်အမြန် ဆောက်
လုပ် ပြီးစီးလိုသည် ဖြစ်၍ ယခုအခါ သိဟရာဇာမင်းမြတ်က လက်သ
မားကောင်းကို စည်မောင်းလည်စေ၍ ရှာဖွေလျက်ရှိကြောင်း။ ခုနှစ်
ရက်နှင့် ပြီးမြောက်အောင် ဆောက်လုပ်နိုင်မည့်သူ မပေါ်မထွက်ဘဲ
သော အကြောင်းများကို မြင်သဖြင့် ငါ့အားကောင်းမှု ကုသိုလ်တိုး
ပွားဖို့ အရေး ပေါ်ပေါက်လာပေသည်ဟု ကြည်လှသောစိတ်ထားဖြင့်
လျှင်လျှားစွာ လှူပြည်သို့ သက်ဆင်း၍ လက်သမား အယောင်ဆောင်
ပြီးမှမောင်း ကြေငြာသည့် အရေးကို မေးမြန်း၍ မိမိကောင်းစွာ ဆော်
လုပ်နိုင်ကြောင်း ဝန်ခံသဖြင့် မောင်းတော်သားတို့က လက်သမားကို
ခေါ်ဆောင်၍ မူးမတ်တို့ထံပို့ ကြရာ မူးမတ်တို့က တဖန် မင်းကြီးရှေ့
တော်သို့ သွင်းကြလေ၏။ ထိုသို့လက်သမားရသောအခါ ရသေ့ နှစ်ပုဂါး
နှင့်မင်းမိဖုရား မူးမတ် သေနာပတိစုံညီ ကျောင်းမြေရာ ရှေးချယ်စိစစ်

ကြပြီးလျှင် ဤအရပ်တွင် ဆောက်လုပ်ပါတော့ဟု လက်သမားအား ညွှန်ပြကြကုန်၏။

သိကြား လက်သမားလည်း ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ မိမိ တန်ခိုး အားဖြင့် ခဏခြင်းအတွင်း ပြီးစီးအောင် ဘန်ဆင်း နိုင်သော်လည်း လုံ့လဗျာပါရ များသဖြင့် ကုသိုလ်တရား တိုးပွားစိမ့်သောငှါ တကြိမ် တခါတည်း ပြီးစီးအောင် မဘန်ဆင်းဘဲ တဖြည်းဖြည်းခြင်း ပြီးစေ အံ့ကြံ့၍ ကျောင်းဗိမာန်မြေရာကို စည်မျက်နှာအပြင် ကသိုက်ဝန်း အသွင်ကဲ့သို့ အလျင်ဦးစွာ ညီညာ ပြေပြစ်အောင် ဘန်ဆင်းပြီးမှ ကျောင်းတလင်းဝန်းကျင် မြေအပြင်၌ ဘော်စင်သာခွါ အဆင်းရှိသော ငွေသဲတို့ကို ဖြန့်ကြောင်းလျက် တစတစခြင်း ဘန်ဆင်း ဆောက်လုပ် သဖြင့် ခြောက်ရက် မြောက်သောနေ့ အဘို့၌ လူတို့နိုင်ငံတွင် တရံ တဆစ်မျှ မဖြစ်စဘူး ထူးဆန်းလှစွာ အာကာ တိန်ညွှန်သို့ ပျံကုန် ဘန်နီး အံ့မခန်းသော ရတနာ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးများသည် အပြီး သို့ ရောက်လေသတည်း။

မင်းချင်း ယာကျိားတို့လည်း ကျောင်းတော်ကြီး ပြီးကြောင်းကို မင်းကြီးအား သံတော်ဘီး တင်ကြလေ၏။ မင်းကြီးလည်း ရှေးမဆွ ကပင် ကျောင်းတော်ကြီးပြီးလျှင် ပြီးခြင်း ထွက်တော်မူရန် အသင့် ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်သည်နှင့် မိဖုယား မောင်းမမိဿ ခြွေရံပရိသတ် မှူးမတ် သနာပတိတို့နှင့် တကွ ကျောင်းတော်သို့ ထွက်ချီ ရှုစားတော် မူ၏။ ရသေ့ ညီနောင်တို့ကား ရှေးမဆွကပင် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်တော် မူနှင့်ကြ ကုန်သတည်း။

ထိုအခါ ရသေ့ ညီနောင်တို့နှင့်တကွ မင်းမိဖုယား မောင်းမမိဿ ခြွေရံပရိသတ် မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ အပေါင်းတို့သည် ကျောင်းတော်ကြီးကို ကြည့်ရှုကြပြီးလျှင် ရင်သပ်လက်တီး အံ့ချီး၍ မပြီးနိုင်ရှိကြလေကုန်၏။ တိုင်းသားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့ သည်လည်း သောင်းသောင်း ဖျဖျ လာရောက်ကြလျက် ရက်အနည်းငယ်မျှ အတွင်း ပြီးမြောက်အောင် ဆောက်လုပ်ဘန်ဆင်းအပ်သော ကျောင်းတော်ကြီးကို ကြည့်ရှုကြပြီး လျှင် လူတို့ပြည်တွင် မဖြစ်စဘူး ထူးထူးကဲကဲ အံ့အဲဘွယ် ရှိလှပေစွာ ကိုယ်စိကိုယ်ငှ ပြောပ ချီးမွမ်း၍ အံ့ဩမကုန်နိုင် ရှိကြလေကုန်၏။

တိဿဓမ္မသိဟရာဇာ မင်းမြတ်ကြီးသည် လွန်စွာအားရ နှစ်သက်
 တော် မူလေရကား၊ လက်သမားအား အခွန်တော်များစွာထွက်သော
 ရွာမြတ်နှင့်တကွ ဆိုသော ဆုလောက်များကို ပေးသနားတော်မူမည်။
 လိုသော ဆုလောက်ကို တောင်းလော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ သိကြား
 လက်သမားလည်း မည်သည့် ဆုလောက်ကိုမျှ ကျွန်ုပ်မယူလို။ ကိုယ်အပင်
 အပန်းခံ၍ ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်ကြီးကို မင်းမိဖုရား
 ကိုနှင့် စုံညီ ရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်း၍ အမျှပေးဝေသော ကုသိုလ်
 အတ္ထုကိုသာ ယူလိုပါသည်ဟု ဆိုလေ၏။ ရသေ့ ညှိနှောင်တို့နှင့် မင်း
 မှူးမတ်တို့လည်း ဤကဲ့သို့ အဆန်းတကျယ် အံ့ဩဘွယ်သရဲ ဖြစ်သော
 ကျောင်းတော်ကြီးကို အမြန် ပြီးစီးအောင် ဆောက်လုပ် နိုင်သော
 အချင်းအရာ၊ ပေးသနားတော်မူသော ရွာမြတ်နှင့် ဆုလောက်ပကာကို
 မခံမယူသော အချင်းအရာများကို ထောက်သဖြင့်၊ ဤလက်သမား
 သည် လူသားမဟုတ်တန်၊ ကေနစင်စစ် သိကြားမင်းဖြစ်လေအံ့သတည်း
 ဟု ရိပ်မိကြလေကုန်၏။ စည်မောင်းကျော်သည်မှစ၍ ၆-ရက်အတွင်း၌
 သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ မြို့တော်ကြီးသို့ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကြွလာတော် မူလိမ့်
 မည် ဟူသော သတင်းစကားသည် နိုင်ငံတော် ဝန်းကျင်တွင် ထင်ရှား
 ပျံ့နှံ့၍ သွားလေသတည်း။

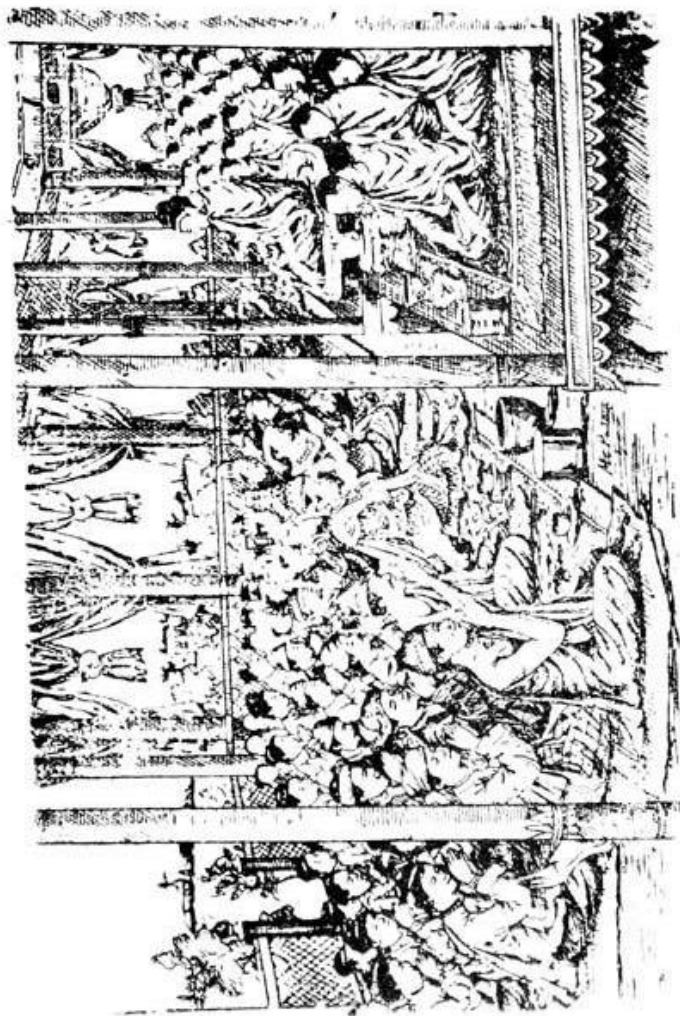
၃၂။ ရှင်တော်ဘုရား သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သို့ နောက်ပါသံသာ
 ၅၀၀ နှင့် ကြွလာတော်မူခြင်း

ရှင်ဂဝဗ္ဗတိ ထေရ်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင် အထံတော်သို့
 ကပ်၍ သုဝဏ္ဏဘု သထုံမြို့ကြီးသို့ နောက်ပါ တပည့်သံသာတော် ငါး
 ရာတို့နှင့် တကွ ဒေသစာရီ ကြူချီဖြန့်ဖြန့်တော်မူ၍ မိမိ၏ ဘခင်ဖြစ်ဘူး
 သော ရသေ့ နှစ်ဦးတို့နှင့် ထိုဒေသသူ လူနတ်အများတို့အား တရား
 ရေအေး အမြှိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေး ဟောရွတ် ချေချွတ် ကယ်တင်
 တော် မူပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန် လျှောက်ထားလေ၏။ ဘုရား
 ရှင် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ရှင်ဂဝဗ္ဗတိထေရ် တောင်းပန် လျှောက်

ထားချက်အရ ထိုဒေသသို့ ကြွချီတော်မူသော် ရသေ့နှစ်ဦးနှင့် တကွ များစွာသော လူအပေါင်းတို့ အကျွတ် တရား ရကြ လတ္တံ့ သော အကြောင်းနှင့် ထိုအရပ်၌ ဆံတော်ခါတ်များ အခွင့်ရှည်စွာ တည်၍ သာသနာတော် စည်ပင်ထွန်းကား အံ့သော အကြောင်း ထိုအရပ်သူ နတ်လူ အပေါင်းတို့၌ ကောင်းမှုကုသိုလ်တရား အစဉ် တိုးပွားကြအံ့ သော အကြောင်းများကို အနာဂတ်သ သဗ္ဗညုတ ရွှေဥာဏ်ဖြင့် ကေနံ တိတိ သိမြင်သော်မူဘိ၍ ဂဝမ္ပတိ မထေရ်မြတ် လျှောက်ထား တောင်း ဝန်သည့် အရေးကို ခွင့်ပေးတော် မူလေ သတည်း။

ယင်းသို့ ခွင့်ပေးတော် မူပြီးနောက်ဘုရားကြွတော် မူအံ့သောအခါ သိကြားမင်းသည် ဘုရားရှင်တို့ အားသာ ထိုက်တန်သော ယာဉ်ပျံ ပြဿဒ်ကြီးနှင့်တကွ ယာဉ်ပြဿဒ်ငယ် ငါးရာတို့ကိုဘန်ဆင်း၍ ယာဉ် ပြဿဒ်ထက်သို့ တက်စီးကြွချီတော်မူပါဟု လူဒါန်းပူဇော် လာလေ၏။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ထိုသိကြားမင်းလူသော ယာဉ်ပြဿဒ် ထက် စီးတော်မူ၍ တပည့်သံဃာတော် ငါးရာတို့ကိုလည်း တက်စီးခွင့် ပြုတော်မူပြီးလျှင် မဟာသက္ကရာဇ် သာ-ခုနှစ် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍ ရှစ် ဝါမြောက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ စတုတ္ထဝါ ကပ်တော်မူလျက် ဝါကျွတ် ဟေမန္တဥတုတွင်မျှ ဣလူးဥဿ ပေါင်းစုဆိုသော ရွှေဘုံသီရိသုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သို့ သားတော်ဂဝမ္ပတိထေရ်ကိုခရီးလမ်းညွှန်စေလျက် အထက်ကောင်း ကင် စခန်းဖြင့် ဒေသစါရိကုန်မြန်း ကြွချီတော် မူလာ လေသတည်း။

ရှင်ဂဝမ္ပတိထေရ်လည်း ဘုရားအမှုူးရှိသော သံဃာတော် ငါးရာတို့ ကို သိကြားမင်းလက်သမား ဘန်ဆင်းသော ကျောင်းတော် ရှေးရှု ပင့်ဆောင်တော် မူခဲ့လေ၏။ ရသေ့နှစ်ပါး၊ မင်းမိဖုရား မောင်းမ မိဿ ခြေရုံ ပရိသတ် မှူးမတ် ဗိုလ်ပါဘို့နှင့်တကွ ပြည်သူပြည်သား တို့ သည်လည်း ကျောင်းတော်ကြီးမှ အသင့်ဆီးကြို၍ ထိုထိုအရပ်မျက်နှာ တို့သို့ ကြည့်မြော်လျက် အာရုံပြုစဉ် နီလ ပိတ လောဟိတ စသော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်တို့ဖြင့် ကောင်းကင်လယ်ခရီးမှ တညီး ညီး ကပြောင်ပြောင် တွန်းတောက် စေလျက် ရှိသော နေမင်း၏ အ ရောင်ကို မှေးမှိန်ကွယ်ပျောက်စေလျက် ရွှေဟင်္သာငှက်မင်းတမျှ အသ ဒိသဖြစ်သော ဘုရားရှင် အသရေတော်မြက်ဖြင့် ယာဉ်ပြဿဒ် ကြီးနှင့်

သုဝဏ္ဏဘူမိပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရား ရဟန္တာ (၅၀၀) ဖြင့် ကြွရောက်ခါ မေ့သတင်ဆင်ယင်နေပုံ။

တကွ ကြွချီတော်မူလာသော ဘုရားရှင်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်ဖူးမြင်ကြရ ကုန်ရကား မကြုံစဘူး အထူးတလည် အံ့ဘွယ်သူရဲ ကြီးကဲ လွန်မြတ် တော်မူပါပေသည် တကားဟု လက်ဖျစ် လက်ပန်းတီး၍ ကောင်းချီး ကြွေးကြော်ကာ ဖူးမြော်ကန်တော့ ကြကုန်လျက် ဘုရားရှင် ကျေးဇူး တော်အစုံကို အတိုင်းထက်အလွန်လျှင် ယုံကြည် ကြလေကုန်၏။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်လည်း တပည့်သားသံဃာတော် ငါးရာ နှင့်တကွ ကောင်းကင်မှ သက်တော်မူပြီးလျှင် ရသေ့ ၂-ပါးနှင့် မင်း မိဖုရားတို့၏ ကြိုဆိုခြင်းဖြင့် ကျောင်းတော်သို့တက်တော်မူ၍ ခင်းထား အပ်သောဘုရားနေရာ၌ စံနေတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့ ၂- ပါး မင်း မိဖုရားတို့နှင့် သိကြားလက်သမားတို့သည် ကျောင်းတော် ကြီးကို ရေစက်သွန်းချ၍ ဝါးကြဲကြလေကုန်၏။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ကျောင်းအနုမောဒနာတရားဟောကြားတော်မူပြီးကာလ ဒါနကထာ၊ သီလကထာ၊ သဂ္ဂကထာ၊ မဂ္ဂကထာ၊ ကာမာဒိနဝစသော အစဉ်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ထိုကျောင်းတော်ကြီး၌ တပည့် သား သံဃာတော်ငါးရာတို့နှင့်တကွ ၇ ရက်သိတင်းသုံး စံနေတော်မူ လေ၏။ မင်းမိဖုရား မောင်းမမိယာ ခြွေရံ ပရိသတ် မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ တို့ နှင့်တကွ ရောက်လာသမျှသော တိုင်းသား ပြည်သူလူအပေါင်းတို့သည် ဘုရားအမျှးရှိသော သံဃာတော်ငါးရာတို့အား ၇ ရက် ပတ်လုံး မွန် မြတ်သော ဆွမ်းခဲဘွယ် ဘောဇဉ် ချိုချဉ်ရသာ အဖျော်ယမကာစသည် တို့ဖြင့် ပူဇော်လုပ်ကျွေး ကြပြီးလျှင် သရဏဂုံ ပဉ္စသီ ဆောက်တည်၍ ထူးမြတ်သောတရားတော်ကိုနာယူကြရသဖြင့် ဥပါသကာ-ဥပါသိကာမ အဖြစ်သို့ရောက်၍ အကျွတ်တရား ရကြလေကုန်သတည်း။

၃၃။ ရှင်တော်ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားထံမှရသေ့
သူမြတ်တို့ ဆံတော်ခါတ်ရရှိကြပုံ

ထိုအခါ ရသေ့ ညီနောင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ ကပ်
၍ သုံးရပ်သောလောက၌ အသဒိသအမိတ ဖြစ်တော်မူပေသော ရွှေ
ကိုယ်တော်မြတ်ဘုရား၊ ကိုယ်တော်မြတ် ပြန်လည်ကြွချီတော် မူသည့်
နောက်၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ကိုယ်စား ညွတ်တွားမြတ်နိုး အမြဲလျှင်ရှိခိုး၍
ကိုးကွယ်ဆီးကပ် ရစ်ပါရခြင်း အကျိုးငှာတပည့်တော်တို့အားတစုံတရာ
သော ပူဇော်ကိုးကွယ်ဘွယ်ဝတ္ထုကို အတုမရှိသောမဟာကရုဏာတော်
ပြင့် မြော်ခေါ်ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ကမ်းမတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်
ထား အသနားတော်မြတ် ခံကြကုန်၏။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်
လည်း ဦးခေါင်းတော်ရတနာကို လကျှာလက်ဖြင့် သုံးသပ်တော် မူ၍
ပါလာသော ဆံတော်ခါတ် ၄ ဆူတို့ကို နှစ်ဆူစီ ပေး သနား တော်
မူလေ၏။

ထို့ပြင် ကုသိနာရုံတောင်က ရသေ့၊ ဒွီးလွန်းတောင်က ရသေ့၊
ကျိက္ခမိတောင်က ရသေ့၊ ဝါဂရုနယ်လမိုင်း ကေလာသ တောင်က
ရသေ့၊ ကော့ယက္ခဇုတ်သုတ်ကျွန်းက နတ်ဘီလူး ညီနောင် ၂-ဦးတို့
လည်း ဘုရားသခင် အထံတော်သို့ လာရောက်၍ တရားတော်ကို နာယူ
၍ အကျွတ်တရားရကြပြီးလျှင် အဆုံး၌ ရသေ့ ညီနောင်တို့နှင့် အဘူ
ပင် ဆံတော်ခါတ်မြတ် ၂ ဆူစီ အသီးသီးရရှိကြလေကုန်၏။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် သည်လည်း၊ ယင်း သီတင်းသုံး စံနေ
တော်မူ၍ ဂူ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် တပည့်သား သံဃာတော် ငါး
ရာတို့နှင့် တကွ၊ မဇ္ဈိမဒေသသို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပြန်လည် ကြွချီ
တော်မူလေ၏။ သိကြားလက်သမားသည်လည်း မြတ်စွာ ဘုရားသခင်
ကြွတော်မူသည့်နောက် မကြာမြင့်မီပင် ရသေ့ ညီနောင်တို့နှင့် သီဟရာ
ဇာမင်းကြီးအား နှုတ်ခွန်းဆက်သပြီးလျှင် မိမိနေရာတာဝတ် သာ နတ်
ပြည်သို့ ပြန်လည်လေ၏။ ရသေ့ သူမြတ်များနှင့် မင်းမိဖုရား မှူးမတ်ဗိုလ်
ပါပရိသတ်တို့သည်လည်း မိမိတို့ရိပ်ခန်းဗိမာန်သို့ အသီးအသီး ပြန်လည်
ကြွလေကုန်၏။ ကျောင်းတော်ကြီးသည်လည်း သိကြားမင်း တန်ဆင်း

စဉ် အခါကပင် ဘုရားသခင် ၇-ရက်သာ သီတင်းသုံးတော် မူမည်ကို ကြိုတင်သိရှိ၍ ခေတ္တယာယီ ကျောင်းတော် အဖြစ်မျှသာ ဘန်ဆင်းခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အလိုလိုပင် ကွယ်ပျောက်လေသောကြောင့် ရှင်တော်ဘုရား၏ တန်ခိုးတော် အနန္တသည် တပမရှိဖြစ်ခါ သာသနာတော်မြတ်ကြီးသည်လည်း ဘုန်းမီးနေလ မက ထွန်းပတောက်ပြောင်လျက် အံ့ချီးမကုန် ရှိကြကုန်၏။

၃၄။ ဆံတော်ရှင်ခါတ်များကို ကိုးကွယ်ရန် စေတီတော်တည်ခြင်း

ဆံတော်ခါတ် ရရှိကြသော သူ့နှင့်သူမြတ် အပေါင်းတို့တွင် ကေလာသ ရသေ့နှင့် တိဿရသေ့ ၊ သီဟရသေ့ တို့သည် တိဿရသေ့ကြီး ဇင်းကျိုက်တောင်၌ သီတင်းသုံးတော် မူစဉ်ကစ၍ ညဉ့်နိုးယာမိ အဘို့ တို့တွင် မိမိဘို့ တောင်ထိပ်မှ တဦးကိုတဦး မီးအပွတ်ပြု၍ လေးမြတ်ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းသော သီတင်းသုံးတော် မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုသုံးဦးတို့တွင် သီဟရသေ့သည် နောင်တော်တိဿရသေ့ ၊ အဆွေတော် ကေလာသ ရသေ့ ၊ တူတော် သီဟဆူဇာမင်းတို့နှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး ကာလ မိမိရရှိသော ဆံတော်ခါတ် ၂ ဆူတို့ကို တဆူစီသွင်း၍ ထာပနာ၍ မိမိနေရာဖြစ်သော ဇွဲကပင်တောင်နှင့် ဇင်းကျိုက်တောင်တို့၌ စေတီတော် တဆူစီ တည်တော်မူ၏။ ထိုသို့ သီဟရသေ့ စေတီတော် တည်သော အခါတွင် သိကြားမင်းလည်း လာရောက် ကူညီလေ၏။ သီဟရသေ့သည် ယင်းသို့ မိမိရရှိသော ဆံတော်ခါတ် ၂ ဆူကို ထာပနာ၍ စေတီတော် ၂ ဆူတည်ပြီးနောက်၊ နောင်တော် တိဿရသေ့ အား ရရှိသော ဆံတော်ခါတ်များကို ထာပနာ၍ နောင်တော် နေထိုင်ရာ တောင်၌ စေတီတော်တည်ရန် တောင်းပန်လျှောက်ထားလေ၏။ သိကြားမင်းလည်း တိဿရသေ့ကြီးအား

သီဟရသေ့ တောင်းပန် လျှောက်ထားသည့် အတိုင်း တောင်းပန် လျှောက်ထားလေ၏။ တိဿရသေ့ ကြီးကား ငါရရှိသော ဆံတော် ဓါတ်များကို ငါ၏ ဦးခေါင်းထက်မှ မချလိုဟု ငြင်းပယ်၍ စေတီမတည် ဘဲပင် နေတော်မူလေ၏။

ကေလာသ ရသေ့လည်း အဆွေတော် ဖြစ်သော တိဿရသေ့၊ သီဟရသေ့ သိကြားမင်းတို့နှင့် တိုင်ပင်၍ မိမိရလိုက်သော ဆံတော် ဓါတ် ၂ ဆူမှ တဆူကို သွင်းနဲ့ ထာပနာ၍ မိမိနေရာ ကေလာသတောင် ၌ စေတီတည်တော်မူ၏။ ဆံတော်ဓါတ် တဆူကိုမူ တိဿရသေ့ ကဲ့သို့ မိမိ၏ ဦးခေါင်းဆံကျစ်ကြား၌ ဝှက်ထားကိုးကွယ်တော် မူလေ၏။ ထို နောက်ကာလ အတော်ကြာသောအခါ ကေလာသရသေ့ သည် စုတေ ကွယ်လွန်တော်မူလေ၏။ သီဟရသေ့လည်း ညဉ့်အဘို့တွင် နှိံတောင်မှ မီးအမှတ်ပြသည်ကို မမြင်သည်နှင့် အကြောင်း တစုံ တခု ရှိမည်ဟု ကေလာသ တောင်သို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုရာ၊ အဆွေတော်ဖြစ်သော ကေလာသ ရသေ့ ၏ မနံစော်သေးသော ရုပ်အလောင်းကို ဝေ့သဖြင့် ယမန်နေ့ကပင် စုတေကွယ်လွန်ဟန်ရှိ၏ဟု အောက်မေ့ ဆင်ခြင်တော် မူလျက်၊ ထိုရသေ့ ဆံကျစ်ကြား၌ ဝှက်ထားကိုးကွယ်သော ဆံတော် ဓါတ်တဆူကို ပင်ထက်ယူ၍ အဆွေရသေ့ ၏ အလောင်း မီးသဂြိုဟ်ပြီး လျှင် မိမိတောင်သို့ပြန်လည်တော်မူခဲ့လေ၏။ သီဟရသေ့ သည် နောက် အဘို့တွင် ကေလာသ ရသေ့ ဦးခေါင်းမှ မိမိထုတ်ယူခဲ့သော ဆံတော် ဓါတ်တဆူကို နောင်တော်အားပေးအပ်လေ၏။ တိဿရသေ့ ကြီးလည်း ထိုဆံတော်ဓါတ် တဆူကို မိမိကိုးကွယ်ရင်း ဆံတော် ၂ ဆူနှင့် အတူ ပေါင်း၍ ဦးခေါင်းဆံကျစ်ကြား၌ပင် ဝှက်ထားခါ အမြဲကိုးကွယ်တော် မူလေသတည်း။

၃၅။ တိဿရသေ့ကြီးထံတွင်ရှိသော ဆံတော်ရှင်
ခါတ်မြတ် ၃-ဆူကို သိကြားမင်းနှင့် သီဟရာဇာမင်းတို့
ဘုရားတည်ရန် လျှောက်ခြင်း

ဤသို့ သီဟရာဇာမင်း နန်းတက်တော်မူပြီးနောက်၊ တဆ၊ နှစ်နှစ်
မျှကြာရှိသောအခါ တိဿရသေ့ကြီးသည် ဇရာရဗ္ဗလဖြစ်၍ သူ့အိုနာ
ရောဂါဖြင့် အမှန်စုတေအံ့သော အချိန်ကာလ အနီးသို့ ရောက်ဆဲဆဲ
ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ဆံတော်ခါတ်မြတ်၏ တန်ခိုးတော်နှင့် တိဿရသေ့
ကြီး၏ သီလ တန်ခိုးတော်များကြောင့် သိကြားမင်းနေရာ ပဏ္ဍိတမ္မ
လာ မြကျောက်ဖျာသည် တင်းမာတုန်လှုပ်လေ၏။ သိကြားမင်းလည်း
လှဘိုပြည်တွင် ကြောင်းအင် ဘယ်သို့ရှိလေသနည်းဟု ကြည့်ရှု၍
ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော် တည်ရအံ့သော အကြောင်းနှင့် ရသေ့ကြီး
စုတေအံ့သော အကြောင်းဆံတော်ခါတ်ကို သားတော် ဥဘား သီဟ
ရာဇာမင်းလက်သို့ ပေးအပ်လတ္တံ့ သော အကြောင်းများကို မြင်သဖြင့်
သီဟရာဇာမင်းထံ အလျင်သွားမှ သင့်မည် သဘောပိုက်၍ ထိုမင်းထံသို့
ရှေးဦးစွာလာခဲ့ပြီးလျှင် အကြောင်းကို ပြောကြား၍ မင်းနှင့် အတူ
တကွ ဆရာရသေ့ထံ လာရောက်ဆည်းကပ်လျက် ဆံတော်ခါတ် သုံးဆူ
ကို ထာပနာ၍ စေတီတော် တည်အံ့သော အကြောင်းကို တောင်းပန်
လျှောက်ထား ကြကုန်၏။ တိဿ ရသေ့ကြီးလည်း အထက်က နည်း
အတိုင်းပင် ငြင်းပယ်တော် မူပြန်လေ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ဆရာရသေ့အား သက်ဆစ်သက်ပိုင်း
နီးလှပြီဖြစ်၍ ဆံတော်ခါတ်များကို သားတော်မင်းမြတ်သို့ အမြန်ပေး
အပ်ပြီးလျှင် ဆရာရသေ့ အသက်ရှင်စဉ်တွင် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ထာပနာ၍
စေတီတော် တည်မှ အရှင်၏ သဘောတော်ကျ ဖြစ်နိုင်ပါမည်။ အရှင်
ပရိသည့်နောက်မှ စေတီတော်တည်ရသော် မျက်ကွယ်ဖြစ်သဖြင့် အရှင်
၏ သဘောတော်ကျ ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ထိုသို့ဖြစ်၍ အရှင်၏ မျက်
လျှောက်တွင်ပင် ဆံတော်ခါတ်များကို သွင်းနှံ ထာပနာ၍ စေတီတော်
တည်ပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန် လျှောက်ထား လေ၏။ တိဿ

ရသေ့ကြီးလည်း သိကြားမင်း ထိုကဲ့သို့ လျှောက်ထားသဖြင့် ငါ့အလွန် မြတ်နိုးစွာ ကိုးကွယ် ဆောင်ထား အပ်သော ဆံတော် ဓါတ်များကို ဆံကျစ်ကြားမှမချဘဲ မနေသာပြီဟု မကြည်သာများစွာဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်တော်မူလေ၏။ ထိုနောက်မှ ဆံတော် ဓါတ်တော်များကို မျက် မှော်ဝင်သင်သဘောကျစီစဉ်၍ သွင်းနံ့ ထာပနာရအံ့သော အကြောင်း ကို တွေးတောဆင်ခြင်မိသဖြင့် တဖန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းဖြစ်ပြီး လျှင် ဒါယကာ သိကြားမင်း ထိုသို့ဖြစ်ပြီးတကား လူဘို့မျက်မြင် အသွင် သဏ္ဍာန်အားဖြင့် ငါ၏ဦးခေါင်းနှင့်တူ၍ ဖြူစင်ချောမွတ်နုထွတ်ခိုင်မာ လျက် အခွန်ရှည်စွာ တည်နေအံ့သော ခမ်းနား ကြီးကျယ်ဘွယ်ရာ တင့် တယ်၍ ကြည်ညိုဘွယ်ရှိသော ကျောက်လုံးကြီးကို ရွာဘိလေဘူ။ ထို ကျောက်လုံးကြီးအတွင်း၌ ဆံတော် ဓါတ် သုံးဆူကို သွင်းနံ့ ထာပနာ လိုသည်ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

သီဟရာဇာမင်းနှင့်သိကြားမင်းတို့သည်၊ တိဿရသေ့ကြီးထံသို့
ဆည်းကပ်၍ ဆံတော်မြတ်ကိုစေတီတည်ရန်လျှောက်ထားပုံ။

၃၆။ ဆံတော်ရှင် စေတီတော်တည်ရန်
ကျောက်တော်ကြီးအကြောင်း

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ မိမိ၏ တန်ခိုးအားဖြင့် ရသေ့ဦးခေါင်းနှင့်တူသော ကျောက်လုံးကြီးကို ခဏခြင်းအတွင်းပင် ရှာဖွေယူဆောင်၍ ပြနိုင်သော်လည်း လွယ်ကူစွာ ရသေ့ကျောက်လုံးဖြင့် ဆရာရသေ့၏စိတ်နှလုံးကို ယူကျုံးနှစ်သိမ့်နိုင်စေမည် မဟုတ်ချေ။ ဆင်းရဲငြိုငြင် ပင်ပန်းခက်ခဲစွာ ရှာဖွေ ယူဆောင်၍ ပြမှသင့်လျော်ချေမည်ဟု သဘောပိုက်ပြီးလျှင် ထိုတောတောင်တလျှောက်၌ မှီတင်းနေထိုင်ကြသော တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ဘုမစိုး၊ ရုက္ခစိုး၊ အာကာသစိုး၊ နတ်အများတို့ကို လျှင်လျှားစွာ ခေါ်ဆောင် စုရုံးစေပြီးမှ ထိုသို့သဘောရှိသော ကျောက်လုံးကို ယခုအမြန် ရှာဖွေယူဆောင်၍ ပို့ကြရမည်ဟု အမိန့်ထုတ် ဆင့်တော်မူလေ၏။ နတ်အပေါင်းတို့လည်း ခဏခြင်းအတွင်းပင် ထိုထိုတောတောင် မြောင်ရှိ အရပ်ရပ်တို့သို့ လှည့်ပတ်နှောက်မွေကာ ရှာဖွေပြီးလျှင် ရသေ့ကြီး ဦးခေါင်းနှင့်တူသော ကျောက်လုံးတို့ကို အသီးသီး ယူဆောင်၍ ပို့ကြလေကုန်၏။ သိကြားမင်းလည်း ထိုနတ်များ ပို့လာသမျှတို့ကိုသဘောမကျသေးဟု ရသေ့ကြီးရှေ့တွင်ပင် သံလျက်ဖြင့် ပိုင်းကာ ပိုင်းကာ ပယ်ရှားပြီးမှ သင်္ဘောကြီးဘန်ဆင်း၍ နတ်အများနှင့်တကွ မိမိကိုယ်တိုင် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ သွားရောက် ရှာဖွေလေလျှင် ရေ၏အောက်တွင် တစ်စုံတရာမျှ မပြုပြင်ရဘဲ အလိုအလျောက်ပင် ရသေ့ကြီး၏ဦးခေါင်း သဏ္ဍာန်ဖြစ်ကာ တည်နေသော ကျောက်လုံးကြီးကိုတွေ့သဖြင့်သင်္ဘောနှင့် တင်ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် ဆရာရသေ့အား ပြလေ၏။ ထိုဦးခေါင်းတော်ပုံ ကျောက်လုံးကြီးကား အရပ်အမြင့် ၁၈ တောင်၊ လုံးပတ်၅၂ တောင် ၅ လက်မရှိသည်။

ရသေ့ကြီးလည်း ထိုကျောက်လုံးကြီးကို ကြည့်ရှုင်အားရသဘောတော်ကျသည်ဖြစ်၍ သိကြားမင်းအား ဤသို့မိန့်ကြားတော် မူလေ၏။ ကျောက်လုံးကြီးကို ပကတိသော တောင်ထိပ်မြေပြင်၌ တင်ထားသဖြင့်

ထူးခြားသော အံ့ဘွယ်သူရဲ မဖြစ်နိုင်ရာ၊ အံ့ဘွယ်သူရဲ မဖြစ်ကလည်း
 ဓမ္မရာဇ်ညွန့်ဖူးသုံးလှ မှူး၏ထူးမြတ်ကြီးကျယ်သော ဂုဏ်တော်ကျေးဇူး
 တော်များနှင့် မလျော်မထိုက် မတန်ပေရာ သို့ဖြစ်ဘိ၍ ပကတိသော
 တောင်ထိပ်မြေပြင်၌ တင်ထား၍ ထာပနာခြင်းငှာအလိုမရှိ ဒါယကာ
 သိကြားမင်း တန်ခိုးရှိပါလျှင် သီးခြားသော ကျောက်တောင်ထုတ်
 တခု ဘန်ဆင်း၍ ထိုတောင်ထွင်ထက်၌ ဦးခေါင်းပုံ ကျောက်လုံးကြီး
 ကို ကြက်မတပပ်ခန့် ကွာစေလျက် အလိုလိုတည်နေပုံ ကိုတင်ပြလော့ဟု
 မိန့်တော်မူ၏။ သိကြားမင်းလည်း ဆရာရသေ့၏ အမိန့်အတိုင်း သီး
 ခြားသော ကျောက်တောင်ထွင်ကြီးတခု ဘန်ဆင်း၍ ထိုတောင်ထွင်၏
 ထိပ်ထပ်၌ ဦးခေါင်းပုံ ကျောက်လုံးကြီးကို ကြက်မတပပ်ခန့် ကွာစေ
 လျက် ရတနာပန်းဆိုင် ဆွဲထားသည့်ပမာကဲ့သို့တည်နေဟန်ဘန်ဆင်း
 တင်ပြရလေ၏။ ထိုတောင်ထွက်ကား အရပ်အမြင့် ၈၃-တောင်၊ လုံး
 ပတ် ၅၅ တောင် တမိုက်မျှ ရှိလေ၏။ ထိုနောက်မှ ဦးခေါင်းပုံကျောက်
 လုံး ကြီးထိပ်တွင် ထာပနာပိတ်တူးဖောက်ရပညာရှိနှင့်တော်မူ၍ သိကြား
 မင်းကိုယ်တိုင် သံလျက်ဖြင့် စောက်အနက် ၃-တောင်တမိုက်၊ အကျယ်
 အဝ ၆-လက်မ ပတ်လည်ရှိ ထာပနာတိုက် တူးဖောက်ရလေ၏။

သိကြားမင်းသည်၊ ရသေ့ ဦးခေါင်းပုံ ကျောက်တော်ကြီးကို
တောင်ထိပ်တွင် ကြွက်မတဝပ်ကွာ တင်ပြထားပုံ။

အံတော်မိတ်မြတ် သုံးဆူသည် ကောင်းကင်သို့တက်ကြွ၍
ဘုရားအသွင်တော်ဖြင့် တန်ခိုးပြာဇိဟာ
ပြတော်မူပုံ။

၃၇။ ဆံတော်ရှင်ခါတ်ပြတ်ကို ပူဇော်ပွဲကျင်းပခြင်း

ထိုသို့ဆိုခဲ့ပြီးသော အစီအစဉ်များ အလုံးစုံပြီးစီးသောအခါ တိဿ
ရသေ့ကြီးသည် သားတော် သီဟရာဇာမင်းကြီးလက်မှ အသင့်စီမံ၍
ဆောင်ယူလာသော ရွှေကလပ်ပေါ်ရှိ ရတနာ မြကြုတ်ကို လှမ်းယူ၍
မိမိဦးခေါင်း ဆံကျစ်ကြားမှ ဝှက်ထားသော ဆံတော်ခါတ် ဥဆူတို့ကို
ထုတ်ယူပင့်ဆောင်ကာ ရတနာမြကြုတ်၌ ထည့်သွင်း၍ မနှင်းမအပ်ထည့်
နိုင်သည့် အမူအရာ၊ မခွဲမခွာလိုခါ ညှိုးယေသော မျက်နှာ တော်ဖြင့်
အခါခါဦးတိုက် ညွတ်တွားလျက် အားရအောင် ဖူးမြော်ပြီးမှ သား
တော် သီဟရာဇာ မင်းလက် သို့ ရတနာ မြကြုတ်ကို ပေးအပ်တော်
မူလေ၏။

သိကြားမင်းနှင့် သီဟရာဇာမင်းတို့လည်း ရတနာမြကြုတ်ကို ဝိုလ်
ပုံအလယ်၌ ဆန်းကြယ်စွာ ချယ်လှယ် ဖန်ဆင်းထားအပ်သော ရတနာ
ပလ္လင်တော်ထက်တွင် ရွှေကလပ်ကို တင်လျက်၊ ရွှေကလပ် ထက်တွင်မူ
ရတနာမြကြုတ်ကို တင်ထား၍ များစွာသော ရွှေတမ်းခွန် ငွေတမ်းခွန်
ရွှေတန်ဆောင်တိုင်၊ ငွေတန်ဆောင်တိုင်၊ ရွှေထီး၊ ငွေထီး၊ ရွှေပန်းခိုင်၊
ငွေပန်းခိုင်၊ ရွှေပေါက်ပေါက်၊ ငွေပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ပူဇော်လျက်
ကော်ရော်နိမ့်ပျပ်၊ တုပ်ဝပ်ရိုကျိုးလက်အုပ်မိုးကာ၊ အကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုး
ဦးတိုက်ကြကုန်၏။ မှူးမတ် ဝိုလ်ပါတို့နှင့်တကွ ရောက်လာ သမျှသော
လှပရိသတ် နတ်ပရိသတ်တို့သည်လည်းထီးတမ်းခွန် ကုက္ကား၊ မုလေးပွား
ကြက်လျှာ၊ နံ့သာ ဆီမီး ကြည်းပန်းရေပန်းအစ၊ အထုံအခိုး၊ အမွှေး
မျိုး၊ အကြိုင်မျိုး၊ အဆန်းဆန်းတို့ဖြင့် ရှိပန်းဖြိုးပြီးလက်အုပ်မိုးကာ အ
ကြိမ်ကြိမ်ရှိခိုး ကန်တော့ပူဇော်ကြလေကုန်၏။ သိကြားမင်း လူမင်းတို့
သည် ထိုဆံတော် ပူဇော်ပွဲသဘင်ကို ၇ ရက်ပတ်လုံး ကျင်းပဆင်ယင်စေ
၍ လူနတ်အပေါင်းတို့အား အလိုရှိတိုင်းဖူးမြော်ပူဇော်ခွင့် ပေးတော်
မူကြလေကုန်သတည်း။

၃၈။ ဆံတော်ရှင်ဝါတ်မြတ်များတန်ခိုးပြာဋိဟာ
ကွန်မြူးတော်မူခြင်း

ယင်းသို့ ပူဇော်ကြပြီး ဂုရုန်မြောက်သောနေ့၌ ဆံတော်ဝါတ်၃ဆူ
တို့သည် ရတနာမြကြွတ်နှင့်တကွ ကောင်းကင်သို့ ပျံကြွတော် မူလျက်
သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားအသွင်တော် ဖြစ်ပေါ်ပြီးလျှင် ဖူးမြော်၍
မငြီးနိုင်ရာသော ကိုယ်တော်မှ ညို၊ ရွှေ၊ နီဖြူ၊ မောင်း၊ ဟူ၊ ပြီးပြက် တခဲ
နက် ဟူကုန်သော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင်တို့ကို တပျင်တည်း
လွှတ်ကော် မူကုန်၏။ ထိုရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်တို့သည် အရပ်
ဆယ်မျက်နှာတို့သို့ အဆီးအတား အပိတ်အပင်မရှိ ကွန်မြူးပြန်ကြွတော်
မူကြလေ ကုန်၏။ ထိုရောင်ခြည်တော်တို့၏ အရောင်ဖြင့် တောတောင်
ဝန်းကျင် မြေပြင် အလုံးနှင့်တကွ အာကာသတခွင်မြင်မြင်ရာရာ အရပ်
ဆယ်မျက်နှာတို့သည် တခါတည်း တောက်လင်း၍ ဝိုးဝင်းထိန်ပြောင်
နတ်စက်မီးရောင် ကဲ့သို့လောင်ဘနန်းမျှ ရှိလေကုန်၏။

တိဿရသေ့ကြီးနှင့်တကွ သိကြားမင်း လူမင်းစသော ပရိသတ်
အပေါင်းတို့သည် မကြုံတောင်းမမြင်ဘူး ထူးကဲဆန်းကြယ်၍ အံ့ဘွယ်
သူရဲဖြစ်သော ဆံတော်ဝါတ်မြတ်၏ တန်ခိုးတော်ကို ဒိဋ္ဌထင်ထင် ဖူးမြင်
ပူဇော် ကြရာကုန်ရကား ရင်သပ်လက်တီး အံ့ချီး၍မပြီး ဖူးမြော်ပူဇော်
၍ မငြီးနိုင်ရှိကြလေကုန်၏။ ဘုရားရှင်၏ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်တို့ကို
လည်းအတိုင်းထက်အလွန်လျှင် ကြည်ညိုယုံကြည်ကြလေကုန်သတည်း။

ရသေ့ကြီးလည်း သိကြားမင်း ထိုကဲ့သို့ လျှောက်ထားသဖြင့် ငါ့အလွန် မြတ်နိုးစွာ ကိုးကွယ် ဆောင်ထား အပ်သော ဆံတော် ဓါတ်များကို ဆံကျစ်ကြားမှမချဘဲ မနေသာပြီဟု မကြည်သာများစွာဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်တော်မူလေ၏။ ထိုနောက်မှ ဆံတော် ဓါတ်တော်များကို မျက် မှော်ဝင်သင်သဘောကျစီစဉ်၍ သွင်းနံ့ ထာပနာရအံ့သော အကြောင်း ကို တွေးတောဆင်ခြင်မိသဖြင့် တဖန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းဖြစ်ပြီး လျှင် ဒါယကာ သိကြားမင်း ထိုသို့ဖြစ်ပြီးတကား လူဘို့မျက်မြင် အသွင် သဏ္ဍာန်အားဖြင့် ငါ၏ဦးခေါင်းနှင့်တူ၍ ဖြူစင်ချောမွတ်နုထွတ်ခိုင်မာ လျက် အခွန်ရှည်စွာ တည်နေအံ့သော ခမ်းနား ကြီးကျယ်ဘွယ်ရာ တင့် တယ်၍ ကြည်ညိုဘွယ်ရှိသော ကျောက်လုံးကြီးကို ရွာဘိလေဘူ။ ထို ကျောက်လုံးကြီးအတွင်း၌ ဆံတော် ဓါတ် သုံးဆူကို သွင်းနံ့ ထာပနာ လိုသည်ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

သီဟရာဇာမင်းနှင့်သိကြားမင်းတို့သည်၊ တိဿရသေ့ကြီးထံသို့
ဆည်းကပ်၍ ဆံတော်မြတ်ကိုစေတီတည်ရန်လျှောက်ထားပုံ။

၃၆။ ဆံတော်ရှင် စေတီတော်တည်ရန်
ကျောက်တော်ကြီးအကြောင်း

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ မိမိ၏ တန်ခိုးအားဖြင့် ရသေ့ဦးခေါင်းနှင့်တူသော ကျောက်လုံးကြီးကို ခဏခြင်းအတွင်းပင် ရှာဖွေယူဆောင်၍ ပြနိုင်သော်လည်း လွယ်ကူစွာ ရသေ့ကျောက်လုံးဖြင့် ဆရာရသေ့၏စိတ်နှလုံးကို ယူကျုံးနှစ်သိမ့်နိုင်စေမည် မဟုတ်ချေ။ ဆင်းရဲငြိုငြင် ပင်ပန်းခက်ခဲစွာ ရှာဖွေ ယူဆောင်၍ ပြမှသင့်လျော်ချေမည်ဟု သဘောပိုက်ပြီးလျှင် ထိုတောတောင်တလျှောက်၌ မှီတင်းနေထိုင်ကြသော တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ဘုမစိုး၊ ရုက္ခစိုး၊ အာကာသစိုး၊ နတ်အများတို့ကို လျှင်လျှားစွာ ခေါ်ဆောင် စုရုံးစေပြီးမှ ထိုသို့သဘောရှိသော ကျောက်လုံးကို ယခုအမြန် ရှာဖွေယူဆောင်၍ ပို့ကြရမည်ဟု အမိန့်ထုတ် ဆင့်တော်မူလေ၏။ နတ်အပေါင်းတို့လည်း ခဏခြင်းအတွင်းပင် ထိုထိုတောတောင် မြှောင်ရှိ အရပ်ရပ်တို့သို့ လှည့်ပတ်နှောက်မွေကာ ရှာဖွေပြီးလျှင် ရသေ့ကြီး ဦးခေါင်းနှင့်တူသော ကျောက်လုံးတို့ကို အသီးသီး ယူဆောင်၍ ပို့ကြလေကုန်၏။ သိကြားမင်းလည်း ထိုနတ်များ ပို့လာသမျှတို့ကိုသဘောမကျသေးဟု ရသေ့ကြီးရှေ့တွင်ပင် သံလျက်ဖြင့် ပိုင်းကာ ပိုင်းကာ ပယ်ရှားပြီးမှ သင်္ဘောကြီးဘန်ဆင်း၍ နတ်အများနှင့်တကွ မိမိကိုယ်တိုင် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ သွားရောက် ရှာဖွေလေလျှင် ရေ၏အောက်တွင် တစ်စုံတရာမျှ မပြုပြင်ရဘဲ အလိုအလျောက်ပင် ရသေ့ကြီး၏ဦးခေါင်း သဏ္ဍာန်ဖြစ်ကာ တည်နေသော ကျောက်လုံးကြီးကိုတွေ့သဖြင့်သင်္ဘောနှင့် တင်ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် ဆရာရသေ့အား ပြလေ၏။ ထိုဦးခေါင်းတော်ပုံ ကျောက်လုံးကြီးကား အရပ်အမြင့် ၁၈ တောင်၊ လုံးပတ်၅၂ တောင် ၅ လက်မရှိသည်။

ရသေ့ကြီးလည်း ထိုကျောက်လုံးကြီးကို ကြည့်ရှုင်အားရသဘောတော်ကျသည်ဖြစ်၍ သိကြားမင်းအား ဤသို့မိန့်ကြားတော် မူလေ၏။ ကျောက်လုံးကြီးကို ပကတိသော တောင်ထိပ်မြေပြင်၌ တင်ထားသဖြင့်

ထူးခြားသော အံ့ဘွယ်သူရဲ မဖြစ်နိုင်ရာ၊ အံ့ဘွယ်သူရဲ မဖြစ်ကလည်း
 ဓမ္မရာဇ်ညွန့်ဖူးသုံးလူ မှူး၏ထူးမြတ်ကြီးကျယ်သော ဂုဏ်တော်ကျေးဇူး
 တော်များနှင့် မလျော်မထိုက် မတန်ပေရာ သို့ဖြစ်ဘိ၍ ပကတိသော
 တောင်ထိပ်မြေပြင်၌ တင်ထား၍ ထာပနာခြင်းငှာအလိုမရှိ ဒါယကာ
 သိကြားမင်း တန်ခိုးရှိပါလျှင် သီးခြားသော ကျောက်တောင်ထုတ်
 တခု ဘန်ဆင်း၍ ထိုတောင်ထွင်ထက်၌ ဦးခေါင်းပုံ ကျောက်လုံးကြီး
 ကို ကြက်မတပပ်ခန့် ကွာစေလျက် အလိုလိုတည်နေပုံ ကိုတင်ပြလော့ဟု
 မိန့်တော်မူ၏။ သိကြားမင်းလည်း ဆရာရသေ့၏ အမိန့်အတိုင်း သီး
 ခြားသော ကျောက်တောင်ထွင်ကြီးတခု ဘန်ဆင်း၍ ထိုတောင်ထွင်၏
 ထိပ်ထပ်၌ ဦးခေါင်းပုံ ကျောက်လုံးကြီးကို ကြက်မတပပ်ခန့် ကွာစေ
 လျက် ရတနာပန်းဆိုင် ဆွဲထားသည့်ပမာကဲ့သို့တည်နေဟန်ဘန်ဆင်း
 တင်ပြရလေ၏။ ထိုတောင်ထွက်ကား အရပ်အမြင့် ၈၃-တောင်၊ လုံး
 ပတ် ၅၅ တောင် တမိုက်မျှ ရှိလေ၏။ ထိုနောက်မှဦးခေါင်းပုံကျောက်
 လုံး ကြီးထိပ်တွင် ထာပနာပိတ်တူးဖောက်ရပညာမိန့်တော်မူ၍ သိကြား
 မင်းကိုယ်တိုင် သံလျက်ဖြင့် စောက်အနက် ၃-တောင်တမိုက်၊ အကျယ်
 အဝ ၆-လက်မ ပတ်လည်ရှိ ထာပနာတိုက် တူးဖောက်ရလေ၏။

သိကြားမင်းသည်၊ ရသေ့ ဦးခေါင်းပုံ ကျောက်တော်ကြီးကို
တောင်ထိပ်တွင် ကြွက်မတဝပ်ကွာ တင်ပြထားပုံ။

အံတော်မိတ်မြတ် သုံးဆူသည် ကောင်းကင်သို့တက်ကြွ၍
ဘုရားအသွင်တော်ဖြင့် တန်ခိုးပြာဇိဟာ
ပြတော်မူပုံ။

၃၇။ ဆံတော်ရှင်ခါတ်ပြတ်ကို ပူဇော်ပွဲကျင်းပခြင်း

ထိုသို့ဆိုခဲ့ပြီးသော အစီအစဉ်များ အလုံးစုံပြီးစီးသောအခါ တိဿရသေ့ကြီးသည် သားတော် သီဟရာဇာမင်းကြီးလက်မှ အသင့်စီမံ၍ ဆောင်ယူလာသော ရွှေကလပ်ပေါ်ရှိ ရတနာ မြကြုတ်ကို လှမ်းယူ၍ မိမိဦးခေါင်း ဆံကျစ်ကြားမှ ဝှက်ထားသော ဆံတော်ခါတ် ဥဆူတို့ကို ထုတ်ယူပင့်ဆောင်ကာ ရတနာမြကြုတ်၌ ထည့်သွင်း၍ မနှင်းမအပ်ထည့်နိုင်သည့် အမူအရာ၊ မခွဲမခွာလိုခါ ညှိုးယေသော မျက်နှာ တော်ဖြင့် အခါခါဦးတိုက် ညွတ်တွားလျက် အားရအောင် ဖူးမြော်ပြီးမှ သားတော် သီဟရာဇာ မင်းလက် သို့ ရတနာ မြကြုတ်ကို ပေးအပ်တော်မူလေ၏။

သိကြားမင်းနှင့် သီဟရာဇာမင်းတို့လည်း ရတနာမြကြုတ်ကို ဝိုလ်ပုံအလယ်၌ ဆန်းကြယ်စွာ ချယ်လှယ် ဖန်ဆင်းထားအပ်သော ရတနာပလ္လင်တော်ထက်တွင် ရွှေကလပ်ကို တင်လျက်၊ ရွှေကလပ် ထက်တွင်မူ ရတနာမြကြုတ်ကို တင်ထား၍ များစွာသော ရွှေတမ်းခွန် ငွေတမ်းခွန် ရွှေတန်ဆောင်တိုင်၊ ငွေတန်ဆောင်တိုင်၊ ရွှေထီး၊ ငွေထီး၊ ရွှေပန်းခိုင်၊ ငွေပန်းခိုင်၊ ရွှေပေါက်ပေါက်၊ ငွေပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် ကော်ရော်နိမ့်ပျပ်၊ တုပ်ဝပ်ရိုကျိုးလက်အုပ်မိုးကာ၊ အကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုးဦးတိုက်ကြကုန်၏။ မှူးမတ် ဝိုလ်ပါတို့နှင့်တကွ ရောက်လာ သမျှသော လူပရိသတ် နတ်ပရိသတ်တို့သည်လည်းထီးတမ်းခွန် ကုက္ကား၊ မုလေးပွားကြက်လျှာ၊ နံ့သာ ဆီမီး ကြည်းပန်းရေပန်းအစ၊ အထုံအခိုး၊ အမွှေးမျိုး၊ အကြိုင်မျိုး၊ အဆန်းဆန်းတို့ဖြင့် ရှိပန်းဖြိုးပြီးလက်အုပ်မိုးကာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိခိုး ကန်တော့ပူဇော်ကြလေကုန်၏။ သိကြားမင်း လူမင်းတို့သည် ထိုဆံတော် ပူဇော်ပွဲသဘင်ကို ၇ ရက်ပတ်လုံး ကျင်းပဆင်ယင်စေ၍ လူနတ်အပေါင်းတို့အား အလိုရှိတိုင်းဖူးမြော်ပူဇော်ခွင့် ပေးတော်မူကြလေကုန်သတည်း။

၃၈။ ဆံတော်ရှင်ဝါတ်မြတ်များတန်ခိုးပြာဋိဟာ
ကွန်မြူးတော်မူခြင်း

ယင်းသို့ ပူဇော်ကြပြီး ဂုရုန်မြောက်သောနေ့၌ ဆံတော်ဝါတ်၃ဆူ
တို့သည် ရတနာမြကြွတ်နှင့်တကွ ကောင်းကင်သို့ ပျံကြွတော် မူလျက်
သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားအသွင်တော် ဖြစ်ပေါ်ပြီးလျှင် ဖူးမြော်၍
မငြီးနိုင်ရာသော ကိုယ်တော်မှ ညို၊ ရွှေ၊ နီဖြူ၊ မောင်း၊ ဟူ၊ ပြီးပြက် တခဲ
နက် ဟူကုန်သော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင်တို့ကို တပျင်တည်း
လွှတ်ကော် မူကုန်၏။ ထိုရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်တို့သည် အရပ်
ဆယ်မျက်နှာတို့သို့ အဆီးအတား အပိတ်အပင်မရှိ ကွန်မြူးပြန်ကြွတော်
မူကြလေ ကုန်၏။ ထိုရောင်ခြည်တော်တို့၏ အရောင်ဖြင့် တောတောင်
ဝန်းကျင် မြေပြင် အလုံးနှင့်တကွ အာကာသတခွင်မြင်မြင်ရာရာ အရပ်
ဆယ်မျက်နှာတို့သည် တခါတည်း တောက်လင်း၍ ဝိုးဝင်းထိန်ပြောင်
နတ်စက်မီးရောင် ကဲ့သို့လောင်ဘနန်းမျှ ရှိလေကုန်၏။

တိဿရသေ့ကြီးနှင့်တကွ သိကြားမင်း လူမင်းစသော ပရိသတ်
အပေါင်းတို့သည် မကြုံတောင်းမမြင်ဘူး ထူးကဲဆန်းကြယ်၍ အံ့ဘွယ်
သူရဲဖြစ်သော ဆံတော်ဝါတ်မြတ်၏ တန်ခိုးတော်ကို ဒိဋ္ဌထင်ထင် ဖူးမြင်
ပူဇော် ကြရာကုန်ရကား ရင်သပ်လက်တီး အံ့ချီး၍မပြီး ဖူးမြော်ပူဇော်
၍ မငြီးနိုင်ရှိကြလေကုန်၏။ ဘုရားရှင်၏ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်တို့ကို
လည်းအတိုင်းထက်အလွန်လျှင် ကြည်ညိုယုံကြည်ကြလေကုန်သတည်း။

ကိသာရသေ့ကြီး ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ခါ
မြောမေ့နေပုံ။

၃၉။ ဆံတော်ရှင်ခါတ်မြတ်ဥာပနာခြင်း

ဆံတော်ခါတ် သုံးဘူတို့သည် ထိုကဲ့သို့တန်ခိုးပြာဇီဟာပြု၍ ကုန်းမြူး
အပူဇော်ခံပြီးလျှင် ဘုရားအသွင်တော်ကွယ်လေ၍ ရတနာ မြကြွတ်နှင့်
တကွ ပရိသတ်အပေါင်းတို့ ဖူးမြော်၍ နေကြစဉ်ပင် သိကြားမင်း တွင်း
ဖောက် ပြင်ဆင်သားသော ထာပနာတိုက်အတွင်းသို့ အလိုလိုသက်ဆင်း
ကိန်းဝပ်တော်မူကုန်၏။ ထိုနောက်မှ သိကြားမင်းသည် မိမိတန်ခိုးဖြင့်
ရတနာမြကြွတ်ကို ထုတ်ယူ၍ ဘန်ဆင်းအပ်သော မြသေတ္တာ အတွင်း
သို့ သွင်းပြီးမှ မြသေတ္တာကို အောက်သို့ မထိမခိုက်စေခြင်းငှာ ရတနာ
ရွှေကြိုး လေးသွယ်တို့ဖြင့် ဆွဲဆိုင်း၍ ရသေ့ ဦးခေါင်းကျောက်ဂူကြီး
အတွင်း ထာပနာတိုက်သို့ အပြီးထည့်သွင်း ထားလေသတည်း။

၄၀။ ဆံတော်ရှင်ခါတ်မြတ်ဥာပနာ၍ဝေတံတည်ခြင်း

တိဿရသေ့ကြီးလည်း ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ဆံတော်ခါတ်မြတ်၏
အံ့ဘွယ် သူ့ရဲ့ ဖြစ်သော တန်ခိုးတော်ကို ဖူးမြော် ကြည်ညို ရင်းပင်
ထိုင်ရာမှနောက်သို့ တိမ်းလဲသွားပြီးလျှင် စကားမျှမပြောနိုင်ဘဲ စုတေ
ကွယ်လွန်တော်မူလေ၏။ သိကြားမင်းနှင့် သီဟရာဇာ မင်းတို့လည်း
ရသေ့ကြီး၏ အလောင်းတော်ကို မုဆိုးတောင်သို့ယူဆောင်၍ သင်္ဂြိုဟ်
ကြကုန်၏။ (ရသေ့ကြီး၏အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်သော သင်းချိုင်းနေ
ရာ၌ ယခုအခါ အာဇဂုဏ်ခံ သံတန်ဆောင်း ဆောက်လုပ်၍ ထား
လေသည်။)

၄၁။ ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် စေတီမြတ်ကို
 မဟာဣသိန္ဒေဝ နတ်မင်းကြီးအား အပ်ထားစောင့်
 ရှောက်စေခြင်း

ထိုသို့ ရသေ့ကြီးအလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးနောက် သိကြားမင်းနှင့် သီဟရာဇာမင်းတို့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်၍ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁၈-ခုနှစ် ဟေမန္တ အခါတွင် ဆံတော်ခါတ်မြတ်တို့ ကိန်းဝပ် တည်နေတော်မူရာ ရသေ့ ဦးခေါင်းပုံ ကျောက်လုံးတော်ကြီးထက်၌ ရွှေအုတ်၊ ငွေအုတ်၊ ကြေး နီအုတ်၊ ကြေးဝါအုတ်၊ သလွဲအုတ်၊ သံအုတ်၊ ကျောက်အုတ် ဟူသော အုတ်ဂုံ-မျိုးတို့ဖြင့် ဥာဏ်တော် သုံးဘောင် တမိုက်ရှိ ရွှေစေတီတော် တည်ပြီးလျှင် ရေစက်သွန်းချ အမျှဒေးဝေ ကြလေကုန်၏။ ထိုနောက် မုဆိုးတောင်သို့ တဘန်သွား၍ ရသေ့ကြီးအရိုးများကို ကောက်ယူပြီး လျှင် ထိုတောင်ထိပ်ထက်၌ အရိုးအိုးစေတီငယ်ကို တည်ထားတော်မူကြ ကုန်၏။

ထိုသို့ စေတီတော်နှစ်ဆူ တည်ပြီးလျှင် သိကြားမင်းသည် တန်ခိုး ဣစ္ဆိပါဒ်ကြီး၍ သီလသိက္ခာ ဥာဏ်ပညာ အမြော်မြင်နှင့် ပြည့်စုံသော စတုမဟာရာဇ်ဘုံသား အဝင်အပါ နတ်ကြီး တပါးကိုခေါ်၍ ဤမြတ် သော ရှိသေ့ ဦးခေါင်းတော်ပုံ ကျောက်လုံးကြီးနှင့်တကွ သွင်းနှံ ထာ ပနာသော ဆံတော်ခါတ်ဂုံ-ဆူ ကျောက်လုံးကြီးအထက်ရှိ စေတီတော် ကို ကောင်းမှုအဆောက်အဦးတို့၏ တည်ရာ တောင်အနီးပတ်ဝန်းကျင် ရှိ အခြံအရံ တောင်များကိုပါ ဤနေရာကနေ၍ အမြဲကြည့်ရှု စောင့် ရှောက်ရစ်ရမည်ဟု အစောင့်အနေ ခန့်ထားတော်မူလေ၏။ ထိုနတ် ကြီးအား ဆံတော်ခါတ်မြတ်၏တည်ရာ ရသေ့ ဦးခေါင်းတော်ပုံကျော် လုံးကြီးကို အနီးတွင်အမြဲနေ၍ အစိုးတရ စောင့်ရှောက်ရသောကြောင့် မဟာဣသိန္ဒနတ်ကြီးဟု အမည်တွင်လေ၏။ ထိုနတ်ကြီးကို အစွဲပြု၍ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားအနီး၌ ရုပ်ပုံနှင့် နတ်ကွန်း နတ်နန်းကို ဘဏ္ဍာတော် ထိန်းအဖွဲ့က ပြုပြင်စီမံ ၍ ထားကြရလေသည်။

အိမ်ထောင်ရေးကြီး အလောင်းတော်ကို၊ ဈာပန အခမ်းအနား
ကျင်းပ၍၊ သင်္ဂြိုဟ်တော်မူပုံ။

သိကြားမင်းသည် ဘုရားတည်ပြီးသည့်ကာလ မဟာဣန္ဒြေဝ
နတ်မင်းကြီးကို အစောင့် အရှောက်အဖြစ်
ခန့်ထားနေပုံ။

၄၂။ သိကြားမင်းက တိဿပေသိဟရာဇာ ဘုရင်အား
ဥဘွားချွန်ကျင်ကိုသိမ်းပိုက်၍မိဘုရား
တင်မြှောက်ရန်ညွှန်ကြားခြင်း

ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီးကို မဟာဣန္ဒြေဝ
နတ်မင်းကြီးအား အစောင့်အရှောက် ထားပြီးလျှင် သိကြားမင်းက
တိဿရသေ့ကြီး ကျီးပါးစပ်ဂူတိုင်းမှ တွေ့ရှိရယူထားသော ဥဘွားရွှေ
နန်းကျင်သည် အသင်ဘုရင်မင်းမြတ်ကဲ့သို့ပင် ဝိဇ္ဇာစိုရ်နှင့် နဂါးမတို့မှ
ပါကံဖွားသည့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ခမည်းတော်၏ သမီးတော်ပင် ဖြစ်
လျက် ယခုအခါ မဲသနရွာတွင် ကရင်စော်ကဲကြီး ဘိုးကော်လွတ် နန်း
ကြွာဟဲတို့ ကျွေးမွေးထားရန် ပေးအပ်ထားခဲ့လေရာတွင် အချိန်အရွယ်
ပျောက်ခါ အသင်မင်းကြီး၏ မိဘုရား ဖြစ်ထိုက်သော အရည်အချင်း
အဆင်း အင်္ဂါ လက္ခဏာ ကြီးငယ်တို့နှင့်လည်း ပြည့်လေသောကြောင့်
သတို့သမီးကို ဆောင်ယူသိမ်းပိုက် အဂ္ဂမဟေသီ မိဘုရားကြီး ဖြစ်ထိုက်
ကြောင်း ညွှန်ကြားပြီးလျှင် ဗိမာန်သို့ ပြန်သွားလေသတည်း။

၄၃။ ကျိုက်သမ္ဗန်စေတီတော်အကြောင်း

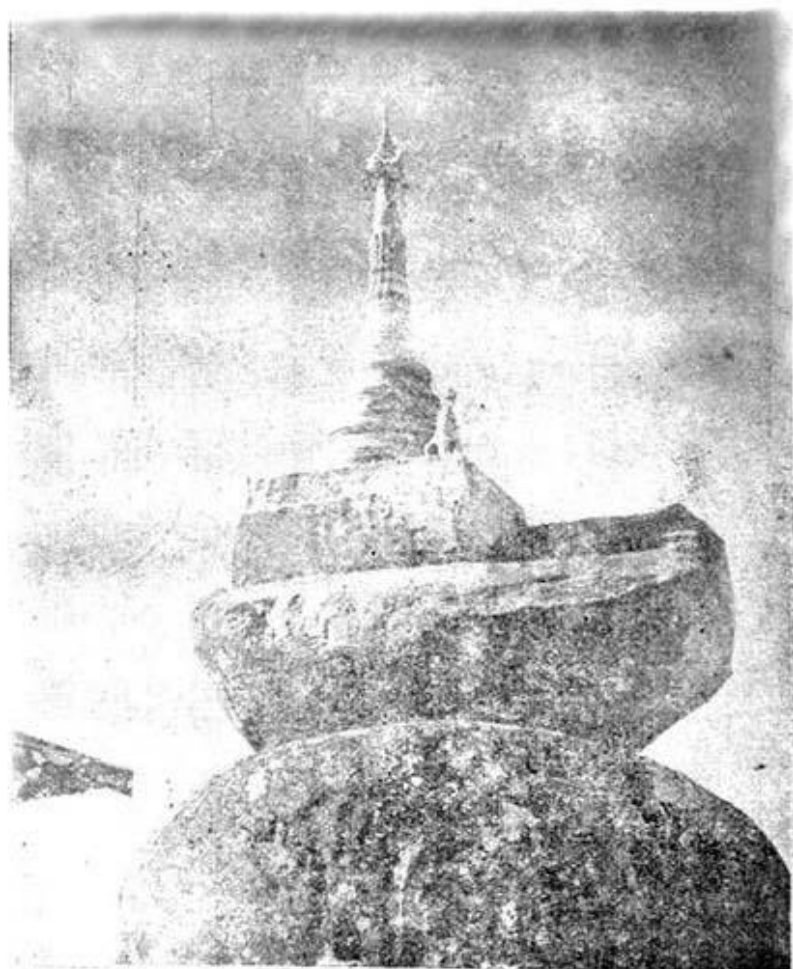
ဆိုအပ်ပြီးခဲ့သော စကားစဉ်အတိုင်း သိကြားမင်းဘန်ဆင်း၍ရသေ့
ဦးခေါင်းပုံတော် ကျောက်လုံးတော်ကြီးကို တင်ဆောင် ယူလာသော
သင်္ဘောကြီးသည် ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်စေတီတော်ကြီး၏ အနောက်
ဘက် ချောက်ကြီးကြားထဲ၌ ကျောက်ဖြစ်ခါ တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်
သွားလေသည်။ (ထိုသင်္ဘောကြီး၌ တွဲလျက်ပါသော သမ္ဗန်ငယ်မှာ
ယခုတည်ရှိရာ အရပ်မှာပင်လျှင် နောင်အစဉ်အလာ အထိမ်းအမှတ် သ
ဘွယ် ကျောက်ဖြစ်ခါ ထင်ရှားစွာ တည်ရစ်လေသည်ကို စေတီတော်
တည်ထား ပူဇော်ကြသဖြင့် ကျိုက်သမ္ဗန်ဘုရားဟု ထင်ရှားလေသည်။

ကာလရှည်ကြာသဖြင့် ကျောက်သမ္ဗန်ဘုရားဟုလည်း ဘွဲ့ပုံတော်ရှိပြန်လေသည်။ ကာလရှေ့လျှောသဖြင့် လူတို့ဝေါဟာ ကျောက်သမ္ဗန်ဟုခေါ်ဆိုနေကြလေသည်။

၄၄။ တိဿဓမ္မသီဟရာဇာဘုရင်ရွှေနန်းကျင်ကို
တောင်းယူတော်မူခြင်း

သီဟရာဇာ မင်းကြီးသည် အရပ်ရပ်သော ကိစ္စများ ပြီးစီးသော်လည်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့တော်သို့ အဆောတလျှင်ပြန်လည်တော် မမူသေးဘဲ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်၌ပင် ရက်သတ္တ တပတ်မျှ စံနေတော်မူသည့်အတွင်း သိကြားမင်းညွှန်ကြားခဲ့သော စကားအရရွှေနန်းကျင်ကိုဆောင်ယူတော်မူလိုသည်တကြောင်း၊ ဘခင်ရသေ့ကြီးအားအလွမ်းပြေပျော်စီမံသောငှာ တောကစားထွက်တော်မူလိုသည် တကြောင်းများကြောင့် နောက်ပါ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ အနည်းငယ်တို့နှင့်တကွ မဲသနရွာဆီသို့ ရှေ့ရှု၍တောကစား ထွက်ချီတော်မူလေရာ မဲသနရွာအနီး ရွှေနန်းကျင်ရှိသော တောင်ယာသို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူသည်နှင့် အပန်းဖြေ ခေတ္တမျှနားနေ၍ ရေကြည်တော်များ သောက်သုံးတော် မူလို သောကြောင့် ရွှေနန်းကျင်တို့ နေထိုင်ရာ တောင်ယာ ဝဲငယ်သို့ ဝင်တော် မူလေ၏။

ငပန်းတင်နှင့် ရွှေနန်းကျင်တို့သည်လည်း သုဝဏ္ဏဘု သထုံပြည်ကြီးရှင် ဘုရင်ကေရာဇ် မင်းဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိကြလေ၏။ သီဟ ရာဇာ မင်းလည်း ရွှေနန်းကျင်ကို မြင်ကတည်းကပင် ခင်မင် ဟိမ်းညွတ်သော စိတ်ဖြင့် အမျိုးအမည်နှင့်တကွ ကာမပိုင် လင်ယောက်ျား ရှိမရှိကိုမေးမြန်းတော်မူ၍ မဲသနရွာ ကရင်စော်ကဲကြီး ဘိုးကော်လွတ် နန်းကြာဟဲတို့၏သမီး ရွှေနန်းကျင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား မရှိသေးကြောင်းများ လျှောက်ထား သံတော်ဦး တင်သည်ကို ကြားသိရပြန်သောအခါ ငါ့အား သိကြားမင်း ညွှန်ကြားသော မိဘုရားလောင်း မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်ပင် ဖြစ်ချေသည်တကားဟု အားရ ဝမ်းသာ

ကျောက်သမ္ဗန်ဘုရား စေတီတော် အစစ်အမှန်ပုံ။

တိဿသီဟရာဇာဘူရင်က ရွှေနန်းကျင်ကို ထောဘင်းယူပုံ။

လွန်စွာ တိမ်းညွတ်သောစိတ် ရှိတော်မူသဖြင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ ဆောင်
တော်မူ၍ မိဘုရားကြီးတင်မြောက်အံ့သောအကြောင်းကို ရွှေနန်းကျင်
အား မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

ရွှေနန်းကျင်လည်း ပရိပရ ဘဝဆုတောင်း ရေစက်ဟောင်း အား
လျော်စွာ သီဟရာဇာ မင်းကြီးအပေါ်တွင် မြင်ကတည်းကပင် ခင်မင်
စုံမက်ပြီး ဖြစ်ရကား တခွန်းတည်းသော စကားဖြင့်ပင် အရှင်မင်းကြီး
မိခင် ဘခင်တို့ထံ တောင်းယူ ဆောင်ကြဉ်းတော်မူပါလော့ဟုသံတော်
ဦးတင်လေ၏။ မင်းကြီးလည်း ၎င်းမောင်နှမ နှစ်ယောက်တို့ကို လမ်း
ညွှန်ပြု၍ မဲသနရှာသို့ ကြွချီတော်မူပြီးလျှင် ဘိုးကော်လွတ် နန်းကြာဟဲ
တို့အား သိကြားမင်း ညွှန်ကြား ခဲ့ကြောင်းနှင့်တကွ အကြောင်းမျိုး
အလုံးစုံ မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။ ဘိုးကော်လွတ် နန်းကြာဟဲ တို့သည်
သွီးကို မပေး မဆက်သ လိုသော်လည်း မနေသာပြီဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်
တို့၏ သမီးကို မည်ကဲ့သို့အကြောင်းနှင့်မျှ ညှင်းဆဲပုတ်ခတ် သတ်ဖြတ်
နှိပ်စက်ခြင်းမပြုဘဲ ကြီးကဲမြင်မြက်သောအရာ၌ချမ်းသာစွာထားတော်
မူမည်ဖြစ်လျှင် ဆောင်ယူတော်မူပါလော့ဟုသံတော်ဦးတင်ကြလေ၏။

သီဟရာဇာမင်းကြီးလည်း ရှေ့ငွေစသော ရတနာတို့ကို ဆောင်ယူ
စုပုံစေ၍ ဘိုးကော်လွတ်နှင့် နန်းကြာဟဲတို့ ရှေ့တွင်ပင် ရွှေနန်းကျင်ကို
ရတနာပုံ ထက်သို့ တင်လျက် မိဖုရားအရာ၌ အဘိသိက် သွန်းပြီး
လျှင် ထက်ကြပ်မကွာပင် ဆောင်ကြဉ်း၍ ကျိုက်ထီးတောင်သို့ ပြန်
လည်တော် မူခဲ့လေ၏။ ရောက်တော်မူလျှင် မိဖုရားကြီးရွှေနန်းကျင်နှင့်
တကွ မိမိ၏ ကောင်းမှုတော်ဖြစ်သော ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော်နှင့်
ဘခမည်းတော် ရသေ့ကြီး၏ ဣရိုးအိုးစေတီတော်များကို ဖူးမြော်
ကန်တော့ ကြပြီးလျှင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ မြို့တော်သို့ ပြန်လည်တော် မူခဲ့၍
ရောက်လျှင် ရွှေနန်းကျင်ကို အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားကြီးအရာ၌ ထားတော်
မူလေသတည်း။

၄၅။ မိဖုရားကြီးရွှေနန်းကျင် မကျန်းမာ၍
ကရင်လူကြီးများကို ခေါ်ယူ စုံစမ်းခြင်း

ယင်းသို့ သီဟရာဇာမင်းကြီး ရွှေနန်းကျင်ကို ဆောင်ယူသွားသော အခါ ကရင်လူမျိုးတို့ရိုးရာ ထုံးစံအတိုင်း ပူဇော်ပသမြဲ ဖြစ်သော ဟုန်းနတ်ကြီးသည် မိမိအား တစုံတရာ ပူဇော်ပသခြင်း မပြုသည်နှင့် ရွှေနန်းကျင် အပေါ်၌ အမျက်ကြီးစွာထားပြီးလျှင် ၎င်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ တစုံတရာ ရောဂါကပ်ငြိအောင် မိမိ၏ တန်ခိုးအားဖြင့် ပမ်းစားခြင်း ပြုလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ရွှေနန်းကျင်သည် သုဝဏ္ဏမိ မြို့တော်သို့ ရောက်သည့် နေ့မှစ၍ တနေ့မျှမကြည် မအိမသာ ရောဂါဝေဒနာ အမြဲ ကပ်ငြိလျက်သာ ရှိရကား၊ တနေ့တခြား ရေနည်းငါးကဲ့သို့ ကိုယ်ရေ ကိုယ်သား လျော့ပါးခြောက်ခန်းလျက် မချမ်းမမြေ့ တရွေ့ ရွေ့ ကြုံလှီ ပိန်ချိုး၍သာ နေလေ၏။ သီဟရာဇာမင်းကြီးလည်း ရွှေနန်းကျင်အား ချစ်ခင်လေးမြတ်တော်မူသော မိဖုရားကြီးဖြစ်သည့် အလျောက် နိုင်ငံတော် အတွင်းရှိ သမားဟူးရားတို့ကို ခေါ်စေ၍ အမျိုးမျိုး စောင့်ရှောက် ကုသသော်လည်း မပျောက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကရင်လူမျိုး လူကြီးများကို ခေါ်စေ၍ ရွှေနန်းကျင် အကြောင်းကို ပြောကြားမေးမြန်းတော်မူသော အခါ ကရင်လူကြီးတို့က အရှင်မင်းကြီးသည် ရွှေနန်းကျင်ကို ဆောင်ယူတော် မူစဉ်အခါက ကရင် လူမျိုးတို့ ထုံးစံအရ ပူဇော်ပသမြဲဖြစ်သော ဟုန်းနတ်ကြီးကို တစုံတရာ ပူဇော်ပသခြင်း မပြုသောကြောင့် ဟုန်းနတ်ပမ်းစားကြောင်း သံတော်ဦးတင်ကြလေလျှင် အသင်တို့ ဟုန်းနတ်ကို မည်သည့် အရပ် မည်သည့်ဌာန၌ မည်ကဲ့သို့ ပူဇော်ပသ ရမည်နည်းဟု မေးမြန်းတော်မူရာ အရှင်မင်းကြီး၏ နိုင်ငံတော် နယ်ပယ်အတွင်းက နေပြီး ပူဇော်ပသ၍ မဖြစ်နိုင်၊ အရှင်နှစ်ဦးတို့ မူလ ပဌမ စုံဘက်တော်မူရာ အရပ်၌ ဟုန်းနတ်ကို ထုံးစံအရ ကျနစွာ ပင့်ခေါ်၍ တောကောင်သားများနှင့် တင်မြှောက်ပြီးလျှင် မိဖုရားကြီး ကိုယ်တိုင်ပူဇော်တည်မှ တင်မြှောက်ခြင်း ကိစ္စအောင်မြင်၍ နောင် အစဉ် ရောဂါကင်းရှင်းမည့် အကြောင်း သံတော်ဦး တင်ကြလေ၏။

မင်းကြီးသည် ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံအလယ်တွင် ဤကဲ့သို့ ကရင်လူကြီးများ တင်လျှောက်ချက်ကြောင့် အရှက်သည်းစွာ ရတော်မူ၍ ဤသူတို့

တင်လျှောက်သော စကားသည် အခြား ပြည်ထောင်ဘက် မင်းတို့၏ နား၌ ကြား၍မျှမလျော် ရိုင်းပြုသိမ်ဖျင်းလှ၏ တကားဟု များစွာ အမျက်ထွက်တော် မူသော်လည်း မိဖုရားကြီး ရွှေနန်းကျင်မှာ အညကြ သာမည အနေဖြင့် အခြေခံအကြောင်းမရှိဘဲ ရအပ်သော မိဖုရားကြီး မဟုတ်၊ သိကြားမင်းဆင်းလျက် မြော်မြင် ညွှန်ပြရသော မိဖုရားကြီး ဖြစ်သည့်ပြင်၊ အလွန်လည်း ချစ်ခင်လေးမြတ်တော်မူသည်နှင့် မိဖုရား ကြီး၏ မျက်နှာကို ထောက်မြော်တော် မူပြီးလျှင် ကရင် လူကြီးများ အပေါ်၌ အမျက်ကိုရုပ်သိမ်းတော်မူ၍ အပြစ်တစုံတရာမပြုဘဲ ချမ်းသာ ပေးတော် မူလိုက်သဖြင့် ကရင်လူကြီးတို့ ပြန်သွားကြ လေသတည်း။

၄၆။ ရွှေနန်းကျင်ကို ရိုးရာထုံးစံ နတ်စားရန် ပြန်လွှတ်ခွင့် ပေးစဉ်၊
 တခင်ဖြစ်သူ စော်ကဲကြီး ဘိုးကော်လွတ်နှင့်
 ပောင်ဖြစ်သူ ငပန်းတင်တို့ ရောက်လာ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း

စော်ကဲကြီး ဘိုးကော်လွတ်၏ အစ်ကိုတော် ရသေ့ကြီး ဘိုးခွေးဖြူ သည် တူမဖြစ်သော ရွှေနန်းကျင်ကို သီဟရာဇာ ဘုရင် ကောက်ယူ ဆောင်ကျဉ်း သွားကြောင်း ကြားကတည်းက အမြဲပင် အပြစ် တင် လျက်၊ မွန်ဘုရင်သည် ငါ့ဘူမ ရွှေနန်းကျင်ကို ဘယ်ကဲ့သို့ ထားမည် မသိနိုင် ငါ့ကိုဆွေမျိုးညာတိများ မမြင်ရသည်မှာလည်း ကြာခဲ့လေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သွားရောက်ခေါ်ဆောင်ရန် မကြာခဏ ပြောကြား ခိုင်းစေနေလေသည်။

၎င်းပြင် ရိုးရာနတ်စားကြရန်လည်း ပျက်ကွက်သည်မှာ ကြာရှိလေ ပြန်သဖြင့် စော်ကဲကြီး ဘိုးကော်လွတ်နှင့် ငပန်းတင်တို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့ တော်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မိဖုရားကြီး ရွှေနန်းကျင်၌ စွဲကပ်သော ရောဂါဝေဒ နာသည်လည်း ဆုတ်ယုတ်လျော့ပါးခြင်း မရှိသဖြင့် ကရင်လူကြီးတို့

တင်လျှောက်ကြသော စကားအရ နတ်စားရန် စေလွှတ်မှသင့်မည်ဟု သဘောတော်ရ၍ စေလွှတ်မည့်ဆဲဆဲတွင် ဘိုးကော်လွှတ်တို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့နန်းတော် ဘုရင်ရှေ့ ရောက်လာကြပြီး ရွှေနန်းကျင်ကို ပြန်ခေါ်လိုကြောင်း စုံလင်စွာ လျှောက်ထား သံတော်ဦးတင်သဖြင့် ဘခင်နှင့် မောင်ဖြစ်သူတို့နှင့် အတူ လိုက်ခွင့်ပြုတော် မူလေသည်။

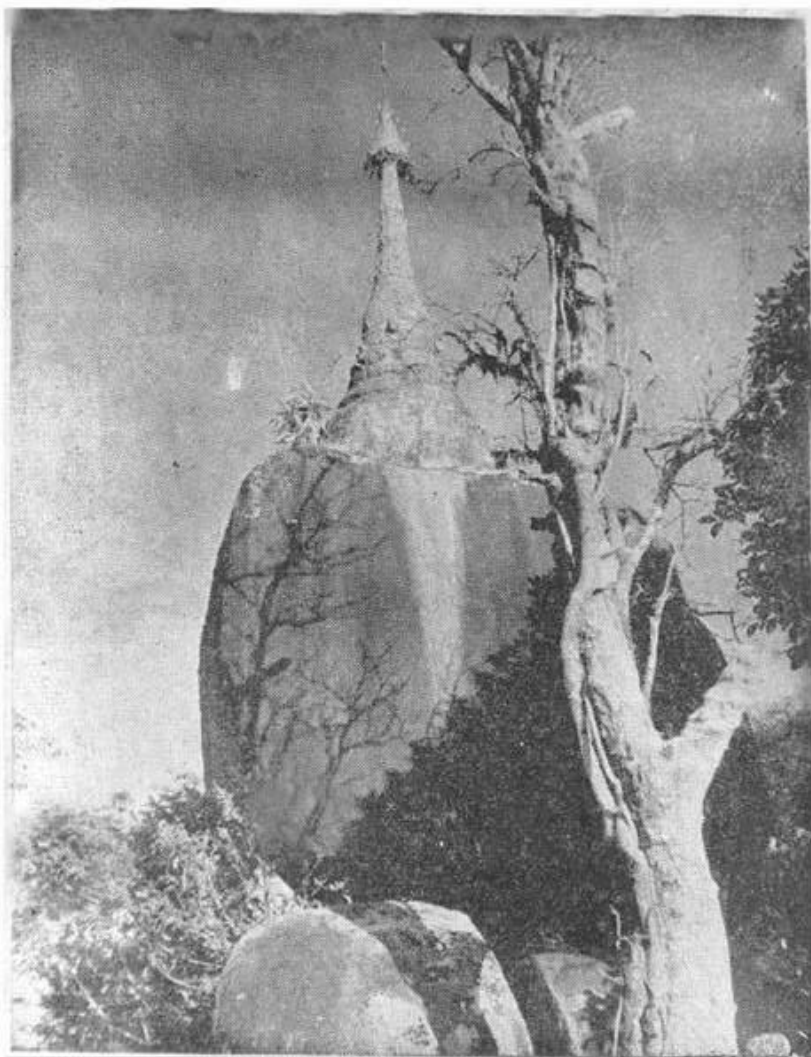

၄၇။ ရွှေနန်းကျင် သားအဘ ၃-ယောက်တို့
 ကျိုက်ထီးရိုးတောင် မဲသနရွာသို့ ပြန်လာရာ
 ရေမြောင်ကြီး ခေါ် စခန်းကြီးရောက်ခြင်း

ရွှေနန်းကျင်သည် ယင်းသို့ မင်းကြီးက နတ်စားလိုက်ရန် ခွင့်လွှတ်တော်မူလျှင် နောက်လိုက် နောက်ပါ ခြွေရံပရိသတ်တို့ကို ခေါ်သွားချေက နတ်စားရသည့် အကြောင်းကို အပေါင်းလူတို့ သိရှိကြတော့မည် သဘောပိုက်၍ နောက်လိုက် ခြွေရံတယောက်မျှ မခေါ်ဘဲ မိမိတကိုယ်တည်းပင် ဆင်းရဲသား အသွင်ဖြင့် ဘခင်ဘိုးကော်လွှတ်၊ မောင်ပန်းတင်တို့နှင့် အတူတကွ လိုက်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ သားအဘ သုံးဦးတို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့တော်မှ ပြန်၍လာခဲ့ကြရာ၊ စခန်းကြီးအရပ်သို့ ရောက်လျှင် ရွှေနန်းကျင် မောပန်းလှသည်နှင့် ခေတ္တမျှ စခန်းချရပ်နားနေကြလေ၏။ ထိုသို့ ရွှေနန်းကျင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမြို့ ပြန်အလာတွင် ခေတ္တမျှ စခန်းချ ရပ်နားနေသည်ကို အစွဲပြု၍ ထိုအရပ်ကို စခန်းကြီးဟု ခေါ်ဝေါ် သမုတ်ကြလေသည်။ ယခုအခါ၌မူ ထိုစခန်းကြီးအရပ်ကို ရေယဉ် စမ်းမြောင်းကြီး အမြဲရှိသည်ကို အစွဲပြု၍ ရေမြောင်ကြီးဟု သမုတ်ခေါ်ဝေါ် ကြကုန်သတည်း။

ရွှေနန်းကျင်တို့သာအဘာ ကျိုက်ထီးရိုးတောဘင်တွင် နတ်ကျားလိုက်နေပုံ။

စခန်းကလေးဘုရား စေတီတော် အစစ်အမှန်ပုံ

၄၈။ ရွှေနန်းကျင် သားအဘ ၃-ယောက်ကို
ဟုန်းနတ်ကြီး ကြိမ်းပောင်းပြီး
နတ်ကျားနှင့် လိုက်ခြင်း

ထိုကဲ့သို့ သားအဘသုံးဦးတို့ စခန်းကြီးအရပ်၌ စခန်းချရပ်နားနေကြသောအခါ၊ ဟုန်းနတ်ကြီးသည်၊ ရွှေနန်းကျင် သားအဘ တစ်ဦးတို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှ ပြန်လာကြရာ၊ ယခု စခန်းကြီး ဒေသသို့ ဆိုက်ရောက်လျက်ရှိကြလေပြီ။ ငါ့ပိုင်ဆိုင်ရာ နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်ကြလေပြီ ၎င်းတို့ ကုသိုလ်ကံ နိမ့်ကျသည့် အခါတွင် ငါ့ကြံစီ နှိပ်စက်ထုခံရတော့မည် သဘောထား၍ အခွင့်ကို ကြည့်ရှုစောင့်စားကာ နေလေ၏။

ရွှေနန်းကျင် သားအဘတစ်ဦးတို့သည်လည်း။ စခန်းကြီးအရပ်မှ ထ၍ အစဉ်အတိုင်းလာကြရာ၊ စခန်းကလေး အရပ်သို့ ဆိုက်ရောက်လျှင်၊ ရွှေနန်းကျင် မောပန်းလှသဖြင့်၊ စခန်းချ ရပ်နားနေကြရ ပြန်လေ၏။ ထိုကဲ့သို့ မိဖုရားကြီး ရွှေနန်းကျင် စခန်းချရပ်နားနေသည်ကို အစွဲပြု၍ ၎င်းအရပ်ကိုလည်း စခန်းရပ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြရာ၊ နောက်မှ ပထမနားနေရာ အရပ်သို့ စခန်းကြီး၊ ဒုတိယ နားနေရာအရပ်ကို စခန်းကလေးဟု အသီးအသီး သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်ကြ ကုန်သတည်း။

ဟုန်းနတ်ကြီးသည်၊ အထက်က ဆိုခဲ့ပြီးသည့် အတိုင်း ညဉ့်ဆဲခိုပ်စက်ရအံ့သော အခွင့်ကို စောင့်စားကြည့်ရှုနေရာ ရွှေနန်းကျင် သားအဘတစ်ဦးတို့၊ စခန်းကလေးမှထ၍ လာကြရာတွင် နတ်ကျားကို လွှတ်၍ လိုက်စေလေ၏။ သားအဘ သုံးဦး တို့လည်း၊ တစ်တစ်ရပ်တည်းပင်၊ ကျောက်အား သည်းခွာနှင့် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားလမ်း အစဉ်အတိုင်း၊ ပင်ပန်းကြီးစွာ အစွမ်းရှိသမျှ ပြေးခဲ့ကြလေ၏။ ရွှေနန်းကျင်မှာ ထိုကဲ့သို့ ပြေးလွှားရင်းပင်၊ အားထားကိုးကွယ်လောက်သော ကယ်မမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို များစွာ တောင့်တ၍လာရာ၊ အခြားတပါးသော ကိုးကွယ်ရာ တစ်စုံတရာမျှ မမြင်သဖြင့်၊ မျက်စိတွင် ပြေးရင်းမြင်ရသော ကျိုက်ထီးရိုး ရှင်ပင်ကိုသာ ကယ်တော်မူပါ ကယ်တော်မူပါ တစာစာ တတွတ်

တွတ် ရှုတ်ဆို ပြည်တမ်းရင်း ပြေးခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ပြေးခဲ့ ကြလေရာ ကျိုက်ထီးရိုး ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့်၊ ကျားသည် မှီအောင်မလိုက်နိုင် ရှိသဖြင့် ပန်းတင်ကျောက် အနီးသို့ အရောက်တွင် တန်ရပ်၍ နေရစ်လေ၏။

၄၉။ ရွှေနန်းကျင် အမောဆိုခါ အနိစ္စရောက်ပြီး ကျောက်ရုပ်ကြီး ဖြစ်ခြင်း

သားအဘသုံးဦးတို့သည်၊ ပြေးလာ၍ ခရီးအတော် ပေါက်လျှင် ပင်၊ နောက်သို့ ပြန်၍ကြည့်ရာ၊ ကျားကိုမမြင်သော်လည်း၊ ကြောက် လန့်ခြင်း ကြီးစွာနှင့် မနေ မနားပင်၊ ဆက်လက်၍ ပြေးခဲ့ကြရာ၊ ကျောက်သမ္ဗန်အလွန် တောင်အတက် လမ်းစောင်းနားသို့ ရောက် သော အခါ၊ ရွှေနန်းကျင်သည်၊ နဂိုပကတိကပင်၊ မကျန်းမမာခြင်း ရှိသည်တကြောင်း၊ မိန်းမဖြစ်သည့်ပြင်၊ ငယ်ရွယ်စဉ် အခါမှစ၍ ပင် ပန်းကြီးစွာ သွားလာဘူးသူ မဟုတ်သည် တကြောင်း၊ ကိုယ်လက် မပေါ့မပါး၊ သားသန္ဓေရှိသည် တကြောင်းများကြောင့်၊ ပင်ပန်း မောဟိုက် လွန်အားကြီးသဖြင့်၊ တခါတည်း အားပြက်၍ လဲလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ လဲသောအခါ ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်အားပြုလျက် အတုမရှိ အံ့ဩဘွယ် တည်နေတော်မူသော ကိုယ်တော်မြတ်၏ တန်ခိုး တော်ကို ကြည့်ညိုသည် တကြောင်း၊ ဘုရားဒါယကာဖြစ်သော မိမိ သခင် ဘုရင်သီဟရာဇာမင်းကြီးကို စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာ၍ မြော်ခါ ယောင်ယမ်း၊ တမ်းမှန်းလွှမ်းဆွတ်လျက်၊ သည်းပွတ် ကြေကွဲ မှု ဝမ်း နည်းလှသည် တကြောင်းများကြောင့် မောအားတွင် လွှမ်းအားဆင့် လျက် မျက်ခွက်ပြည့်လျှ အောင်မျက်ရည် အသွယ်သွယ် စီးကျပြီးလျှင် ဤအခါတွင် မိမိအမှန် စုတေ သေလွန် ရတော့မည် ထင်သဖြင့်၊ အကယ်၍ အချိန် ကျရောက် သည့် အတိုင်း ငါသေဆုံးခဲ့လျှင် ငါ၏ အလောင်းသည်ဤနေရာအရပ်မှ ရွှေ့ပြောင်းဆောင်ယူ၍ မရနိုင်ရှိပြီ။

ရွှေနန်းကျင်တို့သာအတစုတ်ကျားလိုက်၍ပြေးလွှားကြရာ၊ ကျိုက်သမ္ဗန်အထက် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်ကြီးသို့ ရောက်လုခါနီးတွင် မပြေးနိုင်ဘဲ၊ အမေဆုံ၍ အနိစ္စရောက်ပုံ။ (ယခုရှိသေးကျောက်ရင်နေရာမှာပင်ဖြစ်သည်။)

လျှင် အလွန်ပင်ပူဆွေးခါ သောကဗျာပါဒ တိုးပွားလျက် ခင်ပွန်း
ဖြစ်သော ဘုရင်တိဿဓမ္မ သိဟာနုဇော မင်းမြတ် ကိုလည်း တမ်းတ၊
ရွှေနန်းတော်ကြီးကိုအါရုံထင်ခါမြင်ရသည်သာမကသားသန္ဓေကိုလည်း
စွဲလန်း စိတ်ဒုက္ခ ပိုမိုလွှမ်းလျက် ဂယောင် ဂတမ်း တွက်တီး တုတ်တာ
နှင့် မြော်ခါမှန်းပြီး သဘိရတချက် မရတချက် နှင့်ပင် မေ့မြော ရှိ
သာ ဖြစ်နေရရှာလေတော့သည်။

တို့သို့မေ့မြောနေသော အချိန်တွင် အဘဘိုးကော်လွတ်နှင့် မောင်
ပန်းတင်တို့သည် တတ်သိကျွမ်းသမျှ သုတ်သီးသုတ်ပြာ မန်းမတ် နှိပ်
နယ် ပြုစုကြသဖြင့် မိဘုရား ရွှေနန်းကျင်သည် အနည်းငယ်သက်သာ
ကာ ပြန်လည် သတိရပါသော်လည်း ဘဝကုသိုလ်က စိမ့်ဖန်တီးလာ
သည့်အလျောက် ဘဝတပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့စေတေ သေလွန် ရတော့
မည်ကိုကေန်ဒိဋ္ဌ တွေးဆမိခါ ပဋ္ဌမအကြိမ် အမောဆို၍ ဒိဋ္ဌာန်သည်
အတိုင်း ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ ဒိဋ္ဌာန်ပြီး ကျိုက်ထီးရိုးဘံတော်ရှင် စေ
တီတော်မြတ်ကြီးကို လွန်မင်းစွာ အားကိုးသည့် အနေဖြင့် ရှိသေစွာ
လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးဦးချ ဆုတောင်းကာ တပည့်တော်မ၏ ဒိဋ္ဌာန် ဆု
ပေး သည့်အတိုင်း ပြည့်စုံ တည်ရှိ ပါစေသားဟု ကျိုက်ထီးရိုး ဘံ
တော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီး တည်ရှိရာသို့ ဦးခေါင်းထူမလျက် ဇီဝိန်
အသက်ထွက်ကာ သေဆုံးရှာလေသတည်း။

၇၀။ မိဘုရားရွှေနန်းကျင်ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ခြင်း

ဤကဲ့သို့ မိဘုရား ရွှေနန်းကျင် သေဆုံးသဖြင့် အဘ ဘိုးကော်
လွတ်သည် ပန်းတင်ကို ခေတ္တအစောင့်ထားခဲ့ပြီး မဲသနရှာသို့အလျှင်
အမြန် ပြန်သွားခါ ရှေးဦးစွာ အကိုတော်သူ ရသေ့ကြီး ဘိုးခွေးဖြူ
ကို ပြောပြီးနောက် မယားဖြစ်သူ နန်းကြာ့ဘဲနှင့်တကွ တောင်ရိုးတ

လျှောက်ရှိ ဆွေမျိုး များကိုပါ မိဘုရား ဖြစ်သော သွီး ရွှေနန်းကျင်
 ဘဝတပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့စုတေ သေလွန်သွားသည့် အကြောင်း စုံ
 လင်စွာပြောဆို၍ ခေါ်ဆောင်လာပြီးလျှင် မကြာမှီမှာပင် ဆွေမျိုး
 မိတ်သင်္ဂဟများ စုံညီလာကြသောအခါ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ သူ့ထက်
 ငါ ပြောဆိုငိုကျွေးကြလေသည်။

ရွှေနန်းကျင်၏ အလောင်းကို မဲသနရွာသို့ ယူဆောင် သပြိုင်ဟ်မှ
 သင့်မည်ဟု ရသေ့ကြီးဘိုးခွေးဖြူက အမိန့်ရှိသဖြင့် သပြိုင်ဟ်အံ့သော
 ငှာ သူ့ထက်ငါ ပင့်ချီကြရာ ရွှေနန်းကျင်၏ ဒိဋ္ဌာန် ဆုတောင်းသည့်
 အတိုင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ပင့်ချီ၍မရ ဖြစ်၍ အများဝိုင်းအံ့ တူစုံ
 ပင့်ချီကြပြန်လေရာ ပင့်ချီ၍ မရသည်သာမက ကြွရုံ လှုပ်ရှားရုံ မျှပင်
 အနည်းငယ်မျှ မတတ်နိုင် ရှိကြပြန်လေသည်။

ထိုသောအခါ အဘဖြစ်သူ ဘိုးကော်လွတ်က ငါ့သွီး မိဘုရား ရွှေ
 နန်းကျင်သည် ဤနေရာကို အလွန်ပင်ခင်မင်တပ်မက်သည် သူမသေခင်
 ကလည်း သေလျှင် ဤနေရာမှာ ကျောက်ဖြစ် နေချင်သည်ဟု ခဏ
 ခဏ ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော် မြတ်ကြီးကို ရှိခိုးပြီး ဆု
 တောင်းလျက် သေသွားတယ်၊ ရွှေ့လို့လည်း မရပါစေနှင့် ဟုလည်း
 ဆုတောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ပင့်၍ ရမည်မထင်၊ မရလျှင် သူ့ကြိုက်
 သော ဤနေရာမှာပင် မီးသပြိုင်ဟ်မည့်အကြောင်း ရသေ့ကြီးဘိုးခွေး
 ဖြူနှင့်တကွဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများကိုပါ ပြောဆို တိုင်ပင်ရာ အားလုံး
 သဘောတူခါ ရွှေနန်းကျင်၌စွဲကပ်လျက်ရှိသော သန္ဓေသားကို ရင်ခွဲ
 ထုတ်ယူပြီး သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံးအလောင်းကို တပေါင်းတည်း
 ထားခါ ဤနေရာတွင်ပင်လျှင် ထင်းချောင်းများဖြင့် စုပုံပြီး မီးတင်
 ရှို့ သပြိုင်ဟ်ရာ သားငယ်အလောင်းသာ မီးကျမ်းလောင်၍ မိဘုရား
 ရွှေနန်းကျင်၏ ရုပ်အလောင်းသည် မီးမလောင် မကျမ်းဘဲ ကျောက်
 သားပကတိဖြစ်ခါ တညီရှိကျန်ရစ်လေသတည်း။

၅၁။ ရွှေနန်းကျင်ကျောက်ရုပ်တည်ရှိသောနေရာ

ဤကဲ့သို့ ထူးဆန်းဘွယ်ရာ ရွှေနန်းကျင် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ခါတည်ရှိသောနေရာသည် ကျောက်သမ္ဗန် စေတီတော်၏အလွန် ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီးသို့ ရောက်လုဆဲ၊ အများပြည်သူတို့၏ အလှူတော်ငွေဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးအာဒိစ္စနှင့် ဦးချစ်ရွှေတို့ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ တည်ဆောက်ထားသော ယခုတိုင်ရှိသည့် ရေတိုင်ကီနှစ်လုံး မရောက်မှီအနီး တောင်ထိပ် ကမ္ဘား အစွန်းကမ်းဘေးလမ်းတွင် ယခုတိုင်ရှိနေပါသည်။

ထိုအခါက ဤနေရာသို့ ရောက်သူတိုင်းသည် ရွှေနန်းကျင်ကျောက်ရုပ်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ကိုင်ကာ ဝမ်းဗိုက်တွင် ရောဂါ ကင်းရပါလို၏ ဟု ဆိုပြီးကိုင်ကြ ချက်ကိုလည်း နှိုက်ကိုင်ကြသဖြင့် ချက်တွင်းကြီး အလွန်ပင် ကျယ်လာပါသေးသည်။

နောက်များမကြာမှီ မြန်မာ ပညာရှိ အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေကြီး ဦးဘိုးရိပ်အပါအဝင် ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့က အမှတ်တရ အခြေအမြစ် ခိုင်ခန့် တည်ရှိ ဥဒါန်းတွင်ရစ်စေခြင်း အလို့ငှာ အဆိုပါရွှေနန်းကျင် ကျောက်ရုပ်ကို ဤနေရာမှာပင် မွန်းမပြင်ဆင် ထားပါသောကြောင့် ရောက်သူတိုင်း တွေ့မြင်ခါ အလွန်ပင်ဝမ်းနဲ့ သနား ကျင်နာလျက် ရွှေနန်းကျင်ကို အမျှပေးဝေကြပါသည်။

ပြုပြင်သူ ဆရာကြီးဦးမန်းက ရွှေနန်းကျင်ရှိတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဘွယ်ရာ တေးကဗျာများကို စီကာပတ်ကုံးနှင့် ရေးစပ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့မြင် ဘတ်ရှုနိုင်ကြပါသည်။

တေးကဗျာမှာ-

လမ်းမြေတွင် နန်းရွှေကျင် အသေထူးလှချေရဲ့ အရူးပမာသို့ နစ်ဘာဖြစ်တာတုံး၊ ဆေးမပါ နှာမရှိသော်လဲ ဘေးဘယာ ဘယ်ဟာ ထိတယ်ကွယ် ပြောလှည့်ပါအုံး။ ကိုလည်း တွေ့မြင်ဘတ်ရှုခါ ဘုရား ဖူးများပင် ဝမ်းနည်းစွာ ဆိုလေ ယခုတိုင် ရှိကြပါလေသည်။

၅၂။ ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကို
ထပ်မံပြင်ဆင်လှူဒါန်းခြင်း

ထိုစေတီတော်မြတ်ကား မူလပဌမ သိကြားမင်းနှင့် သိဟရာဇာ
မင်းတို့ တည်တော်မူကြစဉ်က အမြင့် ဉာဏ်တော် ၃-တောင် တမိုက်
သာရှိသည်။ နောက် စစ်တောင်းမြို့ဝန်မင်း လှသိခံသူ သွီး မောင်နှံ
တို့က ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၈၅-ခုနှစ် ပြာသိုလဆန်း ၅-ရက် တနင်္ဂ
နွေနေ့ အပြီးသတ် စေတီတော်ကို ထပ်မံပြင်ဆင်၍ ရွှေထီးတင်ကြရာ
တွင် အမြင့်ဉာဏ်တော် ၁၂-တောင်မျှ ရှိလေသည်။

၅၃။ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်၏ မြောက်ဘက်အရပ်ရှိ
တောင်တော်နှင့်စေတီတော်များအကြောင်း

ကျိုက်ထီးရိုးတောင် မြောက်ဘက်၌ အတ္ထုပ္ပတ္တိပါပြီးအတိုင်း မုဆိုး
တောင်၌ အရိုးစေတီတော်ရှိရာ ထိုစေတီတော်၏ အနောက်ဘက် ရင်
ပြင်ကျောက်ပေါ်တွင် ဒူးရာသဏ္ဍာန်၊ ခွေးခြေရာသဏ္ဍာန် အရာများ
ယခုတိုင် ထင်ရှားရှိသည်။ ၎င်း အရာများကို မုဆိုးကြီး၏ဒူးရာ၊ မုဆိုး
ကြီး၏ ခွေးခြေရာများ ဖြစ်သည်ဟု သမုတ်ပြောဆို ကြကုန်၏။ ၎င်း
စေတီတော်၏တောင်ဘက် မုဆိုးကြီး ထမင်းခြောက်လှမ်းသော နေရာ
ဟု သမုတ်ကြသော ကျောက်ဖျာထက်၌ ယခုတန်ဆောင်း ဆောက်
ထားသည်။ ထိုတောင်မှာလည်း ဂူအများပင်ရှိ၏။

ကျိုက်ထီးရိုးလေး စေတီတော်သည် ရှေးယခင်က မကြာမက နံ့သာဆီများ စီးယိုနေသဖြင့် ကျိုက်ဆီယိုဟုလည်းခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြလေသည်။

နဂါးဘုရား၊ ဖါးဘုရားစေတီတော်များသည် ဤသမိုင်းတွင်ဖော်ပြသည့် ကျောက်ထပ်ကြီး အနီး နဂါးမနှင့် ဖါးမကြီးတို့ တွေ့သော နေရာဖြစ်ကြောင်း အထိန်းအမှတ်ကို ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း အဖွဲ့မှ ရှေးအခါကတည်းကပင် နောင်လာနောက်သား ရဟန်းရှင် လူအများ သိရှိ စေခြင်းငှာ စေတီတော်များ တည်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျောက်ထပ်ကြီး အပေါ်တွင်လည်း ရှေးအခါကတည်းကပင်လျှင် ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့က စေတီတော် ၂-ဆူကို တည်ထားကြလေသည်။

မုဆိုးတောင်မှ မြောက်ဘက် တမိုင်လောက်တွင် ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော်လေး (ခေါ်) ကျိုက်ဆီယို စေတီတော် ရှိပါသည်။ ၎င်းမှ ဆက်လက်၍ တမိုင်လောက်တွင် နဂါးစေတီ၊ ဖါးစေတီ ဘုရားများ ရှိပါသည်။ ၎င်းမှဆက်လက်၍ တမိုင်ခွဲခန့်တွင် ကျောက်ပြားကြီးများ ၂ ခု ထပ်လျက် ကျောက်ထပ်ကြီးရှိသည်။ ထိုကျောက်ပြား ကြီးသည် အမြင့် ၁၂-တောင်ခန့် အရှည် ၂၀-တောင် ခန့်စီ ရှိလျက် ထိုကျောက်ထပ်ကြီးအပေါ်တွင် စေတီတော် ၂ ဆူတည်ထားသဖြင့်ဘုရားဖူးပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျိုက်ထီးရိုးရောက်လျှင် အဆိုပါ စေတီတော်များသို့ စိတ်အားထက်သန် ပျော်ရွှင်စွာ သိဆိုကခုန်ကာ သွားရောက် ဖူးမျှော်ကန်တော့ကြလေသည်။ နဂါးဘုရား၊ ဖါးဘုရားစေတီတော်များသည် သမိုင်းအရ နဂါးမနှင့် ဖါးမတို့ တွေ့ကြသော နေရာကို အသိအမှတ်အဖြစ် ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့က စေတီ တည်ထားပါသည်။

၅၄။ ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်စေတီတော်ကြီး၏
ယင်ပြင်ပေါ်တွင်ရှိ ကျောက်စင်ကြီးကြီးအကြောင်း

ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ယံ မြေယင်ပြင်ပေါ်၌ရှိသော ကျောက်ကြီး
မှာ တိဿရသေ့ကြီး စင်္ကြံကြွတော်မူသော နေရာဖြစ်၍ စင်္ကြံကျောက်
တွင်ကြောင်းယခုကိုင်ဥဒါန်းစကားယင်ရှားကျေညာလျက်ရှိလေသည်။

၅၅။ နတ်ရေတွင်းအကြောင်း

ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် စေတီတော် ကျိုက်ထီးရိုး တောင်တော်
အနောက် စစ်တောင်း မြို့တက်သို့ ဆင်သောလမ်း ၂-၅ လိုခန့်ဝေး
သော နေရာတွင် ကျောင်းသစ်ဏားတဆောင်ရှိရာ ထိုကျောင်းသစ်ဏား
တွင် တောင်ငူမြို့ ရွှေကျက် ယက်မှ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ရှေ့ပန်းတိမ်
ဆရာကြီး ဦးနီကြီးမှူးသည့် ဒါယကာ ဘုရားဖူးအဖွဲ့က လင်းလွန်းပင်
ယူလာစိုက်လှူထားသဖြင့် လင်းလွန်းပင်ကျောင်းရှိ၍ ၎င်းမှဆက်လျက်
၂-၅ လိုခန့်သွားသော် နတ်ရေတွင်း ရောက်သည်။ ၎င်း နတ်ရေတွင်း
သည် ကျောက်မြောင်အကြားရှိ တွင်းငယ်ကလေးဖြစ်၍ နို့ဆီဘူးတ
ခွက်သာ ခပ်ယူသုံးနိုင်ရုံရှိသော်လည်း ခပ်ယူ၍ မကုန်နိုင်ဖြစ်သောကြောင့်
နတ်ရေတွင်းဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်၍ ဘုရားဖူးများသွားရောက်ကြည့်ရှု
ခပ်ယူသုံးဆွဲကြရာတွင် မကုန်နိုင်ဘဲ ထိုနတ်ရေတွင်းမှရေသည် ဇွဲ-ပါး
ဝေဒနာနှင့် ဘေးအန္တရာယ်များပါ ပျောက်ကင်းလွယ်သဖြင့် ယုံကြည်
စွာ အိမ်ဂေဟာအရောက် ယူဆောင်သွားကြလေသည်။ ။ အထူးသဖြင့်
တရုပ်လူမျိုးတို့သည် ထိုနတ်ရေတွင်းမှ ရေကို ၎င်းလို ရှေ့မျိုး မိဘများ
ရှိကြသည့် တရုပ်ပြည်ကိုပင်လျှင် ပို့ဆောင်ကြလေသည်။ ယုံကြည်ကြ
သဖြင့် အန္တရာယ်ကင်းကြလေသည်။ ။

၅၆။ ကျီးကန်းပါးစပ် (ခေ၀) ကျီးပါးစပ်ဂူ
တကြောင်း

အဆိုပါ နတ်ရေတွင်း၏အနီး အနောက် တဖါလုံခန့်တွင် ကျီးပါးစပ်ဂူ ရှိလေသည်။ ထိုဂူကြီးသည် ဤသမိုင်းတွင် ဝိဇ္ဇာမိဂ်နှင့် နဂါးမတို့ တွေ့ဆုံပေါင်းသင်းသော အကြောင်း၌ ဖေ၀ပြုထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးဒေသကကျော်ကာရီကထိုဂူမှအထဲသို့ဝင်သွားလျှင် စစ်တောင်းမြို့ရှိ ပေါင်းလောင်းမြစ် အရှေ့ဘက် ကမ်းနား ဇေယပဗ္ဗတ ကျောက်တောင်စွန်း အငူဖြစ်သော ကျိုက္ကလွန်ပွန်း (ခေ၀) စစ်တောင်းမြို့ဘုရား တည်ရှိထားသည်။ ဇေယပဗ္ဗတ တောင်သို့ တောက်လျှောက်ရောက်သွားနိုင်ပါသည်။ ယခုသော်ကား နှစ်ကာလ ရှည်ကြာသောကြောင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများ ကြီးမားလာသဖြင့် သွားလာခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

၅၇။ နတ်ချောက်နှင့် နတ်ချောက်စမ်း

ဤနတ်ချောက်သည် ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် ယင်ပြင်တော်၏ အနောက်ဘက် တမိုင်ခန့်ဝေးသော ချောက်ထဲတွင် ကျောက်ရေတွင်းငယ်ကလေးတခု သဘာဝအလျှောက်ဖြစ်ခါ ရေနံဆီ သံဆီပုံး တပုံးမျှသာ နှစ်ခပ်ယူနိုင်သော်လည်း နတ်ရေတွင်းကဲ့သို့ပင် ခပ်ယူသုံးစွဲ မကုန်နိုင်အောင် ရရှိနိုင်လေသည်။ ဤနတ်ချောက် ကျောက် ရေတွင်းသို့ သွားရာလမ်းသည် အလွန်တရာ မတ်စောက် သောကြောင့် ဘုရားဖူးများ အရောက်နည်းလေသည်။ သို့သော် ကုန်းတော်ပေ၀ီရှိရေသည် များသည် အခြားအနီးအနား မမ်းများမှ ရေမရနိုင်လျှင်ဤကျောက်ရေတွင်းမှပင်လျှင် ပင်ပန်းကြီးစွာ သွားရောက်ခပ်ယူ ရောင်းချ ကြလေသည်။

၅၈။ သဲဖြူချောက်နှင့်စမ်း

သဲဖြူချောက်သည် မုဆိုးတောင် စေတီ၏အရှေ့ဘက် တောင်ခြေတွင်ရှိသော စမ်းချောင်းသဖွယ် တွင်းနှင့် ကျင်းများ ရှေးအခါကပင် အနောဒတ်စသော အိုင်ကဲ့သို့ သဘာဝအားဖြင့် စမ်းရေများထွက်ပြီး နေကြလေသည်။ ထိုစမ်းရေများသည် တွင်းကျင်း ငယ်သော်လည်း ဖြေးဖြေးစပ်ယူ သုံးစွဲပါလျှင် ပရိသတ်ဗိုလ်ခြေ မရေမတွက်နိုင်အောင် သုံးစွဲနိုင်ကြပါသည်။ မကုန်မခမ်းနိုင်ပါ။

နတ်ရေတွင်းမှာလည်း ထိုနည်းတူစွာ တွင်းငယ်ကလေး ဖြစ်သော်လည်း ဖြေးဖြေးယူပါက မကုန်နိုင်သည့်ပြင် ဤနတ်ရေတွင်းမှရေသည် ရောဂါဝေဒနာများ ဒိဋ္ဌပျောက်ကင်းကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ဘုရားပူးရောက်ရှိသူတိုင်း နတ်ရေတွင်းမှ ရေကို အမြတ်တနိုး သယ်ယူဆောင်ကြပြီး ဉာဏ်ရှိသူတိုင်း အသုံးပြုကြသည်ဖြစ်၍ ကျိက်ထီးရိုးစေတီတော်ကြီးအနီးတွင် အထူးအံ့ဩဘွယ်ရာ ဌာနများ ဖြစ်ကြပေသည်။ အဆိုပါ တွင်းငယ် ကျင်းငယ် စမ်းချောင်းသဖွယ်တို့ကို သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စွာ ရှိစေရန် ဂေါပက ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့က ၁၂၆၆-ခုနှစ်ကစ၍ ပြင်ဆင်ထားပြန်လေသည်။

၅၉။ ကျီးပါးပေဂူမှ ကာကုဏ္ဍဘိလူးကြီးနှင့် သဲဖြူချောက်မှ ဘိနို (ခေ၀) ဝါဠုယကွသုရကြီး အကြောင်း

အဆိုပါ ၁၀ လူးနှင့် သူရဲကြီးများသည် ၎င်းအရပ်တို့၌ ရှိနေသည်ဟု ကောဠုယာဠုစကား အစဉ်ပွားသည်ကို ကြားသိမှတ်သားရသည့် အရ ရှေးက ဥဒါန်းအစဉ်ထွန်း၍ နွမ်းမိုန်တိမ်ကောခြင်းမဖြစ်ရလေအောင် ရည်ဆောင်မြော်ခေ၀သော စိတ်ထားဖြင့် နောင်လာနောက်သားတို့ ကောင်းစွာသိရှိကြစေရန် ၎င်းတို့၏ ရုပ်ပုံများကို ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းဂေါပက လူကြီးမင်းတို့ စီမံပြုလုပ်၍ထားကြကုန်၏။

၆၀။ ငပန်းတင် ကျောက်မှ ဟုန်းနုတ်ကြီး အကြောင်း

ငပန်းတင်ကျောက် ဟုန်းနုတ်ကြီးနှင့် ကျားသူ့တို့မှာ ကျိုက်ထီး
ရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ သမိုင်းတွင် ပါရှိသည့် အတိုင်း
ရွှေနန်းကျင်သားအဘတို့ကို ကျားနှင့် လိုက်စေရာ စေတီ တော်မြတ်
တန်ခိုးတော်ကြောင့် မှီအောင် မလိုက်နိုင်ဘဲ ထိုပန်းတင် ကျောက်သို့
အရောက်တွင် တန်ခိုးရပ်၍ကျန်ရစ် ရကြောင်းကို ထင်ရှား စေလိုသဖြင့်
၎င်းရုပ်ပုံများကို ဂေါပကလူကြီးမင်းတို့ ပြုလုပ်၍ ထားကြကုန်၏။

၆၁။ ကင်ပွန်းစခန်းနုတ်ကြီးနှင့် စီးတော်ကျားပါ
သူရဲကြီးအကြောင်း

ကင်ပွန်းစခန်းအရပ်၌ တန်ခိုးလူဦးပါဒ်ကြီးသော (မဟာရက္ခိန္ဒ)
နုတ်ကြီးနှင့် ရဲကျော်အမည်ရှိသော (ဒေဝယက္ခ) သူရဲကြီးများရှိသည်
ဟု ဥဒါန်းစကား ထင်ရှားကျေညာခြင်း ရှိသည်နှင့်အညီ ကျိုက်ထီး
ရိုး စေတီတော် မြတ်၏ မြေနယ် နိမိတ်အရပ်၌ အမြဲ ကြည့်ရှု စောင့်
ရှောက်နေထိုင်သော ဘူမစိုးနတ်၊ ရုက္ခစိုးနတ်များ အမှန်ရှိမည်ယုံကြည်
ချက်အရ ရှေးကဥဒါန်း မန္တမီးမမှိန် မတ်မိမပျောက် အစဉ်အရှည်တည်
၍ နောက်ကာလလူများ ထင်ရှားသိသာကြရန် အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်စေ
ခြင်းငှာ ထိုအရှင် နတ်ကုန်း၊ နတ်နန်း စီးတော်ကျားများနှင့်တကွသူရဲ
ရုပ်များကို ဂေါပကလူကြီးမင်းတို့ စီမံပြုလုပ်၍ ထားကြကုန်၏။

၆၂။ ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင်ခါတ်မြတ်
 စေတီတော်ကို စောင့်ရှောက်နေသော
 ဘိုးဘိုးကြီးပဟာဏသိန္ဒေဝ နတ်မင်းကြီးအကြောင်း

ဤသမိုင်းတွင် ဆံတော်ရှင်ခါတ်မြတ်ကို စောင့်ရှောက်ရန် အပ်နှင်းခြင်းခံရသော ဘိုးဘိုးကြီး အကြောင်း ပါရှိ ထားသည်ကို နောင်လာ နောက်သား မှတ်သား သိရှိနိုင်ရန်အတွက် ဘဏ္ဍာတော် လူကြီးမင်းများက ကြေးရုပ်ကြီးသွန်းလုပ်ထားခဲ့ရာ အဆိုပါဘိုးဘိုးကြီးသည် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပတိ အလွန်ကြီးသောကြောင့် ယုံကြည်ကိုးစားသောသူများအား ထင်ရှားစွာ စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှု မစသဖြင့် လေးစားသော သူများ အထူးပေါများ ကြလေသည်သာမက လိုရာ ကိစ္စ များကိုလည်း ဓိဋ္ဌာန်ခါ ကျောက်လုံးကို မချီကြ၏။

တရုပ်လူမျိုးများ အထူးအားထား ယုံကြည်စွာဖြင့် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း လာရောက်ပသ ပူဇော်တင်မြှောက်ခါ ဓိဋ္ဌာန်လျက် တရုပ်များ ဓလေ့ ထုံးစံ မီးအိုးများဖောက်လျက် ဝါးမြစ် ငွေစများ ဓိဋ္ဌာန် ဆုတောင်းကာ မြှောက်ချကြလေသည်။

တရုပ်လူမျိုးများယုံကြည်ချက်မှာကား

ဤဆံတော်ရှင်ခါတ်မြတ် စေတီတော်၏ ဒါယကာသည် နဂါးနှင့် ဝိဇ္ဇာခိုင်ရိတို့ အကြောင်းဆက်သော ဥဒ္ဓမ္မပေါက်ဖွားသည့် ဝိဇ္ဇာ၊ နဂါးသား၊ သိကြားမင်း စောင့်ရှောက်သည့် ဥဒ္ဓဘား တိဿဓမ္မသီဟရာဇာ ဘုရင်ဖြစ်သောကြောင့် နဂါးမျိုးမှဖြစ်လာသဖြင့် နဂါးကို အကြောင်း ပြုပြီး တရုပ်လူမျိုးများ အထူးယုံကြည် ကိုးကွယ် ဆီးကပ်လှဒါန်းကြလေသည်။

တရုပ်လူမျိုးများမှာ ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားဖူးလာလျှင် မလာမှီ တနေ့ကတည်းက ဆံပြုတ်သက်သတ်လွတ်စားကာ ကျိုက်ထီးရိုးသို့လာ

ကြသည်။ လမ်းခရီးနှင့် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားတွင်လည်း ဆံပြုတ် သက်သတ်လွက်ပင် စားကြလေသည်။ လူဒါန်းရန်ပါလာသောစားသောက်ဘွယ်ရာ သစ်သီး အစရှိသည်များကို ဘုရားနှင့် ဘိုးဘိုးကြီးသို့ လူဒါန်းခါအချို့ ကိုပြန်ယူသွား၍ ဆွေမျိုးများရှိရာ တရပ်ပြည်ကိုပါ မကျန်စားသောက်ရန် ပို့ကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့စားကြခြင်းဖြင့်ဘေးအန္တရာယ်ကင်းခါ ကျန်းမာချမ်းသာကြသည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၂၇၅ခုနှစ်မှစ၍ ကျိုက်ထီးရိုး ကုန်းတော်ပေါ်တွင် တရုပ်အမျိုးသားများ၏ တီးမှုတ်သော ဆိုင်း ဘုဲ့ တူရိယာအစုံ အလင်ကိုပင် လာရောက် လူဒါန်းထားသည်သာမက ခိဋ္ဌာန်သော ဝါးမြစ်ဒုတ်ချောင်းများကိုလည်း လူဒါန်းထားသောကြောင့် ခိဋ္ဌာန်ကြခြင်းနှင့် ကုန်းတော်ပေါ်တွင် တစ်ခုတစ်ခုအမှားအယွင်းကြောင့် မှောင်ကျသောအခါ လေကြီးမိုးကြီး သည်းထန်သောအခါ၊ အခြား ထူးခြားသောကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်သောအခါ၊ တရုပ်တူရိယာ ဖြစ်သော တရုပ် လင်ဘန်းကို ဘုရားအစောင့်များတီးလျှင် လင်ဘန်းသံ ကြားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ယင်ပြင်တရလုံးမှ ရှိသမျှ ကြားသမျှလူအပေါင်းကို ဘုရားနှင့် ဘိုးဘိုးကြီးကို ချိုချင်ရသာ စုံလင်စွာဖြင့် လဘက်၊ ပန်း၊ ဆီမီးပါ မကျန် အချိန်အခါအလိုက် သင့်လျော်ရာတို့နှင့် ရုတ်ခြင်း အမြန်ရှာကြပူဆောင်၍ ပူဇော်ကန်တော့ တင်မြှောက်ပသ တောင်းပန် ကြရလေသည်။ ထုံးစံအစဉ်အလာကြီးတရပ် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့တင်မြှောက်ပသ ပူဇော်ကန်တော့ တောင်းပန်ကြလျှင် ချက်ချင်းပင်မိုင်းလေဝသကင်းစင်ပကြောင်း ကေန့် အမှန်ပင် ဖြစ်၍ အစဉ်အလာတရပ် ဖြစ်နေလေသည်။ တရုပ် အမျိုးသားများ၏ ဆိုက် ဆိုင်းဘုတ် တို့သည် မြန်မာပြည်တွင် ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်စေတီတော်၌အများဆုံးဖြစ်သည်ကို ဘုရားဖူးတိုင်း အသိဖြစ်ပါသည်။

၎င်းပြင် တရုပ်အမျိုးသားများတို့သည် ၃ နှစ် ၃ ခေါက် သဒ္ဓါကဏ္ဍ ထက်သန်စွာဖြင့် စေတနာကောင်းထား၍ မျက်မကွက် ဘုရားဖူးရောက်လျှင် ထောင်ကဲ (ခေါ်) သူဌေးကြီးဖြစ်သည်ဟု ကေန့် ယုံကြည်ခါ လာရောက်ကြသည်မှာလည်း ဘုရားဖူး ရဟန်းရှင် လူအများ

ပင် တွေ့မြင် သိရှိကြလေသည်။ ဤယုံကြည် ချက်ဖြင့်လည်း ထောင်
ကဲ (ခေင်) သူဌေးဖြစ်သူများ ရှိကြလေသည်ဟုအဆိုတရပ်ရှိပါသည်။

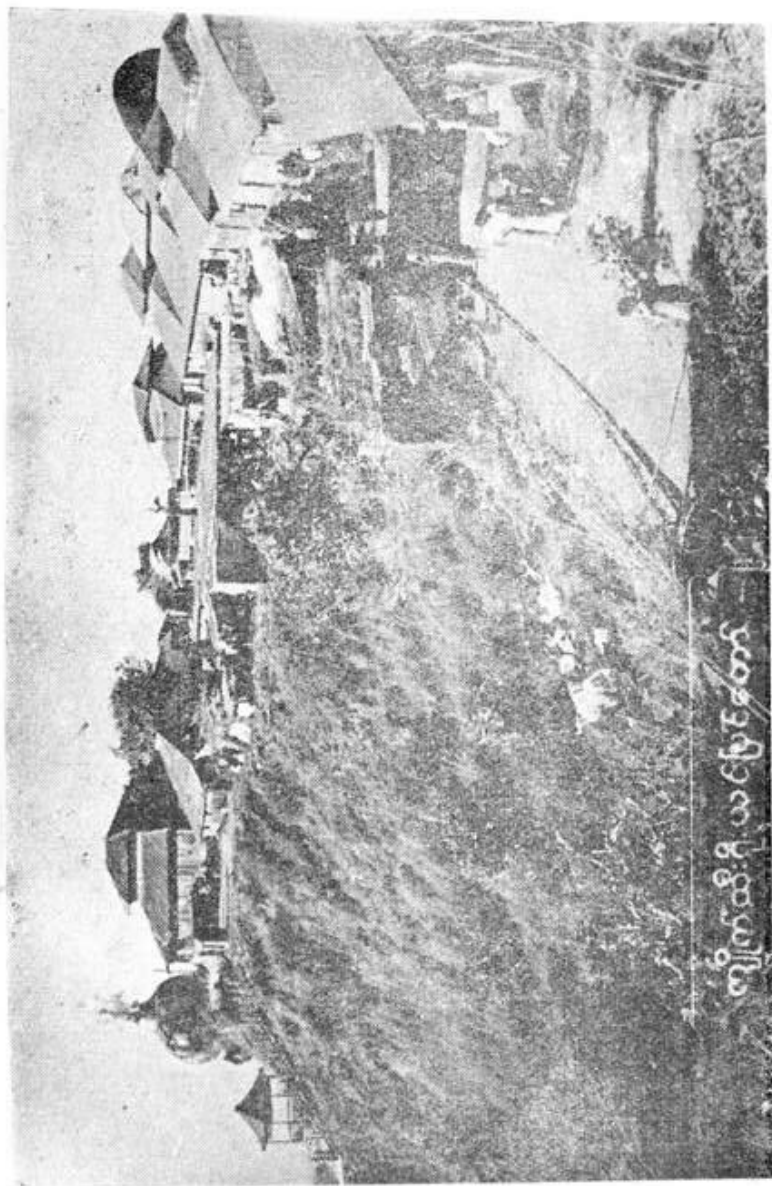

၆၃။ ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီး၏
ကုန်းတော် ယင်ပြင်တော်နှင့် နတ်တောင် ဗေဒါခိပင်
မှန်မြေ-ဖလံမြေ တံခွန်တိုင်အကြောင်း

ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ယခုရှိသော ယင်
ပြင်တော်သည် မူလက နတ်တောင်ဟု ခေါ်သော တောင် ရှိလေရာ
ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ အလွန်ထူထပ် ပေါများလျက် ရှိသဖြင့်
ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း လူကြီးမင်းများက ယင်ပြင်တော် ကျယ်ပြန့်ညီညွတ်
သာယာစေရန် တူးဖော် ပြုဖျက်ခါ ပြုပြင် ထားသော်လည်း နတ်
တောင်ဟူသော အထိန်းအမှတ် ရှိထားစေခြင်းငှာ တောင်ကို အနည်း
ငယ် ချိန်ထားကြသည်ဖြစ်၍ ယင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ဆံတော်ရှင်စောင့်
ဘိုးဘိုးကြီး အနီးမှာပင် ရှိနေပါသည်။ ဤနတ်တောင်ပေါ်တွင် ရန်
ကုန်မြို့ ၁၀-လမ်း ပွဲစားကြီး ဦးဘိုးစောနှင့် ဇနီးသားသမီး တစ်ထို့က
လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၅-နှစ်က ကျောက်ပြား မှန်မြေ၊ဖလံမြေ တံခွန်တိုင်ကြီးတခု
စိုက်ထူလှူဒါန်းထားပါသည်။

၎င်းပြင် ဤတံခွန်တိုင် အနီးတွင် တောင်ဝှဲ ရွှေကျက်ယက်မှ ဆရာ
ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ရွှေပန်းကိမ်ဆရာကြီး ဦးနီကြီးမှူးသည့် ဘုရားဖူး
ဒါယကာ အခွဲကကျိုးပါးစေသွားသော လမ်းတွင်ရှိ ကျောင်း သင်္ခန်း
တွင် စိုက်ပျိုးလှူဒါန်းသော လင်းလွန်းပင် ဒါယကာများက မဟာဗေဒါ
ပင်ကိုလည်း စိုက်ပျိုးလှူဒါန်းထားပါသည်။

ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် စေတီတော်ကြီး၏ ယင်ပြင်တော်သည်
မူလက ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ပေါများကာ နတ်တောင်ဟု
ခေါ်သော တောင်ငယ်တခုရှိနေရာ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့ကယင်ပြင်

ကျိုက်ထီးရိုးယင်ပြင်တောင်ပုံ။

ကျိုက်ထီးရိုးယင်ပြင်တောင်ပုံ။

တော်ကျယ်ပြန့်ညီညွတ်ရေးရန်တူးဖော်ဖြိုဖျက်၍နတ်တောင်ဟု အထိန်းအမှတ်သာ ထားလျက် အများပြည်သူတို့ လှူဒါန်းသည့် ဘဏ္ဍာတော်ငွေဖြင့် ဖလံမြေ မှန်မြေ၊ ကျောက်ပြားများ ဝင်းသည့်အပြင် ကြီးကျယ်လှစွာသော သစ်သား၊ ဇရပ်ကြီးများ၊ ဆောက်လုပ် ထားသည့်အပြင် သံထည်ဖြင့် သိမ်ဘော်ကြီးကိုလည်း ဆောက်လုပ်ထားပါသည်။

၎င်းအပြင် ရန်ကုန်မြို့မှ တရပ်သူဌေးကြီး ဦးကင်ပီ နှင့် ဇနီး ဒေါ်ဒေါ်ဆင် သားသမီး တစုတို့ကလည်း သံဇရပ်ကြီး ၃-ဆောင် ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းထားပါသည်။

အံတော်ရှင် စေတီတော်၏ အရှေ့ သစ်သား အာရုဏ်ခံတန်ဆောင်းမှာ ဒေးဒရိုမြို့မှ ဒေါ်သေ့နှင့်သားသမီးတစု ကောင်းမှုဖြစ်ပါသည်။

သံအာရုဏ်ခံ တန်ဆောင်းမှာ ရန်ကုန်မြို့ ဦးဘချီ ဒေါ်သန်းမေနှင့် သားသမီးတစု ကောင်းမှုဖြစ်ပါသည်။

စေတီတော်၏အောက်တွင် သံ အာရုဏ်ခံ တန်ဆောင်းမှာ ရန်ကုန်မြို့ ပုဏ္ဏတောင် ဦးပေါ် ဒေါ်မြမေ သားသမီးတစု ကောင်းမှု ဖြစ်ပါသည်။

ယင်ပြင်တော် ပေါ်တွင်ရှိ မှုပ် ၄ မှပ်နှင့် ဆောက်လုပ် ထားသော သံအာရုဏ်ခံ တန်ဆောင်းမှာ ရန်ကုန်မြို့ လက္ခာလမ်း ဦးဘဘီ ဒေါ်ဒေါ်ဟန်နှင့် သားသမီးတစုကို ကောင်းမှုဖြစ်ပါသည်။

၎င်းအပြင် အများပြည်သူ ရဟန်းရှင်လူတို့ ပါဝင်ကူညီ လှူဒါန်းသော အလှူတော်ငွေဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးအာဒိစ္စက ကြီးမှူး၍ အကျိုးတော်ဆောင် ဦးချစ်ရွှေဆောင် ရှက်သော ရေစက် ရေကန်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးအာဒိစ္စကျောင်းသည် အများပြည်သူတို့ ကောင်းမှု ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းအပြင်ကုန်းတော်ယင်ပြင်တွင် နတ်တောင်နှင့် ဖလံမြေ တံခွန်တိုင် စိုက်ထူသော ပွဲစားကြီး ဦးဘိုးစော၏ တပည့်ဖြစ်သူ ရန်ကုန်မြို့

၁၀ လမ်းနေ ကုန်သည်ကြီး နော်ကယား ယံကမတို့ကလည်း ကုန်
ကရစ် တံတိုင်းကြီးတခု ကြေးဟင်္သာရုပ်ကြီးတင်လျက် စိုက်ထူ လှူဒါန်း
ထားသည်။

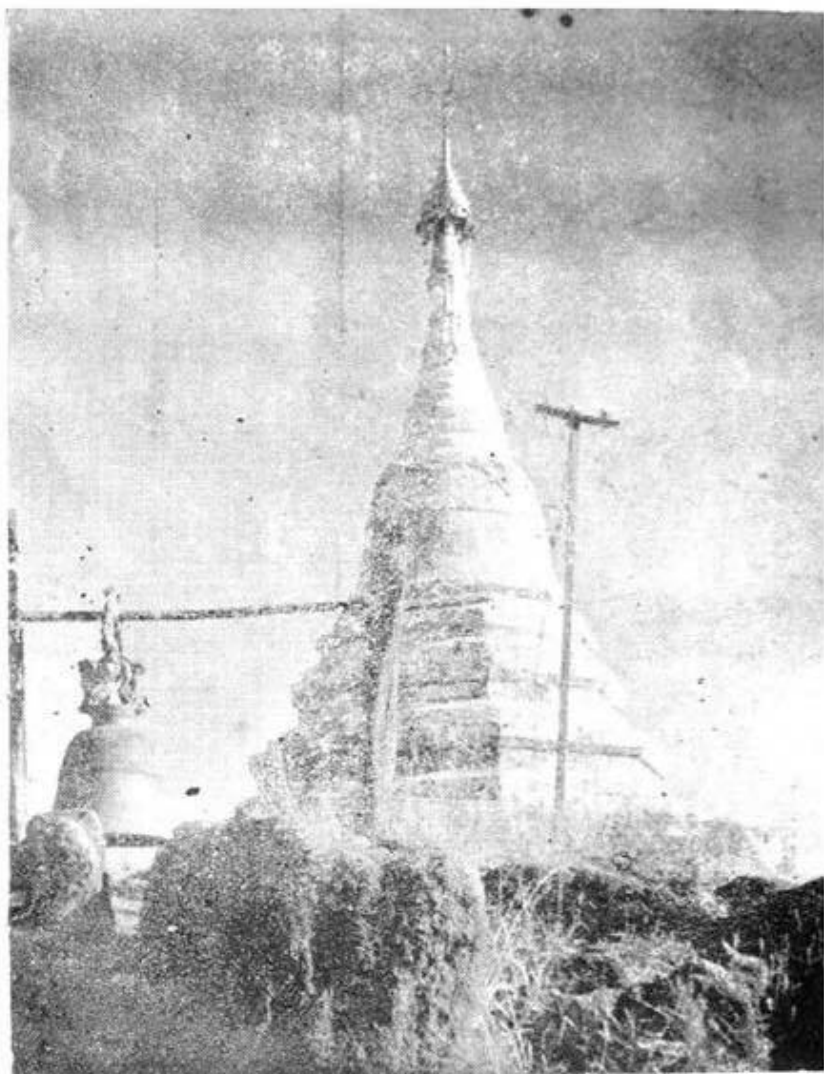
နတ်တောင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျိုက်ဆီတော် ဆံတော်ရှင်၏သမိုင်း
ရုပ်လုံး များကိုလည်း ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း အဖွဲ့က ပြုလုပ်ထားလျက် ရှိ
ပါသည်။

၎င်းပြင် အများပြည်သူများ ပါဝင် လှူဒါန်းကြသည့် ငွေ ကျိုက်
ထီးရိုး ဘုရားပွဲတော်ချိန် ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့မှ ရွှေဆိုင်၊ စားသောက်
ဖွယ်ရာဆိုင်၊ ရေ၊ ထင်း၊ အစရှိသော ဆိုင်ငယ် များပါ လေလံပစ်
ရောင်း အခွန်တော်ကောက်ခံရငွေဖြင့် ဘဏ္ဍာတော်ရုံး၊ ဘုရားဖူးများ
တည်းခိုရန် ဇရပ်ကြီးများနှင့် သိမ်တော်ကြီးကိုပါ ဆောက်လုပ်ထား
ခါ ယင်ပြင်တွင် ဖလ်မြေ မှန်မြေ ကျောက်ပြားများကိုလည်း စတင်
ခင်းရာမှ ပြည်သူ ဘုရားဖူးများက ထပ်မံ ခင်းလှူကြပါသည်။

ဆံတော်ရှင် ရသေ့ ဥက္ကောင်း ကျောက်တော် စေတီသို့ ကူးသန်း
သွားလာရန် သံတံတားကိုလည်း ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း အဖွဲ့က ပင်လျှင်
ပြုလုပ်ထားပါသည်။

ယင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ မုဆိုးတောင်သို့ သွားရာလမ်း လက်ျာဘက်
ရှိ မုဆိုးတောင်သို့ အဆင်းတွင် ရှိသော ကျောက်ပြားကြီး သည်
ဟိဿရသေ့ကြီး စင်္ကြံကြွသော နေရာ ဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်
စင်္ကြံကြီးဟု ယခုတိုင် ထင်ရှားခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။

မုဆိုးတောင်စေတီဘုရား အစစ်အမှန်ပုံတော်

၆၄။ မုဆိုးတောင်အကြောင်း

မုဆိုးတောင်သည် ရှေးအခါက ကရင်မုဆိုးကြီး နေထိုင်သဖြင့် မုဆိုး တောင်ဟု အမည် တွင်လေသည်။ ဤ တောင်တွင် မုဆိုးကြီး ထမင်းခြောက်လှမ်းသော ကျောက်များနှင့် ဒူးတောက်သော နေရာ များပါ ရှိသည်သာမက မုဆိုးကြီးနေထိုင်သော ဂူများလည်းရှိလေ ရာ၊ အချို့တောပျော်ရသေ့ ဇော်ဂျီများလည်း ထိုဂူများ၌ ပင်လျှင် နေထိုင်ကြသဖြင့် ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် စေတီတော် ယင်ပြင်နှင့် မုဆိုးတောင်အကြား ဂူအမြောက်အများရှိလေသည်။ သံအာရုဏ်ခံ တန်ဆောင်းမှာ အများပြည်သူ ရဟန်းရှင်လူတို့ လူဒါန်းသော ဘဏ္ဍာ တော်ငွေမှ ဘဏ္ဍာတော်ထိန်းအဖွဲ့က ဆောက်လုပ် ထားလေသည်။

၆၅-ရသေ့ တောင်အကြောင်း

ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်ကြီး၏ တောင်ဘက်တွင် သီးခြားတည်လျက်ရှိသော တောင်ကြီးကို တိုင်းတောင်ဟုခေါ်သည်။ ထို တောင်၌ တိဿရသေ့ကြီးကို အမှီပြု၍ လာရောက်ခါ တရားအားထုတ် ကျင့်ကြံနေထိုင်ကြသော ရသေ့ သူတော်စင်တို့ နေထိုင်ခြင်းနှင့် တိဿ ရသေ့ကြီးလည်း မကြာခဏ သွားရောက် နေထိုင်ကြသောကြောင့် ရသေ့ တောင်ဟု ခေါ်တွင်လေသည်။ ဤတောင်ထိပ်တွင် အလွန်ထူး ဆန်းသော ကျောက်ရေကန်ကြီး တခုရှိခါ ရေအလွန် ပေါများလျက် တန်ခိုးအာနိသင် ရှိသော ဆေးပင် အများအပြားရှိလေသည်။

ထိုတောင်တွင် စစ်ကွင်းမြို့မှ ဆရာတော် ဦးစန္ဒောဘာသ အရှင် သူမြတ်သည် လွန်ခဲ့သော ၁၂၇၄-ခုနှစ်လောက်က ကြွရောက်သီတင်းသုံး ကျင့်ကြံနေထိုင်သောကြောင့်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်တိုက် ပိုင်ရှင် ဒီးဒုတ်ဆရာဦးဘချိုအဖွဲ့သားများသည် သွားရောက်ပြုပြင်ခါ၊ အများ ပြည်သူကောင်းမှု ရုပ်ပွားတော် တဆူတည်ထောင် လှူဒါန်းလေသည်

သာမက၊ စခန်းမြောင်တခုကိုပင် ဒီးဒုတ်မြောင်ဟု အမည်မှည့် ထားလေသည်။

ဆရာတော် ဦးစန္ဒောဘာသ မရောက်လာမှီကာလက ဦးဗုဒ္ဓေါဆိုသော လူသူတော်တယောက်လည်း နေထိုင်ဘူးလေသည်။ ၎င်း တိုင်းတောင်(ခေင်) ရသေ့တောင်ကြီးသည် ကင်ပွန်း စခန်းမှ တောင်နှင့်မြောက် အရှေ့သို့ ခပ်ယွန်းယွန်းတည်ရှိသဖြင့် ကျိုက်ထီးရိုး ဆံတော်ရှင် စေတီတော်ကို အပေါ်မှ ပူးမျှော်ခြင်း မပြုနိုင်ပါ။ သို့သော်မျှော်တော်မူစခန်းသို့ရောက်လျှင် အရှေ့ဘက်သို့ယွန်းလျက်ရှိသော တောင်၏ အစွန်းလွန်သဖြင့် ဤမျှော်တော်မူ စခန်းမှ ပဋ္ဌမအကြိမ် ပူးမျှော်နိုင်ပါသည်။

ထိုမှ တဖန် ဘိုးပြန်တောင် စိုင့်တမော့ စခန်းများမှလည်းဒုတိယအကြိမ်ပူးမျှော်နိုင်ပါသည်။

၆၆။ ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီးသို့ ပူးမျှော်ရန်ခရီးစဉ်အကြောင်း

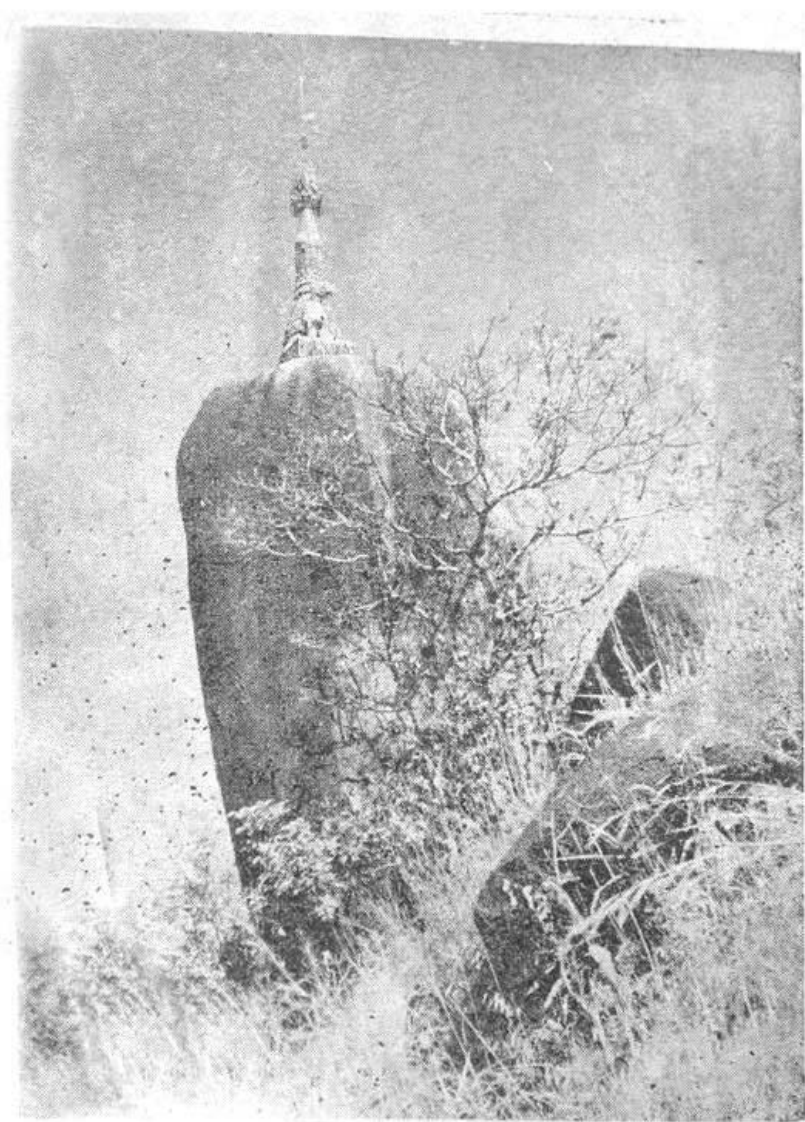
ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်သို့ သွားရန် လမ်းစခန်းများမှာ ယခင်သွားသော လှည်းလမ်းအတိုင်း အင်္ဂလိပ်အစိုးရက လွန်ခဲ့သော ၁၂၇၆-ခုနှစ်လောက်က ကတ္တရာလမ်း ပြုပြင် သောကြောင့် မော်တော်ကားများနှင့် လွယ်ကူစွာသွားလာနိုင်လေရကား ခရီးသည်တင် မော်တော်ယာဉ်များ ကျိုက်ထိုဘူဘာရုံတွင် အဆင်သင့် ရှိလေသည်။ ယခင်လှည်းလမ်းခရီးဖြင့် အပန်းဖြေသော အင်းဝ စခန်းသည် တိမ်ကောလျက် ရှိနေတော့၏။

၎င်းပြင် စစ်ခောင်းမြို့မှလည်း ရှေးယခင်အဘိုင်း လှည်းဖြင့်သွားနိုင်၏။ လှည်းလမ်းခရီးမှာ ၁၁-မိုင်ရှိလျက် ဘောင်တက်ခရီးမှာ အလွန် မတ်စောက်လျက် ၆-မိုင်ရှိသည်။ ပွဲလော်ရက်များတွင် အချို့

မြတောင်စေတီတော် အစစ်အမှန်ပုံ

လွမ်းတေတီ အစစ်အမှန်ပုံ

စစ်တောင်းမှ တက်ကြသည်။ ထိုအခါ နားနေရန် ဈေးဆိုင် များနှင့် ရေခုမ်းစင်များရှိ၏။

ကျိုက်ထိုဟုတက်လျှင် ဘုရားကုန်းတော်ထိ ၁၆-မိုင်ဖြစ်ပြီး လှည်းနှင့် မော်တော်ကားလမ်းမှာ ၉-မိုင်ရှိ၍တောင်တက်စခန်းမှာ ၇ မိုင်ခွဲရှိလေသည်။ ကင်ပွန်းစခန်းမှ ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်အရောက် စခန်းပေါင်း ၃၇ စခန်း ရှိလျက်မုန့်ပဲသရေစာဆိုင်များ ဆောက်လုပ် ထားသဖြင့် ကောင်းမွန်လုံလောက်စွာ စားသောက်တည်းခိုနေထိုင်ညအိပ်နိုင်လေသည်။

ရေမြောင်ကြီးစခန်း(ခေ၁) စခန်းကြီးတွင်ရေမြောင်စမ်းချောင်း အလွန်ကောင်းသဖြင့် ဘုရားဖူးများ စခန်းနားရပ် တည်းခိုကာ စားသောက် နေထိုင်နိုင်ရန်အတွက် ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း အဖွဲ့က ဇရပ်ကြီးများ ဆောက်လုပ်ထားပါသည်။ ဤစခန်းသည် ကျိုက်ထီးရိုးတောင်လမ်းတွင် အကြီးဆုံးသော စခန်းဖြစ်သဖြင့် စားသောက်ဘွယ်ရာ ဆိုင်ကြီးများ တည်ခင်းရောင်းချ ညှော်ခံသည့် နာမည်ကြီးစခန်း တခုဖြစ်ပါသည်။

၆၇။ ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်ကြီးသို့
တောင်တော်စခန်းခရီးစဉ်အကြောင်း

ကင်ပွန်းချောင်း စခန်းမှ ၁။ ဆင်ဆွဲလမ်း။ ၂။ ရေမြောင်ကလေး။ ၃။ ရုံးပင်။ ၄။ ဒညင်းပင်။ ၅။ မရမ်းတောင်။ ၆။ ဇင်ပြွန်းပင် (၁)မိုင်ရောက်၏။ ၇။ ရွှေရင်စို့။ ၈။ ရွှေရင်သာ။ ၉။ ကဒပ်ချောင်းလမ်းခွဲ သို့မဟုတ် မော်တော်ကားလမ်းခွဲ။ ၁၀။ သစ်ချပင်။ ၁၁။ ရေတံခွန်။ ၁၂။ ရွှေးပင်။ ၁၃။ ၂-မိုင်စခန်း။ ၁၄။ ကွမ်းသီးမြောင်။ ၁၅။ အောက်ကျောက်ဖျာ။ ၁၆။ မြင်တော်မူ။ ၁၇။ မျှော်တော်မူ။ ၁၈။ ရေမြောင်ကြီး (ခေ၁) စခန်းကြီး။ ၁၉။ ပန်းမတောင် ခုမိုင်။ ၂၀။ မဟာမြိုင်။ ၂၁။ ကွမ်းသီးသုံးပင်။ ၂၂။ ထိန်

ပင်။ ၂၃။ သရက်ပင်။ ၂၄။ ဘိုးပြန်တောင်။ ၂၅။ ဘန့်ဘွေးပင်
 ၄-မိုင်။ ကုဿီနာရုံ လမ်းခွဲ။ ၂၆။ သပြေညို။ ၂၇။ စိုင်တမော့
 အောက် ၅ မိုင်။ ၂၈။ စိုင်တမော့။ ၂၉။ အထက် ကျောက်ဖျာ။
 ၄၀။ ကျောက်လက်ဝါး။ ၃၁။ စခန်းကလေး။ ၃၂။ မူလ လမ်း
 ဟောင်းအတိုင်းသွားလျှင်တံခွန်တိုင်စခန်း။ စခန်းကလေးမှတံခွန်တိုင်
 စခန်းသို့ တောင်တက်လမ်းသည် မြင့်လွန်းသဖြင့် ဘဏ္ဍာတော်ထိန်း
 အဖွဲ့က တံခွန်တိုင်စခန်းပောင်ခြေမှ ရစ်ပတ်၍ လမ်းသစ်ဖောက်လုပ်
 ထားသောကြောင့် လမ်းသစ်မှတက်လျှင် လမ်းသာပြီး ဟုန်းနတ်ကြီး
 ရှိသော ပန်းတင်ကျောက်စခန်း။ ၃၃။ မြတောင်စေတီနှင့် လွမ်းစေ
 တီ စခန်း ၇ မိုင်။ ၃၄။ ရွှေရင်အေး။ ၃၅။ ကျောက်သမ္ဗန်စေတီ
 ၃၆။ ရွှေနန်းကျင်။ ၃၇။ ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်စေတီတော် ၇-မိုင်
 ခွဲဖြစ်သည်။

၆၈။ မြစေတီနှင့်လွမ်းစေတီအကြောင်း

မြတောင်စေတီနှင့် လွမ်းစေတီ စခန်းသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း
 ၃၀-ကျော်က ဘုရားဒါယကာ ဦးလွန်းနှင့် ဦးမြတို့ တည်ထားလှူဒါန်း
 သည်ကိုအစွဲပြု၍ လွမ်းစေတီ မြတောင်စေတီဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ် ကြ
 လေသည်။

၆၉။ ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်ဘုရားရှိခိုး

ဩကာသ၊ဩကာသ၊ဩကာသ။ရှင်တော်သကျ၊ဂေါတမဟု၊လော
 ကထိပိပန်း၊ ထွဋ်ရ၊ဟန်းလျှင် လေးခန်းသစ္စာ ပွင့်ပြီးခါသော်၊ မဟာန
 ဂရ၊ သုပိန္နဲဟု၊ နာမထင်စွာ၊ ပြည်အောင်ခြာဝယ်၊ သမ္မာ တောက်
 လင်း၊ တိဿမင်း၏ သားရင်းနှစ်ပေါ်၊ မြိုင်တောပျော်တွင်၊ နောင်

တော်တိဿ ရသေ့လှလျှင်၊ လူ့ဘာရာ၊ ထံတော်ပါး၌၊ ဝပ်တား
 ရှိသေး၊ တောင်းပန် ထွေ့ကြောင့်၊ သျှောင်ရွှေ မောလိ ထွေ့သိရံကို၊
 ဒက္ခိဟတ္တာ၊ သုံးသပ်ခါဖြင့်၊ ကြင်နာဆပွား၊ ပေးသနားသည်၊ မြသား
 ဆံကေ၊ ဓါတ်နှစ်တို့နှင့်၊ ကေလာတောင်ကွေ့၊ ရွှေရသေ့လှလျှင်၊ စုတေ
 လေငြား၊ ဆံကျစ်ကြားမှ၊ ဝှက်ထားတဆူ ရှာဖွေယူ၍၊ အတူပေါင်း
 ရုံး၊ ဆံတော်သုံးကို၊ ကိုယ်လုံး ကြက်သရေ၊ စုဝေး နေသား၊ သီလေ
 ထိပ်ခေါင်၊ ဆံကေသျှောင်၌၊ မြနှောင်ဖွဲ့ရစ်၊ ဆဲ နှစ်နှစ်လျှင်၊ သစ်
 သစ်စေတနာ၊ ဆောင်ပြီးခါသော်၊ ဇရာဒုဗ္ဗလ၊ ဖြစ်ခြင်း တကြောင့်၊
 သိကြားဗဏ္ဍ၊ တင်းမာမှုဖြင့်၊ ဤလူ့စပ်ခွင်၊ ရှုဆင်ခြင်၍၊ လျှင်လျှင်
 ချက်ခြင်း၊ အသော့ဆင်းလျက်၊ တိုင်းရင်းသထုံ၊ စိုးအုပ် ချ်သား၊
 လူ့ဘုကျော်ဟိုး၊ ရေနတ်မျိုးဟု၊ တန်ခိုးနေလ၊ ထွန်းတောက်ပသည်
 သီဟရာဇာ၊ မင်းမြတ် စွာနှင့်၊ ညီညာစီမံ၊ ရသေ့ ထံသို့၊ ကျိုးနွံ
 ကပ်ရောက်၊ တောင်းပန်လျှောက်၍၊ အံ့လောက်စရာ ဖြစ်စိမ့်ငှာလျှင်
 မဟာတိဿ မိန့်တော်ဟတိုင်း၊ ကံသီးသီး၊ ဖန်ဆင်းပြီးမှ၊ မင်းကြီး
 သိကြား၊ ရသေ့ အားဖြင့်၊ သုံးပါးသူမြတ်၊ ညီညွတ်လတ်လျက်၊ မွေ
 ဓါတ်ဆံတော်၊ မြတ်သုံးဖေကို၊ နှုန်းလျော်မဲ့ စွာ၊ ငွာပနာ၍၊ ဝိလ်
 ပါကျိုးနွံ၊ ပူဇော်ခံလျက်၊ မြမြ ဓွန်ရှည်၊ ကပ်လုံးတည်အောင်၊ မြော်
 ရည် စိတ်သန်၊ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်၊ နိဗ္ဗာန်တံတား၊ တည်းခွဲ ထားသား၊
 ထင်ရှား ကျော်ဟိုး၊ ကျိုက်ထီးရိုးကို၊ ပြိုးပြိုးလက်မှံ၊ ထိပ်ထက်ပုံ၍၊
 ကြည်ယုံမြဲစွာ၊ စေတနာဖြင့်၊ ကာယသမ္ပတ်၊ ညွတ်ဆီး ကပ်လျက်၊
 အမြတ်တနိုး၊ ကျွန်ရှိခိုးသည်၊ ကောင်းကျိုး မျက်မှောက်၊ ရောက်
 စေသော်။

ဆရာကြီး ဦးဘသောင်၏ ကျိက်ထီးရိုး ဘုရားရှိခိုး

အဗ္ဗူတံ သီဟတုလျဉ္ဇူ - သဗ္ဗလောက သိရောနာထံ။
သုပါကဋ္ဌံ အစိန္တေယျံ - ဝန္တေထူပံ အနုတ္တရံ။ ။

အဗ္ဗူတံ။ ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှား ချောက်ကမ္ဘားသို့ ကျ သွား စရာ
ကောင်းလှပါလျက်၊ မြတ်စွာဘုန်းမော် သုံးလူ့ ဘော်၏၊ ဂုဏ်တော်
များပြား၊ ဘုန်းတော်အားကြောင့်၊ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင် မကျနိုင်ဘဲ၊
စုံမြိုင်အတွင်း၊ တောင်မျှားမင်းဝယ် အစွန်းတွယ်၍ ကြက်ငယ်ဝပ်မျှ၊
တက်မြူးကြွသဖြင့်၊ ပြောပချီးကျူး၊ သဒ္ဓါစူး၍၊ အထူးတလည် အံ့ဩ
ဘွယ် ကောင်းပေထသော၊ သီသတုလျဉ္ဇူ၊ ယောဂီဓလေ့ တောမို့မေ့
သည့် ရသေ့ ဈာန်ပျော် ဥက္ခောင်းတော်နှင့် ရှုမျှော်နိုင်ယူ တူလည်း
တူတော်မူပေထသော၊ သဗ္ဗလောက သိရောနာထံ။ မျိုးတူ မျိုးခြား
လူအများတို့ သွားလာဝပ်လျှိုး၊ လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးဦးညွတ် ရာလည်း
ဖြစ်တော်မူပေထသော။ သုပါကဋ္ဌံ၊ သောင်းလောကခါတ်၊ ဇမ္ဗူရပ်
ဝယ်၊ နှံ့စပ်ကျေညာ ထောင်နေဝါသို့၊ လွန်စွာကျော်ကြား ထင်ရှား
တော်မူပေထသော၊ အစိန္တေယျံ။ ဘယ်လိုအတွက် ဘယ်အချက်ကြောင့်
မြေလျှင် တော်ဟီးပဲ့တင်တီး၍ ပြို့ပျက်မကျ ကျောက်စွန်းမျှပေ၊
တည်ရနော်ဟု ဘုန်းဟော်နှင့်ဂုဏ်၊ အဖို့ဖို့ကိုအာရုံစွဲမို့၊ မကြံစည်နိုင်ထ
သော၊ အနုတ္တရံ၊ မြင့်ဝေးကြမ်းတမ်း ခရီးပန်းလည်း ဘေးရန်မတင်
ကိုယ်တော်မြင်က ကြည်လင် ရှမ်းဝေ အမောပြေ၍ တွက်ရေမရ ပီတိ
ကြွသဖြင့် အနန္တဂိုဏ်း မနှိုင်းယှဉ်အပ် အမြတ်ကြီး မြတ်တော် မူပေထ
သော၊ ဟူပုံဆံတော် ခါတ်မြတ်ကိန်းဝပ်ပျော်ရာ ခြောက်ရောင်ဖြာ၍
ကြေငြာလှမ်းမိုး (ကျိက်ထီးရိုး)ဟု တန်ခိုးသင်ပေ၊ စေတီတော်ကို၊
အဟံအရှင်မြတ်ခြေရင်း ဇောစိတ်သွင်း၍ ဝပ်စင်းကော်ရော် တပည့်
တော်သည် ဝန္တေဝန္တာမိ မနော ဓိဋ္ဌာန် ဇောစိတ်သန်လျက်၊ ကြည်လျ
သဒ္ဓါ။ စေတနာစူးရှ အထူးကြွ၍ ဦးချရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ယခုတိုင်

ခေတ်စားလျက်ရှိသော ကျိုက်ထီးရိုး သီချင်းမှာ

သဖြန်

ညိုညိုရယ်မိုင်းပါလို့ ကျိုက်ထီးရိုးရယ်က ထိန်ထိန်ပြောင်
တိဿမထေရ်ကိန်းပျော်မွေ့ပါတဲ့ ကျောက်တော်ကြီးကစကြံ
တောင်၊ ကျီးပါးစပ် အတက်မှာ တော့ လင်းလွန်းပင်နှင့်
ကျောင်းသစ်ကံး မလပ်ပေါင်၊ ကုန်းတော်မှာ ဇရပ်ကြီးတွေ
အဆောင်ဆောင်နှင့် တပြောင်ပြောင် စေတီထူးကိုကွယ်... ပူး
မြင်လှ သမောင် ။

သီချင်း :

ဗုဒ္ဓတ သေလာတောင် အမြတ်ဆုံးမို့ ထွဋ်ခေါင်လိုက်ပို့
ပါလားမောင်၊ ကြိုးစားတက်မှ ရောက်သမောင် တောင်အ
တက်ကြမ်းလို့ မူးမော်တာတောင် ဘိုးဘိုးကြီးတန်ခိုးနှင့် တိုး
တိုးပြီး တက်ချင်သမောင် မနှစ်တက်တူးက နောင်နှစ်မတက်
ဘူး ဆိုဒါတောင် ဘုရားပဲ့ချိန်ကျရင် မနေနိုင်ပေါင် သွားကြ
လာကြ သမောင်။ တရုပ်များအကျိုးပေးမြန်သည့်တောင် သူတို့
အယူမှာ သုံးခေါက်တက်ရင် ထောင်ကဲဖြစ်သတဲ့မောင်။ ဒိဋ္ဌဓမ္မ
အကျိုးပေးသည့်တောင်၊ ကမ္ဘာချင်းစေ၊ ယွင်းယွေ့ မကြေနိုင်
ပေါင်၊ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ၊ တပသီ ရသေ့များ အထူးဘဲပျော်ဘဲ
တောင်၊ လာပါတော့ လိုက်ပို့ စမ်းမောင်၊ ရောက်အောင်
ရောက်အောင် ကျိုက်ထီးရိုးမြတ်စွာ ပူးချင်တဲ့ ဇောနှင့် အား
ခဲပြီးလာဒါ ပျော်ပိုက်စရာ တန်ခိုးတော် ၃-ကြိမ် ကျောက်အ
စွန်းမှာ သီသီကလေး တည်တာ၊ ဓိဋ္ဌာန်ပြီးလှုပ်ရင် ကျောက်
တော်ကြီးက သွက်သွက် တုန်လှုပ်ရှာ....။

သီချင်းချ သဖြန်

မြတောင်စေတီ ပန်းတင် ကျောက်ရယ်နှင့် နန်းကျင်ရောက်
 လှပေ... မနှေးယခု မြန်မြန်၊ ကျောက်သဗ္ဗာန် တက်ပြန် ရေ
 စက်ရေကန်ကြီးရယ်နှင့် စေတီတော်ကြီးကိုလှ ဖူးတွေ့ရကေန်၊
 နောက်မှ တဖန် ဒေဝါ ဘိုးဟော်ကြီးကိုဖြင့် အသေ အချာ
 အကျိုးနော် ပြီးစေ့ို့ စိတ်အကြံဓိဋ္ဌာန်ပါစို့ နော် ။
